

АМАНДА БЛЕБИ

БАРД

КОПИТЕЛНА
КЪЩА

ОПАСНА Е НОЩТА

*Страст,
интрига и
красота в една
английска нощ...*

Аманда Блеър

Опасна е нощта

ПРОЛОГ

Онази нощ мъглата беше гъста и влажна и светлината на малката луна едва проникваше през нея. Цял Лондон говореше за убицеца на младата жена, извършил престъплението през същата онази нощ. Същата нощ, в която Оливър Грей, херцога на Гринвил, беше полудял.

– Намерих я!

Мъжете, които се движеха в малка група по тясната уличка, се притискаха един към друг. Някои от тях държаха запалени фенери, чиито пламъци хвърляха трептящи сенки върху лепкавата от влага улица и кадяха тънки струйки дим в ледения ношен въздух.

Един мъж, дребен и жилив, тръгна към групата. Вървеше бавно, а устните му бяха стиснати ядосано. Мъжете напрегнаха слух, когато той започна да говори, тъй като по покритата с калдъръм улица се чу конски тропот, който наруши тишината на нощта.

Оливър Грей препускаше в галоп през мъглата, досущ като един от четиримата конници от Апокалипсиса.

Той дръпна рязко юздите на коня. Дорестият жребец се изправи на задните си крака, после подскочи нервно. Тъмната му кожа лъщеше от пот.

Оливър слезе бързо от коня. Животното пръхтеше, а шията му беше опръскана с пяна. Един от мъжете излезе напред и хвана здраво юздите на изплашеното животно.

Оливър се затича нагоре по уличката, но преди да види онова, което го очакваше там, един от мъжете сграбчи грубо ръката му. Той се помъчи да се освободи, но останалите мъже го заобиколиха и му препречиха пътя.

– Ваша светлост, не отивайте там...

Оливър погледна загриженото лице на Бърт Хейли и се нахвърли срещу приятеля си. Но един мъж от групата застана зад него и го хвана през раменете.

– Нищо не можеш да направиш – извика Бърт, а гласът му беше груб и дрезгав. – Тя е вече мъртва.

Ужас се надигна в душата на Оливър. Кръвта запулсира силно в ушите му. Гъстата мъгла като че ли се обви около него, задушавайки го.

Мъртва. Боже мой! И аз съм причинил това...

През целия си живот безкомпромисно се беше старал да се самоограничава. Сега чувстваше, че този контрол се изплъзва от властта му. Само като си помислеше, че трябва да изживее остатъка от живота си без нея!

– Пуснете ме! Искам да отида!

Думите му прозвучаха по-скоро като диво ръмжене, отколкото като заповед. Бърт отстъпи назад стреснат. Оливър се изплъзна от ръката му и направи няколко скока напред, преди отново да бъде хванат и задържан.

– Спокойно, човече, няма нищо, което можеш...

Той се втурна отново напред и накрая я видя.

Беше покрита с пелерина. Можеха да се видят само няколко кичура от огненочервената ѝ коса.

Той долови лепкавия, метален мирис на кръвта и стомахът му се сви. Спомни си аромата на тялото и косите ѝ – свеж, благоуханен и загадъчен.

Кръвта ѝ се просмукваше през фината вълнена дреха в пръстта между облите камъни. Лунната светлина, която от време на време се процеждаше през мъглата, правеше кръвта да изглежда черна.

Последното му усилие да се сдържи се стопи. Горещи сълзи замъглиха очите му, докато той се бореше с мъжете да се приближи по-близо до нея. Чувство за вина и силна болка разкъсваха душата му.

По-късно разправяха, че бил отметнал главата си назад и започнал да вие като вълк. С този див рев изплакал мъката и яростта си, впил безумен поглед в студената, безсърдечна луна.

Имаше обаче един мъж, който, чувайки тази история изрази притворената си загриженост по един прекалено състрадателен начин, докато сърцето му ликуваше от радост.

ГЛАВА 1

Лондон. Англия.*Имало едно време...*

Бледото пролетно слънце едва грееше и Вивиан Ленър загърна плътно раменете си със сивия си вълнен шал. Работеше бързо и мълчаливо. Беше коленичила и събираше билки и подправки, които растяха в малката ѝ градинка.

Вивиан отрязва още едно стръкче от розмарина, а после пое дълбоко въздух, изпълвайки гърдите си с дъхавия аромат на градината. В подобни мигове винаги се сещаше за майка си, която беше създала това малко райско кътче. Тя беше посадила всички растения и неуморно се беше грижила за тях. Имаше лавандула, исол, розмарин и мащерка и още безброй други растения, които тя постепенно беше добавяла през всичките изминали години.

Нисък жив плет ограждаше растенията. Цялата градинка изглеждаше чудесно, погледната от прозорците на горния етаж на тази лондонска къща.

Вивиан се чудеше какво ли щеше да си помисли майка ѝ, ако разбере, че тя не живее вече в бащината си къща.

Затвори очи, желаейки спомените да отминат.

Не мислите за майка ѝ причиняваха онова остро, болезнено чувство. Тя беше починала преди много години. Причина за болката, която изпитваше, беше споменът за това, на което майка ѝ я беше научила – за различните растения, цветя и билки, които беше обичала.

Розмаринът е символ на ярност за влюбените.

Мислеше си за Оливър. Вивиан бавно положи стръкчето розмарин в кошницата и се опита да се съсредоточи върху възложената ѝ работа. Съюзън искаше да приготви печено пиле, а миризмата на розмарина щеше да го направи по-апетитно.

Напразно се опитваше да прогони образа на Оливър от съзнанието си.

– Вината не беше твоя. Няма причина да се чувстваш виновна, Вивиан.

Тя позна гласа и вдигна глава. Съюзън стоеше пред нея и държеше в ръка една кошница.

– Аз я насърчих – отговори тихо Вивиан, застанала с гръб към прозорците, които гледаха към градината. Хилда, нейната мащеха, нагледваше постоянно слугите си. Разговорът със Сюзън щеше да бъде изгълван като губене на време и наказанието нямаше да закъснее.

– Вината не беше твоя – повтори Сюзън, като се наведе да вземе пълната кошница, а на нейно място постави празната. – Той ще се върне специално за теб. Ще видиш!

Очите на Вивиан се изпълниха със сълзи и тя ги избърса с opakото на ръката си. Ако Хилда видеше какъвто и да е признак на слабост у нея, би се възползвала от него.

Вивиан погледна към Сюзън и ѝ се усмихна. Това, че тази по-възрастна жена четеше нейните най-съкровени мисли, беше престанало да я изненадва. Сюзън беше много близка с майка ѝ и Вивиан обичаше дребната закръглена жена с проникателни пъстри очи и къси, стоманеносини къдрици.

Веднага щом като Сюзън си тръгна, Вивиан се помъчи да върне мислите си към настоящето. Постави три големи стръка розмарин в кошницата и отиде в другия край на градинката, където беше по-сенчесето. Там растеше джоджена. Добави и няколко стръка от него в голямата кошница, като се стремеше да не поглежда към цветната градина. Рядко имаше свободно време, за да поседи там, освен ако не се налагаше да подреди ваза с цветя за някой от приемите, които мащехата ѝ даваше.

Винаги се вълнуваше, когато идваше сред розите и кремове, защото в тази част на градината миналото лято видя Оливър за пръв път.

През последните няколко месеца беше станала пленница на настроенията си. Вивиан знаеше, че това беше заради Оливър и заради онова, което се беше случило между тях. Откакто се беше появил в живота ѝ миналото лято, вече нищо не можеше да бъде както преди. Имаше дни, през които изпитваше нужда да се смее, а миг по-късно – да плаче. Интриганти твърдяха, че той си бил изгубил ума поради смъртта на Розалинд. Имаше моменти, когато и на нея ѝ се искаше и тя да беше загубила ума си.

Само да можеше да престане да чувства толкова болезнено нещата!

Земята все още беше влажна от обилния дъжд, който се изсипа миналата нощ. Пръстта се залепваше здраво за мъничките корени, когато Вивиан изскубваше джоджена, който растеше покрай високия каменен зид. Силният приятен аромат, който се носеше от лехата, насочи мислите ѝ отново върху това, за което щеше да използва тази особена

подправка. Едва не прихна от смях. Не беше благоразумно да показва каквито и да е чувства в къщата на баща си. Никога не се знаеше кой може да я наблюдава.

Вивиан се зае отново с работата си. Ръцете ѝ се движеха бързо, докато изкореняваше крехките растения. Мащехата ѝ постоянно я заплашваше, че ще изкорени напълно джоджена, тъй като се разпространявал много бързо, но Вивиан не се тревожеше. Хилда беше прекалено мързелива, за да изпълни закана си.

Като свърши с джоджена, тя се изправи, протегна се и разтърка изтръпналите си пръсти. После тръгна към кухнята.

Жената до прозореца, който гледаше към градината, не беше привлекателна и никакви женски труфила не можеха да я направят такава. Средна на ръст, с тъмноруса, рядка коса и с бледи, почти безцветни сини очи, Хилда Ленър наблюдаваше заварената си дъщеря от малката пролука между тежките кадифени драпирани завеси.

Тя беше настоявала да се настани именно в тази спалня на втория етаж, макар че в момента не изпитваше никакво удоволствие, докато гледаше объркана към градината. Тя наблюдаваше момичето, което работеше долу, присви очи и стисна устни, чудейки се какви ли мисли занимават сега нейната малка, умна глава.

Малка измамница! Да се опита да избяга с него и с всичките му пари.

Вивиан почти я беше изиграла, но не съвсем. Лека усмивка на задоволство изкриви тънките устни на Хилда.

Розалинд, нейната най-малка дъщеря, беше намерила едно от писмата, които Оливър беше писал на Вивиан. От тях бе разбрала, че той е лудо влюбен в заварената ѝ дъщеря. Узнаването на тази новина беше очаровало малката романтична душа на Розалинд толкова много, колкото беше разгневило Хилда.

Ако богатият Оливър Грей имаше намерение да се ожени, то това трябваше да бъде за някоя от нейните собствени дъщери.

Хилда беше разкрила предстоящото бягство на Вивиан с нейния любим в последната минута и беше измислила един рискован до безразсъдство план. Беше заповядала на Розалинд да отиде на определеното място за среща, докато в това време тя щеше да задържи Вивиан. После, след като Розалинд бъде вече напълно компрометирана, Хилда щеше да застави Оливър да се ожени за дъщеря ѝ.

Но нещата по-нататък се бяха развили ужасно.

Тялото на Розалинд беше намерено късно онази нощ. Хилда научи, че за един кратък миг Оливър помислил, че убитата е Вивиан, и потънал в такава скръб, че изгубил контрол над чувствата си. След като идентифицирали тялото, той донесъл Розалинд в дома ѝ.

Хоумър Ленър, изпълнен с гняв и скръб, не беше позволил на Оливър да разговаря с Вивиан.

Усмивката на Хилда стана по-широка. Тя беше помогнала на съпруга си двамата влюбени да не могат да се срещнат втори път.

Смъртта на по-малката ѝ дъщеря я беше вбесила, но не от някакви чувства на майчина обич, а просто защото плановете ѝ се бяха осуетили. Искаше дъщеря ѝ да се омъжи добре и така да се добере до парите, от които тя се нуждаеше, за да се чувства сигурна.

Хилда беше смятала Хоумър за богат човек, когато се омъжи за него. Разочарованието ѝ настъпи веднага щом разбра колко малко пари притежава той и че по-голямата част от богатството му вече е пропиляно. А докато Вивиан живееше в семейството, нейните три дъщери нямаха никакъв шанс да хванат някой богат мъж.

Момичето беше красиво. То приличаше на майка си и дори само този факт беше достатъчен, за да си спечели завинаги враждебността на Хилда. Дълга, огненочервена коса, тъмнозелени очи, обградени с дълги, гъсти мигли. Лице и тяло – толкова прекрасни, че когато Оливър надникна в градинката през онази вечер в средата на лятото и видя цялата тази прелест, остана омагьосан завинаги.

Разрешението на въпроса беше, реши Хилда същата онази сутрин, да намери на момичето съпруг и да я омъжи. Да я махне от къщата.

Топлината в кухненското помещение беше непоносима. Вивиан сложи кошницата си върху голямата дъбова маса, после отиде при Сюзън. Лицето на по-възрастната жена се беше зачервило от топлината на пещта и капчици пот се стичаха по слепоочията ѝ.

– Провери пещта.

Вивиан взе шепя брашно от една от кутиите на Сюзън, после внимателно отвори пещта и изсипа брашното вътре. То пламна с ярък пламък, разпръсвайки бляскави искри.

– Нажежила се е добре.

Двете жени работеха заедно толкова отдавна, че си бяха създали ритъм и синхрон в работата. Сега те бързо напълниха иззиданата с

тухли пещ с приготвените тестени печива за седмината. Тези, които изискваха по-продължително печене, бяха поставени в отдалечения край на горещата пещ. Първо наредиха дългите самуни хляб. След това – кейковете и пайовете, а накрая – сIMITИТЕ и кИФЛИТЕ.

Когато свършиха, Вивиан се обърна и видя, че лицето на Сюзън беше неестествено почервено. Беше взела голямата дървена лопата и се подпираше на нея.

– Седни. – Вивиан взе фурнаджийската лопата от ръцете ѝ и ѝ помогна да седне на стола. – Аз ще приготвя пилето.

– Ти вършиш толкова много...

– Седни! – пошепна рязко Вивиан. – Не трябва да позволим на Хилда да разбере! Къде ще отидеш, ако те изгони? Сега подпри глава на масата и си почини.

– Може би кръстницата ти ще дойде и ще ти помогне, Вивиан – каза Сюзън и въздъхна тежко. – И тогава...

– Не.

Вивиан знаеше по-добре от всеки, че нямаше на кого да разчита, освен на себе си. Колкото до Розамънд, нейната кръстница, от нея не можеше да очаква никаква помощ. Винаги бе имала твърде обтегнати отношения с тази жена, въпреки че не можеше да разбере защо се получаваше така.

Не, засега и двете жени бяха впримчени в домакинството на Хилда Ленър и те знаеха това много добре.

– Сега просто си почивай. Моля те.

Очите на Сюзън блестяха неестествено, а изражението ѝ показваше, че е на края на силите си. Тя изпълни нареждането на Вивиан и останала седнала на стола, като притегли кошницата с подправките към себе си.

– Вивиан!

Тя вдигна поглед от пилето и не можа да не се усмихне, когато видя Сюзън да повдига малък стрък джоджен и да го размахва към нея.

– Бих поставила няколко от тези неща в леглото ѝ, ако не се страхувах, че ще ме хванат!

Двете се разсмяха тихо.

Вивиан използваше джоджена, за да държи дървениците далеч от стаята си. Малките буболечки пълзяха необезпокоявани из цял Лондон и нямаха чувство за класово различие, досаждайки еднакво силно както на бедняка, така и на богатата. Хилда изпитваше силно отвращение от тях и Вивиан мълчаливо се радваше, задето държеше стаята, в която си

почиваше, недосегаема за тези гадинки.

Тя беше направила на Сюзън няколко торбички и ги беше поставила между ленените чаршафи, така че и двете се радваха на спокоен сън.

– Сложи ги в нощното гърне и аз ще ги изгърся между чистите й чаршафи!

– Не бих отишла толкова далеч, но със сигурност няма да споделя с нея тайната, която зная от майка си. Сега си почивай, тъй като след минута ще имам нужда от помощта ти.

Вивиан свъси вежди и се съсредоточи върху скубането и чистенето на кокошката. Състоянието на Сюзън я тревожеше. Жената беше на служба в семейството й още от времето, когато Вивиан беше малко момиче. Когато майка й почина, Сюзън предпочете да остане.

Но когато Хилда стана господарка на къщата, Вивиан разбра, че единствено предаността, която Сюзън изпитваше към нея, я задържаше на служба в семейството.

Сега, вече стара и с разклатено здраве, причина за което беше изморителната работа, с която я товареше Хилда, жената нямаше друг избор, освен да остане. Другите домакинства предпочитаха да наемат по-млади жени, на които можеха да дават по-ниски заплати и да ги товарят с повече работа.

Сюзън беше хваната в капан и тя го знаеше. Сега всичко беше само въпрос на време.

За един час пилето беше изчистено, намазано с масло, посипано с розмарин, набодено на шиш и поставено да се пече на огъня. Кухнята, все още много гореща, се изпълни с мириса на печен хляб и печено пиле.

Вивиан сложи бързо на масата хляб, сирене и малко бира, за да си хапнат. Имаха малко свободно време и можеха да си починат. Беше валило предната вечер и двете жени бяха подложили всички съдове, които можах да намерят: глинени кани и кофи, ведра и купи, дори и кухненските тенджери. Събраната дъждовна вода щеше да спести на Вивиан многобройни отивания до кладенеца.

А след малко отново щяха да застанат пред Хилда с нейните изисквания, които нямаха край.

Сюзън беше кипнала водата за чая, който семейството пиеше всяка сутрин, когато Виктор, иконом-французин, влезе в кухнята. Той беше красив мъж, с руса къдрава коса и блестящи сини очи.

През последните няколко месеца Хилда беше решила, че всичко френско се котира като по-висше. Знаеше, че нейните аристократични

приятелки са силно впечатлени от факта, че има истински французин за иконом.

Виктор можеше да се възползва от ситуацията и просто да се шляе наоколо, появявайки се само за да впечатли гостите с акцента си или да се отбие за малко в кухнята с различни рецепти от Континента¹. Но той беше добър и честен човек и даваше своя дял в работата.

Днес той имаше загрижено изражение и двете жени се досещаха коя е причината.

– Тя иска приема да бъде утре...

Никой от тях не наричаше Хилда с малкото ѝ име. Казаха ѝ просто „тя“. И сега „тя“ искаше невъзможното.

Вивиан затвори очи. На тази жена просто не можеше да се угоди. Нищо не беше достатъчно добро за нея. В сравнение с немарливата работа на другите слуги, работещи в аристократичните лондонски къщи, тя и Сюзън, Виктор и Мери – прислужничката, която чистеше стаите, управляваха домакинството изрядно.

Хилда като че ли искаше да ги умори от работа. Вивиан знаеше, че всичко беше заради нея. Тя беше причината мащехата ѝ да им съобщи за приема в последния момент, без да имат време да се подготвят.

Цветя. Чисти покривки. Килимите да се обърнат. Подът в трапезарията да се изтърка с пясък, а после да се освежи с благоуханни билки. Списъкът, направен от Хилда за приготвянето, беше безкрайно дълъг.

Виктор излезе смутен от кухнята и тръгна да търси Мери, за да ѝ каже новината. Когато кухненската врата се затвори зад него, Вивиан се втренчи в Сюзън, която мрачно клатеше глава.

Може би така е по-добре. Може би така няма да имам много време да мисля за него и за това, което можеше да бъде...

– Тя няма да иска да сервираме пай – каза Сюзън, размишлявайки на глас. – Ще трябва отново да напалим пещта и аз ще трябва да направя един от моите кейкове...

Вивиан притисна устните си с ръка, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се обърна настрана, но не можа да скрие сълзите си от Сюзън.

– Той ще дойде специално за теб, Вивиан. Дай му време. Това, което се случи, е ужасно, но той те обича и ще се върне за теб. Той ще дойде и ще те отведе от това място...

Тя прекъсна думите си, щом видя, че Вивиан поклати недоверчиво

---

1. Континента – Има се предвид Европа – Б.пр.

глава и после затвори очи, за да потисне болката.

Сюзън тръгна към нея и Вивиан усети да я обгръщат познатите успокояващи ръце.

– Ще се върне – повтори монотонно Сюзън. – Той не те е забравил. Ще видиш!

Вивиан заплака, защото не знаеше дали още можеше да вярва в това.

Защо ме изостави?

Оливър Грей, херцог на Грнвил, яздеше всяка сутрин в парка. Ездата успокояваше душевния му мир, който напоследък беше изгубил.

Тази сутрин беше излязъл на езда много рано и току-що се беше приборал в къщата си в Лондон. Докато търсеше чичо си, той мина през голямата френска врата и излезе на каменния балкон, който гледаше към обширната градина.

Джон Грей седеше в стола си. Плетено одеяло покриваше краката му, а до тях лежах няколко големи кучета. Възрастният човек следеше градинарите, които подрязваха живия плет.

– Градинарите трябва да се наглеждат – каза той бързо на Оливър. – Ще унищожат бедните растения, ако не ги наблюдавам.

Оливър кимна с глава. Чичо му беше ревностен пазител на природата. Той беше за него като баща, който Оливър никога не бе имал шанса да познава. Като наблюдаваше чичо си, обърнал червендалестото си лице към слънцето, Оливър седна до възрастия мъж и скри довольната си усмивка.

Техните взаимоотношения бяха удивителни, особено като се има предвид, че чичо му Джон е бил осиновен от фамилията Грей, когато навършил седем години. Баща му бил пазач на земите на семейството. Дядото на Оливър се наслаждавал да слуша този мъж, който притежавал необикновено обширни познания за декоративните растения.

Бащата на Джон бил един почтен човек. Работил неуморно, за да подсигури покрив над главата на единственото си останало живо дете. Когато поел вечния си път, дядото на Оливър осиновил момчето и го отгледал като свой син заедно с бащата на Оливър.

Въпреки че по-голямата част от богатството на Грей била запазена за младия Оливър, все пак прехраната на Джон била подсигурена. Когато родителите на Оливър се споминаха, той беше на девет години. Тогава Джон пое грижата за него, а Оливър го прие като свой истински чичо.

Възрастният мъж му бе съставил строга програма за обучение, която включваше познания както за изкуството, така и за естествените науки – история, гръцки, латински и занимания по изкуство, ботаника, анатомия, та дори и астрономия. Джон винаги го бе мъчила една неутолима жажда за знания и желание да разбере света. Беше предал тази жажда и на Оливър.

Страстта на Джон бяха проектирането и подредбата на паркове, пътешествията и грижите за неговия племенник. Той не се интересуваше особено много от Лондон и напускаше града винаги когато времето и задълженията му позволяваха да го стори.

Когато Оливър беше млад, Джон не искаше да го оставя в училище-то и го взимаше със себе си. Искаше момчето да види други страни, да се докосне до културите на други народи. Оливър беше посетил множество чужди държави до своята дванайсетгодишна възраст. Единственото, по което се различаваха двамата мъже, беше, че Оливър обичаше Лондон и предпочиташе да стои в града.

С годините Оливър също се бе пристрастил към развлечението на Джон и с удоволствие проектираше подредбата на парковете на своите приятели-аристократи. С познанията си и с инстинктивния си усет към растенията и към точното им съчетаване и разположение Оливър беше довел красотата в много лондонски имения. Но повечето градинари се съблазняваха да засадят някое неотразимо и рядко растение, което изобщо не се вместише в дизайнерската схема на Оливър.

Всички в лондонското общество знаеха, че Хилда Ленър искаше дъщерите ѝ да се омъжат добре. За тази цел тя устройваше щедри вечери. На един от нейните отвратителни приеми беше включила и Оливър в списъка си за гости.

Още от самото начало той беше отегчен от приема. Ако питаша него, то той нямаше да си направи труда да присъства, но Хенри кротко го беше подтикнал да приеме поканата, за да покаже на хората, че не се е превърнал в ексцентричен отшелник.

– Те обичат добрата клюка, Ваше благородие – му каза неговият верен камериер, изгърсвайки черното му кадифено палто. – Знаете добре, че госпожа Ленър е една от най-лошите жени. Езикът ѝ е бърз и хапещ. Ако отидете на този прием и се държите като човек, който е напълно с всичкия си, то тогава никой няма да може да шушука повече неприятни неща за вас.

Честно казано, Оливър не даваше и пет пари какво мислеха другите за него. Толкова осъдително ли беше да живее сам и да се радва на самотата си? Той не беше израснал между братя и сестри, сред играчки и понита. Беше първото и единствено дете на любимите си родители, преди те да бъдат покосени от треската.

Джон го беше отгледал и той се чувстваше добре в неговата компания.

Но това се приемаше като някаква странност от всички майки в Лондон, които не спираха да клюкарстват какво нещастие било за мъж с неговото положение да няма годеница.

– Те винаги ще говорят така за мене, Хенри – каза той, като се облеche и сви рамене. – И всичко това е заради парите, които имам. Нямам търпение да сложат малките си лакоми лапички върху тях.

Хенри само изсумтя и му хвърли един от онези погледи, които беше усъвършенствал през всичките тези безкрайни години на служба, изрязващ едновременно кротко порицание, неверие и спокойна мъдрост. Защото Хенри го познаваше така, както малцина други го познаваха. Нямахше много неща, които Оливър можеше да скрие от камериера си.

– Сър, мога ли да ви попитам нещо?

Оливър знаеше много добре, че Хенри обичаше да играе ролята на човек, който иска да изтъкне на всяка цена доводите си, които почти винаги бяха в противоречие с мнението на господаря му. Той изпитваше голямо удоволствие от факта да бъде на различно мнение от това на работодателя си.

– Давай.

– Ами, ако срещнете жената, която не се интересува от богатството ви? Ако тя се интересува единствено от вас самия и няма ни най-малък интерес към богатството ви?

– Нима съществува такава жена? – Оливър беше събрал достатъчно опит в лондонския хайлайф, за да има основание да не вярва на подобно предположение.

– Положително съществува. Майка ви никога не се интересуваше от парите на баща ви и двамата бяха щастливи до края на дните си.

– Майка ми е имала свое собствено състояние, когато се е омъжила за баща ми. Така че тя не се е нуждаела от парите на баща ми и той е могъл да бъде сигурен, че не това е била причината тя да иска да бъде с него.

– Тогава трябва да си намерите жена с богатство, сър.

– За нещастие, Хенри, повечето от жените с пари, които познавам,

са или прости, или нямат интереси да бъдат нещо друго освен разкрасени за целта кобили за разплод.

– И каква искате да бъде вашата жена, сър?

Оливър замълча за миг, но Хенри го подкани.

– Сър?

Оливър оправи дантелите на маншета си, като се изучаваше в огледалото. Не беше суетен мъж, но държеше на външния си вид. Сега се престори, че проявява прекомерен интерес към външността си, опитвайки се по този начин да избегне изпитателния поглед на камериера.

– Искам да бъде... – Гласът му заглъхна, тъй като се замисли какво да отговори. В действителност той изобщо не беше мислил по този въпрос. Зад установения си начин на поведение Оливър ревниво пазеше съкровения си чувства и желания.

Той искаше да се влюби.

При целия си досегашен живот се беше съмнявал в съществуването на това неясно чувство. Но искаше да го изпита.

Вярваше, че ако любовта наистина съществува, той щеше да я познае.

Вдигна очи, погледна камериера си и нагласи за последен път маншетите си, въпреки че те имаха безупречен вид.

– Това са чисти глупости, Хенри. Не виждам никакъв смисъл от този разговор.

Камериерът му се усмихна, после се обърна и започна да прибира официалните дрехи, които господарят му беше пробвал, но не беше одобрил.

– Както желаете, сър.

Както Оливър беше очаквал, приемът който Хилда даваше, беше безкрайно отегчителен. Седеше край масивната маса и се преструваше, че безкрайните истории, които разказваше една от нейните дъщери са му интересни. Чувство на кротко отчаяние го обземаше, когато гледаше и другите жени, насядали около осветената със свещи маса. Лицата им бяха почервенели от лакомия и алчност.

Винаги е било и ще бъде едно и също. Не можеш ли да го приемеш? Може би просто трябва да избереш една от тях, която да те направи баща на няколко потомци, които да бъдат занимавка на стария ти чичо. Той иска да се грижи за едно ново поколение на рода Грей.

Тази мисъл го накара да изпита радост. Знаеше, че трябва да обмисли сериозно и внимателно бъдещето си. В края на краищата беше почти двадесет и седем годишен.

Веднага щом като стана възможно, той се извини учтиво и стана от масата. Нямаше представа къде отива, но знаеше, че не ще може да понесе нито миг повече глупавото бръщолевене.

Тогава погледна през френската врата и видя градината. Тя го заинтригува. Беше видно, че за зелените площи се полагат най-старателни грижи, но той не знаеше Хилда да има градинар. А не можеше да си представи, че някоя от жените, които седяха около масата, би си изцапала ръцете с пръст.

Градината имаше такъв вид, като че ли някой беше вложил в нея много любов и грижи.

Силно впечатлен, той пристъпи навън. Въпреки че времето беше все още хладно, тази вечер ветрецът беше топъл и носеше аромата на цветя. Опиянен от свободата си, Оливър съблече самото си и го постави на малката каменна пейка. След това се залови да изследва градината.

Тази част от градината, която беше засадена с билки и подправки, беше най-интересна. Той коленичи, за да разгледа растенията, които не му бяха познати. Беше ясно, че този, който бе планирал и замислил тази градина и който я поддържаше сега, си вършеше добре работата.

Беше тъмно, тъй като по небето се носеха малки сребристи облачета, които криеха луната. Листата на дърветата шумоляха, раздвижвани от лекия нощен ветрец, а върховете на няколкото плодни дървета се олюляваха, облени от лунна светлина. Оливър въздъхна дълбоко – чувстваше се сякаш у дома си.

Очите му бързо свикнаха с тъмнината и той продължи да разглежда градината. На едно място тя ставаше по-широка и той долови уханието на тъмните рози, кремове и ароматни карамфили.

Очарователно. Думата изплува неочаквано в съзнанието му. Но не можеше да повярва, че Хилда е способна да свърши подобна работа. Не, тя не би могла да има заслуга за тази красота тук.

На кого тогава принадлежеше градината?

Нощният ветрец подухна отново и разсея облациите, които покриваха луната. Сега градината изглеждаше като посребрен рай.

Оливър се спря пред една особено красива роза. Заинтригуван, той коленичи и вдъхна от нейния аромат. Несъзнателно той протегна ръка към стеблото ѝ. Преди да успее да я откъсне, един остър бодил се заби в палеца му и той отстъпи крачка назад.

В същия миг внезапно усети, че не е сам в градината. Вдигна очи и я видя.

– Заболя ли ви?

Тя вървеше бързо към него по осветената пътека. В мига, в който я видя, сърцето му започна да бие силно. Златисто-червена, великолепна, разпусната коса с цвета на пламък, падаше свободно до кръста ѝ. Тя повдигна малката си ръка и отметна няколко кичура, паднали върху лицето ѝ, с такова поразяващо прелестно движение, че го заболя, докато я гледаше.

– Аз ги засадих. Те са много красиви, но бодлите им могат да бъдат опасни.

Нейното докосване. Нейното благоухание. Тембърът на нейния глас. Не можеше да престане да гледа лицето ѝ, когато тя се наведе, за да прегледа пръста му. Чудеше се коя беше тя, какво правеше в градината? Как можеше една такава прелест да остане скрита от него?

В следващия миг го прорязва мисълта, че може би вече е обещана на някого или пък е омъжена. Ревността, която го завладя, беше още един шок за него.

– Ще донеса един мехлем... – каза тя и се отдръпна от него. Оливър разбра, че не иска да я пусне да си отиде.

– Недейте.

Тя спря, после бавно се обърна към него. Клоните на дървото засенчваха лицето ѝ. Той се усмихна, опитвайки се да не я изплаши.

– Елате тук.

ГЛАВА 2

Тя пристъпи предпазливо напред, като го разглеждаше с любопитство. Лунната светлина едва я огряваше. Когато погледна лицето ѝ, почувства се така, сякаш самият той го беше нарисувал. Пълни, чувствени устни, решителна брадичка. Идеално оформени скули, малък прав нос. Очи, които гледаха интелигентно и грееха със зелен блясък. Погледът ѝ беше насочен право в него без какъвто и да е страх.

– Сър, ако сте тук заради конете, сигурно е, че няма да можете да се справите с тях, ако ви боли пръста. А като ви намажа с мехлема, палецът ще ви мине.

Той внимаваше лицето му да не издаде чувствата му. Конете? За какво говореше тя? Тогава проумя как трябва да е изглеждал с коса, разрошена от вятъра, без сако, с риза, измъкната от панталоните.

Тя го беше взела за коняр. Тази мисъл го очарова.

Като пристъпи напред и взе ръката ѝ, той я придърпа внимателно към осветената от луната пътека.

– Останете. Само за миг.

Той разбра мигновено, че женският ѝ инстинкт ѝ подсказа какво беше намислил. Погледът ѝ бързо се издигна към устните му, а после към очите му. Тя внимателно отстъпи назад.

– Няма да ви причиня болка – каза той с нисък глас. Тя не помръдна. Ръката ѝ беше в неговата. Гледаше го втренчено.

– Вашето име? – попита я нежно той.

– Вивиан. Просто Вивиан.

– Тук ли работите?

Тя се подвоуми, но после каза:

– Да.

– Оливър Грей – представи се той. После поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

Тя отдръпна ръката си и Оливър веднага разбра, че момичето възприе целувката като подигравка. Когато Вивиан се извъртя и понечи да побегне, той я хвана през кръста и я притегли към себе си. Тя се бореше, без да издаде звук, а той търсеше начин да я успокои.

– Ще ви позволя да си отидете – пошепна той до ухото ѝ, – но вие не трябва да бягате от мен. Разбрахте ли?

Тя се поколеба за миг, после кимна с глава. Той бавно и с

нежелание я спусна на земята. Беше я почувствал като перце в ръцете си, крехка и лека. Но усещаше, че тя все още се бои от него.

– Защо искате да избягате?

Дишането ѝ бе учестено. Разбърканата ѝ коса падаше върху раменете ѝ и тя отново я отметна назад. Една внезапна мисъл проблесна в съзнанието му – би желал да ѝ купи панделки и украшения за косите ѝ. Би му доставило удоволствие да ги види втъкнати в разкошните и къдри.

Тя все още стоеше като втрещена. Това ясно личеше от порозовелите ѝ бузи и от напрегнатата стойка на тялото и.

– Не... не се шегувайте с мен – пошепна тя. – Моля ви.

Той не можеше да повярва на ушите си.

– Това ли мислите, че правя?

– А не е ли така?

– Не.

Чак тогава Оливър усети гордостта, която това момиче притежава, и мълчаливо се закле никога да не ѝ дава повод да смята, че я приема за по-нисша от себе си.

Вивиан остана притихнала за миг и той се запита за какво ли си мисли тя. Оливър бе обзет от някакво мистериозно чувство. Искаше му се да проникне до съзнанието ѝ, за да узнае какво мисли тя за него.

Внезапно му хрумна, че именно това бе любовната болка, която човек може да изпита, когато е безумно влюбен в някого.

Ще я накарам да ме обикне.

Веднага щом тази мисъл изплува в съзнанието му, той я отхвърли. Нали беше видял очите ѝ, гордо повдигнатата ѝ брадичка и стойката на тялото ѝ.

Тази жена не можеше да бъде принудена да обича насила някого, ако самата тя не го пожелаеше.

Реши да започне отново.

– Може би чакате коняря?

Тя го погледна втренчено и на свой ред го попита:

– Не сте тук заради конете, нали?

– Не.

– Тогава защо сте тук?

Той не се подвоуми нито за миг.

– Заради вас.

Тя го гледа една дълга минута и после попита тихо:

– Не си правите шега с мен, нали?

Той поклати отрицателно глава.

– Как се озовахте тук?

Оливър кимна с глава по посока на къщата. Вивиан направи една крачка назад и той отново хвана ръката ѝ.

– Вие познавате мисис Ленър?

– Просто приех една покана. С неохота.

Тя се усмихна.

– Нямате вид на човек, който прави това, което не му се иска.

– Обикновено не съм такъв човек.

– Семейството ви ли настояваше за това?

Той се усмихна, предугаждайки реакцията ѝ.

– Моят камериер.

Вивиан беше изумена.

– А често ли правите това, което ви предлага вашият камериер?

– Винаги! Той е много мъдър човек.

Оливър почувства как тя се отпусна. Усмивка изви устните ѝ и той долови закачливи пламъчета в очите ѝ.

– А забавлявахте ли се добре на вечерята, преди да се вмъкнете в моята градина?

– Вашата градина?

Той усети как тя съжали, че се беше изпуснала, но отговорът ѝ дойде бързо:

– Аз съм единствената тук, която обичам тази работа, и понякога забравям положението си в домакинството и смятам градината за моя.

– Мога да ви разбера. Наистина трябва да се гордеете с работата си.

За миг настъпи мълчание и Оливър побърза да го наруши.

– Има ли някъде място, където можем да седнем и да разговаряме? Някъде по-далеч от къщата. Няма да ми е приятно, ако някоя от дамите изпрати цял отряд да ме търси. Дано да си помислят, че съм си тръгнал.

Вивиан хапеше устни и той разбра, че тя едва сдържа смеха си.

Изненада го желанието му да чуе смеха ѝ, да я направи щастлива.

– Оттук – обърна се тя и тръгна пред него. Докато тя го водеше навътре в градината, той не обръщаше внимание накъде върви, просто се наслаждаваше на гледката на стройните ѝ бедра, които се полюляваха леко под полата ѝ.

Когато излязоха на едно открито място, тя му показа малка каменна пейка. Изглежда се намираха в сърцето на градината, сред буйните разцъфнали цветове на безброй цветя. Ароматите им се смесваха, ухаеше на цветя и подправки.

Вивиан внимателно прибра полите си и седна. Той седна до нея на пейката, като се стараеше да остави известно разстояние между тях, както изискваше благоприличието.

– Бих искал да видя цялата тази прелест на дневна светлина.

– Това е любимото ми място.

– Хилда и дъщерите ѝ идват ли често тук?

– Не. Мисля, че те едва ли знаят за това място.

– И аз бих го запазил само за себе си, ако бях на ваше място.

Тя въздъхна.

– Те се сещат за градината само когато ми наредят да подменя букетите с цветя във вазите.

Той оцени риска, който тя пое, изказвайки мнението си за своите господари.

Двамата замълчаха. След това Вивиан каза:

– А как вие прекарвате времето си, Оливър?

– Преди да ви срещна, просто го пилеех.

Той видя руменината, която заля бузите ѝ. Стараеше се да не я докосва, въпреки че му се искаше точно обратното.

– Моля ви, сър, не казвайте това, което не възнамерявате. Не си играйте с моето сърце. То е единственото нещо, което мога да дам.

Когато прошенна тези слова, тя не гледаше към него, така че той не можа да разбере какво изпитва тя в този миг. Но трябваше да се опита да я увери в добрите си намерения.

– Уверявам ви, че това никога няма да се случи – рече той и си пое дълбоко въздух. – Давам ви думата си.

Вивиан го погледна. Та тя нямаше и най-малка представа, какво чувства той към нея!

– Какво искате от мен? – пошепна тя.

– Надявам се, мис, да не сте омъжена.

– Не съм омъжена.

– И вашата обич не е обещана на никого.

Този път тя го погледна право в очите.

– Не съм обещана на никого.

– Тогава мога да дойда и да поискам ръката ви.

Тези думи я втрещиха.

– Не е възможно да искате да кажете това...

– Точно това искам да кажа...

– Но аз нямам нищо. Не притежавам нищо, освен дрехите на гърба си. А щом вие имате камериер, то тогава сигурно сте...

– Имам пари. Това е истина. Но това няма нищо общо с желанието ми.

– Ще се срамувате от мен...

– Никога! – сграбчи ръката ѝ той и обърна лицето ѝ към себе си. И тогава Оливър разбра какво беше станало с него тази вечер в градината. От самото начало той беше сигурен, че е чакал именно тя да се появи в живота му и да го промени завинаги.

Сега, когато се взираше в лицето ѝ, той мислеше как да ѝ го обясни.

Едно силно чувство, един могъщ импулс да я притежава завладя цялото му същество.

Отдавайки се на чувствата си, Оливър наведе глава и потърси устните ѝ. Тя се опита да се изплъзне, но той повдигна ръката си и нежно хвана брадичката ѝ, убеждавайки я да приеме целувката му. Оливър се бореше със себе си да бъде нежен и внимателен. В началото той само докосна устните ѝ, покривайки ги с няколко страстни леки целувки. Тя въздъхна. Напрежението започна да напуска тялото ѝ и той почувства как постепенно свитите и в юруци ръце се разтвориха. Усети как дланите ѝ се плъзнаха нагоре по ръцете му и как пръстите ѝ плахо докоснаха косата му.

Обнадежен, той наклони леко главата си и нежно настоя да разтвори устните ѝ. Чу тихия стон, който тя издаде, усети смесеното чувство на безсилие и страх, после устните ѝ се разтвориха и той наистина вкуси от нейната свежест и сладост. Това накара сърцето му да забие по-бързо. Той хвана главата ѝ с ръка, а с другата обгърна кръста ѝ и я притисна до себе си.

Беше невъзможно да мисли – усещаше единствено пълните ѝ гърди, притиснати в неговите гърди, и допирът на пръстите ѝ, които сега обгръщаха плътно раменете му. Устните ѝ бяха толкова свежи, толкова горещи и примамливи, че загатваха за женски тайни и силна страст.

Като че ли разумът го беше напуснал, когато той я наклони назад и нежно я целуна по шията. Той искаше повече. Ръката, която притискаше кръста ѝ, се плъзна нагоре към нежната, топла гърд, която почувства под корсажа на роклята ѝ. Поставил длани върху свежата ѝ плът, той почувства твърдите ѝ зърна между пръстите си.

Отново целуна устните ѝ, но този път всичките му мисли и цялото му старание да бъде нежен го бяха напуснали. Той стана съблазняващ, страстен, обещаващ всякакви удоволствия и наслади. Само тя да отстъпеше, само да му се довереше...

Внезапно тя се отскубна от ръцете му с такава сила, че Оливър

остана стъписан на мястото си. Като че ли го бяха залели с кофа студена вода. Вдигна поглед, объркан и смутен, и видя, че тя трепери, застанала с гръб към него, изпълнена с гняв.

Трябваше да ѝ каже нещо. Трябваше да ѝ обясни, че това, което се беше случило току-що, изобщо не беше това, за което тя си мислеше...

Но тя се обърна към него и той видя огъня в зелените ѝ очи, потръпващите пълни устни, гърдите ѝ, които се издигаха и спускаха, когато си поемаше дъх, за да се успокои. Беше скръстила ръце на гърдите си, сякаш искаше със силата на волята си да спре бурната реакция, която той беше предизвикал у нея.

– Не. – Една единствена дума, но казана толкова твърдо. Гласът ѝ беше нисък, треперещ от гняв. Тази жена нямаше да се остави да бъде играчка в ръцете на някой мъж.

Той искаше да я увери, че подобно поведение не е типично за него. Отвори уста, за да се извини за внезапната слабост и липсата на самоконтрол. После улови погледа ѝ и разбра.

Страх. От непознатото.

Девственница.

Беше предположил друго. Повечето хубави момичета, които прислужваха в домакинствата, не успяваха дълго да запазят девствеността си. Оливър беше предположил, че някой от гостите на Хилда вече е сложил край на тази моминска невинност, която стоеше пред него.

Вивиан го гледаше втренчено. Тя беше успокоила дишането си, но изражението на очите ѝ разби сърцето му. Те излъчваха страх.

– Не!

Този път отказът прозвуча като ридание. Оливър видя как тя се обърна, повдигна полите си в ръка и се плъзна по осветената от луната пътека. Той искаше да я догони и да я задържи, но после промени решението си.

Остави я. Засега.

Шумът от стъпките ѝ заглъхна и Оливър остана сам сред цветята. Въпреки че не беше от хората, които се страхуват от самотата, той усети, че никога в живота си не се е чувствал по-самотен. Отпусна се на каменната пейка и се взря в стиснатите си ръце.

Един мъжки вик го сепна и Оливър решително тръсна глава. Колкото и да копнееше да види Вивиан, знаеше, че това засега беше неосъществимо.

Двамата с чичо му Джон вдигнаха глави, когато отново чуха вика.

– Отвратителен глупак – измърмори Джон. – Отново се е изгубил. – Но насмешливото му изражение опровергаваше тона му.

Оливър се усмихна. В задната част на градината имаше един объркан, сложен лабиринт, направен от жив плет с тисови храсти, висок повече от два метра. Лабиринтът беше пълен със загадки, задънени алеи, виещи се, обикалящи проходи. Той представляваше своеобразен връх на таланта на Джон.

– Аз ще отида да му помогна – предложи Оливър и преди чичо му да каже нещо, той се отправи към другия край на градината.

Беше играл в лабиринта като малко момче и високият плет не представляваше трудност за него.

– Говори високо, човече! – провикна се Оливър.

– Ей тук!

Следвайки внимателно гласа на работника, той го откри в една задънена алея на огромния лабиринт.

– Съжалявам – каза човекът и Оливър си помисли, че той се срамува, задето се е загубил.

– Всеки може да се обърка – отговори Оливър. – Аз ще те изведа отгук.

Те приближиха групата работници, без да си кажат и дума, и докато вървяха, Оливър си спомни нещо, което Джон му беше казал за лабиринта.

Лабиринтът е символ, Оливър. Помни това. Символ на душата, устремена към неуловимия повик към съвършенство. Един рай.

Джон сигурно щеше да бъде ужасен, ако узнаеше за мислите, които разяждаха душата на племенника му през последните шест месеца. Шест месеца от убийството на Розалинд.

Беше умишлено убийство и той беше сигурен в това. Не беше нещастен случай. Не беше дело на отчаян и изплашен човек. Убиецът на момичето беше пресметнал всичко предварително.

След като градинарят отиде при колегите си, Оливър отново се отправи към лабиринта. Той вървеше бързо към онази част на сърцевината му, която представляваше малка пагода, проектирана от Джон. Чудесно място за самотен размисъл.

Това, че някой е искал да пререже гърлата им, беше повече от ясно. Но какво е търсила Розалинд съвсем сама в Лондон през онази нощ, беше нещо, което той не можеше да проумее.

Седнал в изящната ориенталска постройка, Оливър пое дълбоко

въздух, за да се успокои. Спомняйки си как беше почувствал, когато си помисли, че Вивиан е убита, той затвори очи и зачака внезапно обзелия го страх да го напусне.

Щом приближи неподвижното тяло и отметна пелерината, останана шокиран още веднъж, защото видя, че това беше Розалинд, а не Вивиан.

Беше занесъл тялото ѝ в къщата на семейство Ленър, където Хомуър му беше показал ясно, че не е желан в този дом.

Оливър отвори очи, взирайки се в лъскавите зелени листа наоколо. Няколко нощи след убийството беше имал кошмари. Явяваше му се лицето на Розалинд. Тъмноморавите белези върху гърлото ѝ. Счупената челюст. Оголените места по темето ѝ, където русата ѝ коса бе отскубната от корен.

В ранните часове на зората, седнал на стола до пламтящия огън, Оливър не беше преставал да мисли за убицеца.

Трябва да е бил силен човек. И висок, като се има предвид ъгъла, под който беше нанесъл удара – бърз, отмерен, смъртоносен. Вероятно беше хванал Розалинд за косата, навеждайки главата ѝ назад, а после с широкия край на камата си беше премазал трахеята ѝ, натрошавайки поздизичната кост.

Смъртта в подобни случаи не настъпва бързо. Човек се дави в собствената си кръв, а счупената поздизична кост те кара да се душиш бавно, давайки ти много време да чувстваш как умираш. Този човек явно беше луд, защото не беше премерен разрез, а един гневен удар с нож.

Той затвори очи, като си спомни израза на лицето на момичето. Знаеше, че този образ щеше да го преследва до края на живота му.

Три нощи след убийството лицето на мъртвото момиче му се беше присънило и той разбра, че трябва да намери убицеца и да го спре, защото жертвата не беше само Розалинд. Поредицата от убийства не спираше.

Неговата метреса беше умряла осем месеца преди той да срещне Вивиан. Оливър никога не беше смятал себе си за особено страстен мъж, но русокосата красавица в театъра му беше направила впечатление и той използва влиянието си, за да се срещне с нея. Беше само въпрос на време да я обезпечи със собствено жилище на нейно име. Не я обичаше, но се грижеше за нея, а това като че ли беше всичко, на което беше способен по онова време.

Намериха я убита в малкия салон. Когато уведомиха Оливър за случилото се, бяха изминали вече няколко дни от убийството, така че

белезите по гърлото ѝ не бяха толкова ясни, колкото при Розалинд.

Беше харесвал Ан и страдеше, че тя е мъртва. Тогава не беше сигурен, че убийството има връзка с него, но второто убийство не му остави място за съмнение. От месеци живееше с огромната вина за смъртта на двете жени.

Но не можеше да каже за това на никого, защото щяха да го помислят за луд. Дори затворен в къщата си, далеч от лондонското общество, той знаеше какво се говори за него. Оливър мислеше, че неговото мълчание ще успокои отвратителните слухове, но се оказа, че то има обратен ефект.

Не можеше да сподели тревогите си с никого, дори и с Джон. Всичко, което знаеше и с което разполагаше, беше безпогрешната му интуиция и странната прилика на двете убийства. Бяха планирани предварително и извършени с жестокост, целяща да накара жертвите да страдат. Това не беше бърза работа на някой крадец, готов на всичко за няколко монети.

Някой го дебнеше. Беше убеден в това.

И този някой вярваше, че беше убил жената, за която Оливър възнамеряваше да се ожени.

Вивиан внимателно отвори двойната врата на спалнята на мащехата си. Тежките кадифени завеси бяха пуснати, за да не влиза яркото пролетно слънце, и тя е спря за миг, за да могат очите ѝ да свикнат с тъмнината в стаята.

– Влизай. Не се туткай.

Момичето бързо тръгна към голямото, закрито със завеси легло, и постави подноса със закуската пред мащехата си. Тъй като не искаше да остане по-дълго, отколкото беше необходимо, Вивиан се обърна и тръгна към вратата, но гласът на мащехата ѝ я спря.

– Почакай. Има нещо, за което искам да поговорим само ти и аз.

Тя се помъчи да успокои слабото вълнение, което почувства в стомаха си. След това вдигна очи, за да срещне погледа на мащехата си. Хилда никога не издаваше това, което мислеше. Тя бе истински майстор в играта. Много отдавна Вивиан беше стигнала до заключението, че баща ѝ е слаб, безволев човек, които беше попаднал в ръцете на Хилда. Оттогава насам тя изливаше злобата си върху прислугата в къщата на фамилията Ленър. Вивиан мълчеше. Тя знаеше, че мащехата ѝ щеше да каже това, което си беше наумила, когато намереше добре.

Хилда внимателно сложи малко захар в чая си, после бавно разчупи една от горещите препечени кифлички и я намаза с масло. Движенията ѝ бяха точни, премерени.

– На колко години си, Вивиан?

Тонът ѝ беше любезен, но Вивиан знаеше, че това не вечае нищо добро. Единственото нещо, което можеше направи, беше да изтърпи компанията на тази жена, да отговаря на въпросите ѝ и да се измъкне веднага, щом стане възможно.

– На седемнадесет.

– Мислех, че си по-голяма.

– Ще стана на осемнадесет през септември.

– Добре.

Хилда отхапа от кифлата и се облегна на красивите, обшити с дантела възглавници. Във Франция, както им беше казвал Виктор, било обичайно богатите хора да се хранят в спалните си. На Хилда това много допаднаше.

– А онзи приятел? Как му беше името?

Вивиан си наложи да не показва вълнението си. Тя нямаше да отговори този път, нямаше да се хване на стръвта, която мащехата ѝ поставяше.

Мълчание.

Хилда отпи от чая си и Вивиан усети преценяващия ѝ поглед.

– Грей, мисля – каза тихо Хилда. – Оливър Грей, херцог на Гринвил. Единственият син на единствен син.

Вивиан продължаваше да гледа в Хилда със студено изражение.

Много отдавна беше решила никога да не доставя удоволствие на тази жена да разбере какво мисли и чувства тя.

– Първороден син. Каква прекрасна дума! Съгласна ли си с мен?

Вивиан се чудеше накъде ли отива този разговор. Сигурно Хилда не я беше извикала в спалнята си, за да обсъждат правата на най-големия син, който по закон наследява имуществото на родителите си.

– Всичките тези прекрасни пари! Ти си била много по-умна, отколкото те мислех.

Вивиан се бореше с желанието да ѝ каже, че многото пари на Оливър никак не я съблазняват. Тя щеше да избяга с него, дори и да беше беден коняр.

– Чула си, разбира се, че сега той... не е същият човек, който ти си познавала преди.

Изражението на лицето на Вивиан остана безразлично. Беше чула,

разбира се. Беше чула, че Оливър се е затворил в къщата си и рядко се показвал в обществото. Но Вивиан не вярваше на отвратителните слухове, че бил загубил разсъдъка си, съсипан от това, което се беше случило с Розалинд.

Не, не беше полудял. Оливър имаше здрав разум и силна воля. Той притежаваше бодър дух. Единственото нещо, което вероятно можеше да го победи, бяха неговите собствени мрачни настроения, които го обхващаха често.

– Толкова си унила днес – подметна машехата. – Коя е причината, Вивиан?

Инстинктът ѝ подсказа да отговори и да сложи край на този разговор.

– Има страшно много работа, която трябва да се свърши, за да бъдем готови за утре.

– А, да. Приемът. Никога ли не са ти липсвали приеми, Вивиан? Не ти ли се е искало някога да носиш хубави рокли, ръкавици и скъпи бижута?

Тъй като Вивиан остана мълчалива, Хилда отхапа с изящен маниер едно парче от кифлата си и продължи:

– Да говориш с красиви мъже и да флиртуваш под прикритието на ветрилото си? Наистина ли си доволна от положението, в което се намиращ сега?

Вивиан се мъчеше да потисне гнева си, тъй като от горчив опит знаеше, че ако покаже някакъв признак на вълнение, Хилда щеше да го използва като оръжие срещу самата нея. Мъчителните усилия, които беше положила в тази насока, ѝ бяха помогнали да постигне хладнокръвен самоконтрол и сега за нея не представляваше трудност да отговори равнодушно, почти без да се замисля.

– Доволна съм, мисис.

– Но ти сигурно... би приветствала някаква промяна в живота си?

Тази жена явно си играеше с нея. Но Вивиан не издаваше с нищо нарастващата си тревога. Тя трябваше да издържи играта на котка и мишка и да почака, докато открие причината за този разговор.

– Баща ти и аз си говорехме за теб преди няколко дни. Опитвахме се да разберем кое е най-доброто за твоето благополучие... – Хилда отпи от чая си, а след това отхапа от кифлата си.

Моето благополучие?! Никога не те е било грижа за моето благополучие!

– Когато споделих с Хоумър мнението си, че вече не си дете, той се

съгласи с мен.

Ставаше опасно.

– Той се съгласи, че най-благоразумното нещо е да ти намеря съпруг и то възможно най-бързо.

Вивиан не чу нищо от онова, което мащехата ѝ продължи да говори през следващите няколко минути.

Да принадлежи на друг мъж, освен на Оливър, беше немислимо. И кой мъж щеше да я вземе, след като открие, че не е девствена?

– Сватбената церемония ще се състои в черквата в Бедфортшаиър, близо до имението му в провинцията. Мисля, че датата, на която се спряхме, беше някъде към края на юни – каза Хилда и наклони главата си по един закачлив начин, но Вивиан изпита чувството, че тя я наблюдаваше внимателно.

– Не мога да си спомня точната дата, но имаме достатъчно време да... – Хилда спря да говори и сбръчка предвзето носе си – ... ти намерим подходяща сватбена рокля.

Юни. По-малко от три месеца оставаха дотогава. Вивиан се съвзе бързо от шока, като се молеше гласът ѝ да не трепери.

– Това ли е всичко, което искахте да обсъдите с мен?

– Да. Вярвам, че ще позволиш на Хоумър и на мен да решим кое е най-доброто за теб.

Продължавай да играеш играта ѝ, докато си в състояние да измислиш нещо...

– Разбира се.

Вивиан можеше да се закълне, че в този момент лицето на Хилда изразяваше разочарование, сякаш беше очаквала от нея да вдигне скандал.

– Можеш да се върнеш в кухнята.

Сега гласът на Хилда звучеше сърдито и Вивиан излезе от стаята преди жената, която тя ненавиждаше от дъното на душата си, да може да каже още нещо.

ГЛАВА 3

По-късно същата вечер, в стаята си, която се намираше над конюшнията, Вивиан стоеше до прозореца и гледаше навън в нощта.

Стаята ѝ беше малка и мизерна, но си беше само нейна. Тук тя не трябваше да се тревожи, че бдителните очи на Хилда можеха да я наблюдават. Тази жена беше просто много мързелива, за да се качи по стълбището, което водеше към малката стая.

Вивиан повдигна лицето си нагоре към обсипаното със звезди небе. Още не беше съблякла слугинските си дрехи, но беше загърнала раменете си с плетен шал, за да се предпази от студения нощен въздух. Луната грееше ярко, заобиколена от многобройните звезди.

Тя се чудеше дали Оливър някога също е гледал луната и е мислил за любимата си. Беше се опитвала да го прогони от съзнанието си, но след разговора с мащехата си, това беше невъзможно.

Да се омъжи.

Не беше мислила много за това преди. Но като беше гледала как върви бракът на майка ѝ, Вивиан никога не бе имала много добро мнение за него.

Докато не срещна Оливър.

Тогава, първите няколко седмици, след като се бяха срещнали, мисълта за брак беше последното нещо, което занимаваше съзнанието ѝ. Искаше само да бъде по-близо до него, да може да слуша гласа му, да се вглежда в очите му, да докосва ръката му. Всичко, свързано с него, я очароваше, караше я да се чувства така, сякаш вече не знаеше коя беше тя и какво е искала някога.

Мислеше да излезе в нощта, да намери Оливър и да му разкаже всичко. Но Лондон беше опасен, особено нощем.

Пътищата бяха лоши, осяени с дълбоки дупки и вдлъбнатини и представляваха трудност за непредпазливия ездач или за злочестия кочияш на карета. А нощните пазачи взимаха по-големи подкупи от крадците, отколкото получаваха като надница.

Посоката на живота ѝ се беше променила още веднъж. Само Оливър да разбере, че мащехата ѝ беше намерила идеалния начин да се отърве от нея, като я омъжи за някой мъж в провинцията! Ами ако той вече не я искаше...

Тогава наистина няма да има значение какво ще правиш с живота

си по-нататък, нали?

Това, което тя възнамеряваше да направи, беше опасна, отчаяна стъпка. Сама жена в Лондон нощем – това бе коствало живота на Розалинд.

Но ако мога да го видя, да му кажа, ако той все още ме обича...

Мисълта, че той може би е престанал да я обича, я плашеше най-много. Опитвайки се да прогони страховете си, Вивиан разглеждаше звездното небе и мислеше как да постъпи.

Тя затвори очи и опря гръб до грубия, студен камък на стената на мизерната си спалня. Пое дълбоко въздух, опитвайки се да успокои биенето на сърцето си.

О, Оливър, не трябваше никога да идваш в градината ми и да ми показваш, че в този свят има нещо повече от това, което знаех.

Вивиан погледна нагоре към луната, уверена във взетото решение. Трябваше да разбере как се чувства Оливър. Трябваше да разбере дали още я обича. Събирайки цялата си воля и желание, пръстите ѝ се впиха във вълнения шал и като затвори очи, тя се опита да извика образа му.

Не мога да го оставя да си отиде. Не сега. Не и преди да съм го видяла очи в очи...

– Пазете се от пътя ми!

Вивиан стисна здраво кошницата си и се отдръпна от групата момчета, които вървяха по петите ѝ. Джебчий. Не искаше да се занимава с тях.

– Хайде, момчета, махайте се!

Тя погледна към продавача на вестници и той ѝ намигна. Благодарна, тя извади един портокал от препълнената си кошница и му го подаде.

– Благодаря ти, скъпа! – извика той. – Изглеждаш прекрасно!

Тя се изчерви и отвърна поглед засрамено.

Денят, избран от Хилда за приема, съвпаднаше с този, определен за пазуване. Щастливо съвпадение. По този начин можеше да прекара в града по-дълго време от обикновено.

Вивиан бързаше по многолюдната улица. Голямата ѝ кошница беше препълнена с покупки. За вечеря Хилда искаше да се изпълни едно много трудно френско меню, с което да впечатли приятелите си. Двамата с Виктор бяха подредили рецептите снощи.

Пазарът гъмжеше от хора, улиците също. Продавачки на мляко,

продавачи на портокали, разносвачи на вода, точилари на ножове, дърводелци, които поправяха столове – всички викаха с дрезгавите си гласове. Някои от тях надуваха тропети и биеха камбани. Тропот на железни колела и конски копита се смесваше с общата врява.

Дори и да можеше да си позволи да наеме карета или стол-носилка, Вивиан беше сигурна, че ако върви пеша, ще се придвижи много по-бързо.

Тя се взираше, търсейки отличителното украшение над герба на фамилията Гринвил и поглеждаше към всяка богато украсена карета, покрай която минаваше. Вивиан не очакваше да види Оливър тук, но ако го срещнеше, докато пазаруваше, това би било най-безопасния начин да говори с него.

След петнадесет минути тя се опитваше да намери място в голямата кошница и за последната покупка, но това не ѝ се отдаваше. Трябваше да остави кошницата на земята, настрани от пътя и да пренареди съдържанието ѝ. Изведнъж почувства странното усещане, че някой я наблюдава. Когато вдигна очи, Вивиан забеляза една жена. Тя стоеше настрани от тълпата. Беше облечена в дрипави дрехи. Когато я разгледа по-внимателно, забеляза малкото бебе, което жената държеше в слабите си ръце.

Застанала до тежката, претъпкана кошница, Вивиан мислеше за скъпата храна, която Хилда щеше да прахоса тази вечер. Дали тази егостична жена, нейната мащеха, щеше да забележи, ако липсваше малко от продуктите? Тя бързо взе решение и се отправи към непознатата.

Когато Вивиан се приближи до жената, чертите на лицето на последната се изопнаха от страх. Приличаше на сърна, готова да избяга.

– Почакайте! Моля ви!

Жената се поколеба и Вивиан видя страха в светлите ѝ очи. Явно някога е била хубава, но липсата на храна и суровите лондонски зими бяха казали думата си.

– Няма да ви направя нищо лошо.

Отблизо тя изглеждаше по-зле, а видът на детето ѝ караше сърцето на човек да се свие от болка. Пеленачето, мъничко и притихнало, имаше восъчнобледа кожа. Пролетната утрин беше свежа, но хладна, а детето беше увито в някакво тънко, избеляло парче плат.

Вивиан сложи отново кошницата на земята, като закрепил внимателно сиренето отгоре, и свали мекия сив вълнен шал от раменете си.

Жената я гледаше със светлите си очи, без да мига.

– Дайте ми детето.

Като че ли свикнала да се подчинява на заповеди, жената подаде бебето си на Вивиан. Тя бързо разпови пеленачето, като махна мръсните, овехтели парцали и го уви в дебелия шал.

– О, не, мис. Не мога...

– Вземете го.

Когато пови детето и го върна на майка му, Вивиан бързо се огледа наоколо.

– Ела да минем оттук – каза тя и тъй като жената не й отговори, хвана я за лакътя ѝ, мъкнейки тежката кошница, я поведе към една тясна странична уличка, далеч от хорските погледи.

– Не трябва никой да ни види, защото ще ви го вземат.

Ръцете и работеха бързо и тя направи малък пакет от чепки грозде, портокал, една говежда пържола и една сладка лепкава кифла.

– Бих искала да имам пари, за да купите мляко – каза тя, пренареждайки отново храната в кошницата, – но господарката ми държи точна сметка за всяко изхарчено пени.

Жената срещна погледа ѝ. Хлътналите ѝ очи бяха изпълнени с толкова мъка, че Вивиан сведе глава.

– Благодаря ви. Шалът. Аз... благодаря ви.

– Бих искала да можех да направя нещо повече. Пазете малкото си момиченце на топло.

– Ще се опитам да ви се отплатя – каза непознатата.

Гордост. Колко добре познаваше тя нейната сила. Колко много спорове беше имала с Оливър, искайки настойчиво да постъпят така, както тя желаше. Разпозна същото чувство в тази жена, заровено някъде дълбоко под отчаянието и безнадеждността.

– Някой ден вие пък ще направите нещо за мен – каза тя уверено, за да я успокои.

– Обещавам ви – тихо отговори жената.

Каретата подскачаше по дълбоките коловози на пътя. Единственият пасажер, жена с посребрени коси, облечена в тъмносиня пътна рокля, седеше елегантно на седалката. Розамънд Стенхоуп повдигна кожения транспарант и се загледа към града, в който се беше надявала никога да не се върне.

Лондон беше по-многолюден от всякога.

Твърде стара съм за всичко това.

Тя спусна внимателно транспаранта и се облегна на седалката.

Тълпата от хора във изглеждаше много по-малко възпитана и далеч по-груба и недолялана от последното ѝ посещение в града. Никога не беше обичала Лондон. Предпочиташе да живее в провинцията.

Никога не би се върнала, но сега трябваше да го направи.

Вивиан Розамънд Мари Ленър. Нейната кръщелница. Единственото дете на племенницата ѝ. Когато кръщаваха Вивиан, Елиза посочи Розамънд за кръстница на детето.

И какво направи ти за нея?!

Изпълваше се с жлъч, като си помислеше, че Хоумър Ленър живее в нейния фамилен дом с... онази жена. Хилда вероятно беше положила големи грижи, за да развали градината на Ели и да съсипе дъщеря ѝ.

Розамънд се страхуваше от Хилда и до този момент не беше предприела нищо.

Не, не се страхувам. Просто не мога да я понасям.

Нямаше значение, че Вивиан се беше влюбила в човек, когото Розамънд смяташе също толкова пагубен за кръщелницата си, колкото Хоумър бе за Ели.

Трябваше да направи нещо, дори и то да се окажеше безрезултатно.

Розамънд знаеше кои бяха враговете ѝ. Но имаше и много близки приятели в Лондон, които успяваха да ѝ предават клюките. Така тя узна какви точно намерения имаше Хилда.

Да кара момичето да работи в кухнята като проста слугиня! Да даде роклите и бижутата ѝ на своите дъщери, а нея да принуждава да се облича в парцали!

И сега, като се опитваше да я омъжи за един малоумен глупак, правеше възможно неговият по-малък брат да може да има контрол над богатството му. О, Хилда, ти си била далеч по-ненаситна, отколкото си мислех!

Как можа зет ѝ да даде Елиза на мъж като Хоумър! От тази непопътна грешка произлизаха всички беди.

Една злополука бе накарала Розамънд да вземе решение да не се омъжва. Тя беше паднала от любимия си кон, когато бе петнадесетгодишна, и оттогава накуцваше леко, като вървеше. Нарочно беше подчертавала недъга си и беше провалила единственото си участие в лондонския сезон. Баща ѝ се беше вбесил, но тя не се поддаде на гнева му и не отстъпи. Защото Розамънд никога не беше искала да се омъжва.

Тя се страхуваше от мъжете.

Ужасни същества, които създаваха само грижи и неприятности.

Виж какво се случи на Ели, как я излъга този негодник, а тя през цялото време си мислеше, че той я обича...

Тя имаше да урежда стари сметки с Хоумър, защото той не само беше пропилял богатството на Елиза, но и това на Вивиан. Този човек беше пристрастен към комара, а от това, което беше чула разбра, че и Хилда също обича картите. И двамата бяха алчни за пари и твърде егоцентрични. Никога не мислеха за нищо друго, освен за своето собствено благосъстояние.

Розамънд въздъхна. Спомените не ѝ носеха радост. Няколкото дни, които беше прекарала в каретата, бяха изчерпали силите ѝ.

Вивиан трябваше да действа предпазливо и умно. Момичето трябваше да си намери добър мъж, който да я защитава, да се грижи за нея и да я отведе от онази къща...

Розамънд затвори очи и започна да мисли за Оливър Грей. Единственото нещо, което можеше да провали плановете ѝ, беше упоритостта на Вивиан и силата на нейните чувства. Кръщелницата ѝ беше изпратила писмо, в което пишеше за любовта, която изпитваше към този мъж.

Розамънд го прочете много внимателно, после смачка листа на топка и го хвърли в камината. Беше повече от ясно, че любовта на Вивиан към Оливър беше силна, дива, страстна, упорита и нямаше да ѝ донесе нищо добро.

Изведнъж каретата хлътна в някаква дупка и се наклони на една страна. Розамънд разтвори широко очи и се помъчи да запази равновесие. После каретата бавно се изправи и продължи напред.

Розамънд беше уморена. Очите я смъдяха. Веднъж да стигне до дома на Джени, щеше да си почине. Нейната приятелка – вдовица, щеше да ѝ приготви чай. После щяха да седнат и да си поприказват надълго и нашироко. Щеше да разкаже на Джени какво точно е намислила да прави.

Вечерята беше свършила преди часове и сега купищата мръсни чинии стояха наредени върху голямата маса в кухнята.

Сюзън спеше, седнала пред огъня, а Вивиан нанизваше бримки на куките си. Двете трябваше да се погрижат за чиниите, но с мълчаливо единодушие бяха решили да ги оставят за сутринта.

Вратата изскърца леко и Вивиан сепнато се извърна. Успокои се, като видя Мери, която влизаше, носейки още едни поднос с мръсни чинии.

– Ш-шт. Внимавай да не я събудиш – посочи тя към спящата жена.

Мери кимна с глава и остави подноса с чиниите на масата. Почти дете, много слаба и стройна, със сребристоруси коси, тя приличаше на нежен дух, който се носи леко наоколо.

– Седни. Ще ти направя чай.

Мери повдигна учудено вежди и Вивиан се засмя тихо.

– Не ме питай откъде съм го взела, просто пий и се наслаждавай.

След малко двете момичета стояха пред огнището с чаша чай в ръка. Вивиан беше намерила също пет парчета черешов пай, останали от вечерята.

– Не мога да остана дълго – пошепна Мери, преди да отхапе от вкусния сладкиш.

– Защо?

Положително Хилда си беше легнала и вече спеше дълбоко.

– Приготвям багажа ѝ и този на дъщерите ѝ. Заминават, щом се съмне.

Ръката на Вивиан, която беше протегнала, за да вземе парче сладкиш, застина във въздуха.

– Къде отиват?

– При онази нейна приятелка в провинцията. Давала голям прием и Хилда иска да опита късмета си на карти.

– Колко дни ще останат там?

– Почти две седмици.

Докато Мери продължаваше да говори, Вивиан си мислеше какво ли гласеше Хилда с това заминаване.

Тя искаше да отиде при Оливър. Ако Хилда заминеше, Вивиан можеше да намери начин да се измъкне от къщата. Щеше да го направи през нощта.

Не можеше да си позволи Виктор или Мери да узнаят за плановете ѝ. Хилда редовно разпитваше слугите, когато се върнеше отнякъде. Но на Сюзън щеше да каже. Възрастната жена и без това виждаше какво става с нея. А Сюзън умееше добре да тъкми лъжи. Отдавна беше постигнала това умение и смирено се надяваше, че милостивият Бог няма да залости вратата на рая пред нея заради разказите – измислици, които разправяше.

Правеше го, за да оцелее.

Да, на Сюзън трябваше да каже. Така и така тя щеше да го узнае с това нейно шесто чувство. На Дейвид, сина на Сюзън, който беше коняр в домакинството, също можеше да се довери. Той рядко се срещаше с

Хилда и дъщерите ѝ.

Само да се види с него, да разговаря с него...

Мери продължаваше да говори за приема, а Вивиан само кимаше с глава и промърморваше нещо в отговор, без да я слуша. През цялото време си мислеше за това, което беше намислила да прави.

Тя знаеше от разговора си с Дейвид, че Оливър очаква доставката на две дорести кобили утре вечерта.

Чудесно!

Ако можеше да измине разстоянието от своята къща до неговата на гърба на коня...

Трябва да разбере защо той не идва да ме отведе оттук.

Вивиан не искаше да стои кротко в къщата на баща си и да приеме участта, която Хилда беше избрала за нея.

Но как щеше да се върне?

Ами ако Оливър не я искаше вече...

Вивиан се помъчи да прогони съмненията и страховете си. Сепна се, когато усети една нежна ръка върху рамото си.

– Връщам се горе – пошепна Мери. – Благодаря ти за сладкишите.

– Лека нощ, Мери.

Мери затвори тихо вратата на кухнята. Сюзън продължаваше да спи. Вивиан седеше загледана в огъня. Беше твърде неспокойна и прекалено възбудена, за да продължи с плетката си.

Кухнята, градината, конюшният и пазарът бяха всичко, което тя познаваше, откакто майка ѝ се беше поминала. И сега една част от нейното „аз“ се страхуваше да напусне този малък свят.

– Какво си се замислила, момичето ми?

Вивиан трепна, после се обърна и погледна към Сюзън. Жената току-що се беше събудила, лицето ѝ още беше зачервено от съня.

Като внимаваше да говори тихо и с очи, приковани към вратата, Вивиан ѝ разказа за плана си.

Сюзън не се опита да я разубеди. Остана мълчалива дори след като Вивиан свърши. Седеше и се взираше в огъня с мрачен израз на лицето си.

– Той трябва да има някаква съвсем основателна причина, за да не дойде досега при теб. Много бих искала да я узная.

– И аз искам да знам, трябва да знам...

– Ти си щастливка. Майка ти, Бог да я прости, щеше да бъде щастлива, ако можеше да те види сега, защото малко жени са изпитвали това, което ти изживя с него.

Вивиан не бе възлагала надежди на любовта, не бе мислила, че любовта може да превърне страха в желание, а желанието в страст.

– Ще имаш нужда от маскировка – каза спокойно Сюзън. – Ще отмъкна някои дрехи от прането. Тези на момчето от конюшната, може би.

– Аз имам ботуши и шапка.

– Прибери косата си с фиби – каза тихо Сюзън – и я стегни здраво, защото ако се разпилее...

Не се нуждаеха от много приказки, тъй като и двете знаеха съдбата на жена, излязла сама през нощта в Лондон.

– Постарай се да се прибереш през деня.

– Ще трябва да съм вкъщи най-късно следобед и след това ще стоя цялата нощ, за да свърша с работата...

– Не мисли за това, ами мисли как да се върнеш здрава и читава вкъщи. Ще кажа една молитва за теб тази нощ и ще помоля Бог да напътства стъпките ти.

Очите на Вивиан се навлажниха от напирашите сълзи. Сюзън беше най-близкият ѝ човек, след като майка ѝ беше починала, и тя обичаше силно възрастната жена.

– Благодаря ти, че не се... опита да ме спреш.

– Какво, мислиш си, че съм забравила младостта си? – възмути се Сюзън и се присегна да вземе последното парче плодов пай. – Не съм чак толкова стара.

Панталоните, с дълги до коленете крачоли, бяха доста широки, но Вивиан намери една връв и ги стегна около кръста си. Набраната ленена риза беше скъсана отпред, но тъмната жилетка я скриваше. Палтото беше разцепено на гърба, но това нямаше значение.

Дрехите бяха тъмни и топлеха добре. Беше много важно да не привлече вниманието върху себе си.

Косата ѝ беше опъната назад, сплетена здраво на плитка и закрепена с фиби високо на главата ѝ. Покриваше я триъгълна шапка, която беше закрепена с две бледорозови панделки, откраднати от роклята на мащехата ѝ. С нахлупена над челото шапка, завързана под брадичката, и с вдигната нагоре яка на палтото, лицето ѝ почти не се виждаше. Вълнени чорапи и ботуши за езда завършваха екипировката ѝ. Искаше ѝ се да прилича колкото се може повече на млад слуга.

Сутринта Сюзън разговаря със сина си Дейвид, премисляйки

всички подробности. Няколко бутилки конфискуван портвайн бяха разменени срещу обещанието, че двете дорести кобили щяха да направят кратка разходка до къщата на Вивиан, преди да стигнат до конюшната на Оливър.

Часът беше настъпил.

Вивиан чу звънтенето на подковите на конете по каменната настилка и цвиленето на една от кобилите. Сърцето ѝ биеше силно, докато слизаше по стълбите. Изтича бързо и предпазливо до края на конюшната. Остана прикрита в сенките на нощта, точно както го беше замислила.

Дейвид подаваше една бутилка портвайн на двамата мъже, които стояха до него. Те се разсмяха от сърце, плеснаха младежа по гърба и изчезнаха в нощта. Вивиан видя как Дейвид прокара ръцете си по гърба на конете, за да ги успокои. Бавно преброи до десет, после излезе от прикритието си и се приближи до него.

– Последна възможност да промениш решението си – каза той и я изгледа.

Тя поклати отрицателно глава.

– Ето. Дай ѝ тази ябълка, както ти казах.

Вивиан даде ябълката на животното и усети нежните устни на кобилата върху дланта си.

– Те са добри момичета. Улегнали са, но в тях има плам. Сигурна ли си, че ще можеш да яздиш?

Вивиан не се беше качвала на кон от детинството си, но се надяваше, че ще може да се справи. Не беше посямала да каже на Съюзън, че няма седло и че трябва да язди направо на гърба на коня.

Когато беше малка, Вивиан беше прекарала много дни през лятото, яхнала понито си. Но конят сигурно беше по-различен от понито.

Но Вивиан знаеше, че ездата щеше да е най-малкия проблем тази нощ.

– Сигурна ли си? – повтори въпросът си Дейвид, като я разглеждаше отблизо, а в очите му се четеше съмнение.

Тя кимна с глава.

– Добре. Качвай се тогава.

Той направи нещо като стъпало с преплетените си пръсти и ѝ помогна да се качи.

Вивиан се мъчеше да запази равновесие, тъй като конят се въртеше неспокойно.

Животното усещаше страха ѝ.

Дейвид ѝ подаде поводите. Изражението на лицето му беше сериозно. По характер беше спокоен и обичаше шегите, но сега разбираше важността на тази разходка.

Вивиан ги пое и ги събра в едната си ръка. С другата потупа леко копринения врат на животното.

– Ще се справиш – каза тихо Дейвид. Тя кимна с глава.

– Вземи това – подаде ѝ той един пистолет. – Зареден е. Ако възникне някаква опасност, ще се наложи да го използваш. Прицели се и стреляй.

Налагайки си да не трепери, тя взе пистолета и го втъкна в колана на панталона си. Дейвид се качи на втората кобила и леко смушка животното с петите на ботушите си.

– Тръгваме.

ГЛАВА 4

Нощта беше тиха. Единственият шум, който отекваше наоколо, бе тропотът на конските копита по каменната настилка на улицата. Минаха покрай няколко къщи, които тъмнееха. Само много богатите хора можеха да си позволят да горят свещи и огън във всяка стая. Скоро къщите отстъпиха място на търговската част на града.

Многото и разнообразни магазини бяха затворени. Техните табели скърцаха и се люлееха от вятъра. Слаба светлина премигваше от малките прозорци на кръчмите. От време на време проблясваше запаленият фенер на някое момче, което осветяваше пътя на някоя закъсняла компания. Големият град беше тъмен.

Колкото повече напредваха в нощта, толкова повече хора срещаха, които или яздеха, или се возеха в карети. Вивиан се страхуваше най-много от крадци и разбойници, но скоро разбра, че трябваше да се бои повече от каретите, с които едва-едва се разминаваха по тесните улици.

– Гледай пътя, човече! – извика сърдито Дейвид на един неразумен кочияш. Като погледна зад рамото си, той направи знак към Вивиан и махна с ръка. – Давай!

Той подкара по-бързо кобилата си, като държеше юздите с едната си ръка, а с другата придържаше кожените им краища и удряше леко с тях широката задница на кобилата.

В един миг Вивиан подскочи рязко върху твърдия гръб на кобилата, но когато животното започна да препуска в равен галоп, влезе в ритъм. Тя присви очите си срещу студения нощен вятър, но те се замъглиха от сълзите ѝ. Примигна, за да ги прогони, като продължаваше да държи здраво юздите и да следва кобилата, която вървеше пред нея. Наоколо цареше бъркотия, но единственото нещо, върху което се беше концентрирала, бе гърбът на Дейвид. Ако го загубеше, не беше сигурна дали щеше да намери сама къщата на Оливър.

Те галопираха мълчаливо на известно разстояние един от друг. После Дейвид дръпна силно юздите и конят му зави рязко по един страничен път, който беше по-тесен и съвсем безлюден. Вивиан го последва и тъй като Дейвид бе намалил темпото, тя се изравни с него.

– Почти стигнахме – каза той, като извиси гласа си над пръхтенето на конете.

Тя само кимна с глава. Бяха се разбрали предварително, че най-

добре щеше да бъде тя да говори възможно най-малко.

– Подай ми пистолета – каза тихо Дейвид. – Не мисля, че ще имаме нужда от него сега.

Успокоена, тя направи това, което той ѝ каза. Щастлива, че се отърва от огнестрелното оръжие, Вивиан се огледа.

Тук къщите бяха много по-елегантни, парковете бяха обширни и впечатляващи. От няколко прозореца проблясваха светлините на запалени свещи и Вивиан си помисли колко ли е необикновено да се живее сред толкова светлина.

Най-после тя видя къде живееше Оливър.

Ами ако не я допуснеш в дома си, ако за него тя беше само едно обикновено момиче за развлечение? Ами ако...

– Пристигнахме. Следвай ме отблизо.

Дейвид пришпори кобилата си да върви напред, като притисна леко коленете си до тялото ѝ, и тя тръгна в енергичен тръст, с опънати назад уши. Беше подушила другите коне.

– Знаят, че е време за вечерята им – пошегува се той. Вивиан продължи да държи тялото си изправено, по мъжки, но коленете ѝ трепереха. Беше радостна, че пристигнаха без никаква злополучна случка, но събитията, които щяха да подложат куража ѝ на изпитание, тепърва предстояха.

„Сега най-голямата опасност лежи зад тези високи стени“, помисли си тя.

– Конете пристигнаха, Ваша светлост.

Оливър вдигна поглед от бюрото си и погледна своя камериер Хенри Грейвс. Едър човек, със снежнобяла коса, Хенри беше служил при бащата на Оливър до деня на смъртта му, после спокойно бе поел грижата за практическата страна от живота на Оливър.

– Разтрийте двете кобили и ги нахранете. Ще ги видя утре сутринта.

Хенри се изкашля, с което издаваше неодобрението си.

– Но, сър, момчето, което ги доведе, е много упорито. Настоява да говори с вас. Отнася се за една от кобилите. Десният ѝ заден крак не бил в ред.

Оливър остави писалката и отмести стола си назад. Нямаше да му коства нищо, ако поприказваше с момчето.

Той излезе от библиотеката и тръгна надолу по коридора, а Хенри

го следваше по петите.

Запали една голяма свещ, направена от натопена в лой сърцевина на тръстика, и тръгна към наслания с камък заден двор. Двете кобили вече бяха настанени в обора и момчето стоеше до задната врата с ръце, мушнати в джобовите на палтото.

Сърцето на Оливър започна да бие по-силно, когато разпозна младия мъж. Дейвид. Дали Вивиан не беше помолила момчето да му донесе известие от нея? Но той остана настрана и не каза нищо, тъй като не беше сигурен дали някои не ги гледа.

– Кобилата? – подсказа Оливър.

– И двете са прибрани в обора, сър, хранят се. Какви прекрасни коне, Ваша светлост, ако позволите така да се изразя.

Какъв дързък момък! Червенокос, с тъмни, засмени очи. Оливър погледна Хенри, който гледаше намръщено момчето.

– Ами нараненият заден крак, млади човече...

– Можем ли да поговорим, милорд? – отправи въпросът си към Оливър момчето, като гледаше многозначително към Хенри. – Поверително е.

Цялото същество на Хенри се изпълни с едва съдържан гняв и Оливър не можа да прикрие усмивката си.

– На моя камериер може да се има доверие.

– Сър, ако желаете, мога да се прибера...

– Не, Хенри. Бих искал да останеш.

– Добре, сър.

Момчето бе следяло размяната на репликите и сега изглеждаше доволно.

– Ако не възразявате, бих искал да влезем в конюшната, сър.

– Да вървим тогава.

Тримата мъже преминаха мълчаливо през огромния двор и влязоха в конюшната. Момчето ги заведе до едно от най-големите отделения в другия край на постройката. Чули шума на стъпките им, двете кобили подадоха главите си през вратата на отделението.

– Големи красавици са, нали, Хенри?

Оливър отиде при тях и им заговори успокоително, като първо погали но носата една кобила, а след това и другата. После се обърна към момчето.

– Коя от двете е пострадала?

Момчето пое въздух и заговори бързо.

– Всъщност не за кобилите искам да говоря с вас, сър, а за едно

момиче. Тя ме помоли да ѝ помогна да дойде тук и аз искам да се уверя, че е в безопасност, преди да я оставя във вашата компания.

Оливър разбра още преди Дейвид да довърши изречението, за кого ставаше дума.

– Вивиан? – гласът му беше тих, дрезгав.

Чу шума от леките стъпки зад себе си и се обърна точно навреме, за да я види как излиза иззад една голяма бала сено. Когато приближи, слабото осветление разбуди лицето ѝ. Лице, което той не бе мислил, че ще види скоро.

Вивиан беше свалила шапката си и пръстите ѝ си играеха с панделките. Личеше, че е много нервна.

Искаше му се да я вземе в обятията си, но се въздържа. Оливър я съзерцава близо минута, тъй като не знаеше как да обясни действията си и дали изобщо тя щеше да пожелае да изслуша обясненията му.

Вивиан го гледаше внимателно. Напрегнато. Зелените ѝ очи не издаваха чувствата ѝ. Оливър се натъжи, че заради това, което знаеше, трябваше да има тайни от нея, тъй като не можеше да ѝ каже за причината за убийството на Розалинд. А може би беше по-добре да каже...

Той отмести погледа си от нея, защото се досети, че тя беше дошла в дома му тази нощ, за да му каже, че не желае да има нищо повече с него.

Като помисли, че все пак не могат да останат така цяла нощ, той се обърна към камериера си. Лицето на Хенри беше безчувствено, не издаваше мислите му, но светлосините му очи гледаха проникателно и бдително.

– Хенри, бих искал да те помоля да наредиш да приготвят синята стая за гости. Дамата ще спи там. В кухнята има свободен тюфлек за момчето.

Едва Хенри бе напуснал конюшната и Оливър запита Дейвид:

– Имаш ли представа дали някой ви е проследил?

– Не, сър. Бяхме съвсем сами, когато завихме по пътя за дома ви.

– Добре. Най-добре ще направим да влезем въщи.

Тримата тръгнаха в мълчалива процесия към къщата, а малкият пламък на свещта осветяваше пътя им.

Не трябваше да идвам.

Той не беше доволен. Тя усети това още в първия миг, когато го видя. Но си заслужаваше всичките страхове, за да види още веднъж

лицето му.

„Мръсен ирландец“, би казала майка ѝ, въпреки че Оливър се кълнеше, че във вените на неговите прадеди не течала ирландска кръв. Тъмносини очи и загоряло от слънцето лице. Прав нос и добре очертани скули. Линията на челюстта му беше квадратна, с малка дупка на брадичката. Тя беше прекарвала пръста си по нея много пъти.

Тъй като подозираше, че изражението на очите ѝ издава мислите ѝ, Вивиан сведе надолу глава.

Оливър показа на Дейвид тюфлека до огъня и поръча да му дадат храна. Сега, когато го следваше нагоре стълбите, тя нямаше представа какво щеше да последва. Оливър беше дискретен човек, знаеше това. Не бе очаквала да я вземе в прегръдките си пред Дейвид и камериера си. Но когато го беше погледнала в очите, искаше ѝ се да открие поне малко радост в тях, от това, че я вижда.

Беше ѝ много трудно да отгатне настроението му.

Той влезе в някаква стая, която приличаше на огромна библиотека. Подвързани в кожа книги бяха подредени на лавици, които се издигаха от пода до тавана. В камината пращеше ярък огън, а два стола бяха поставени пред нея, обърнати едни към друг.

Тя влезе в стаята, като мина покрай Оливър. Той затвори вратата и най-накрая те останаха сами.

Оливър не казваше нищо, просто я гледаше. Тя отклони погледа си и го насочи към пода, върху красивия ориенталски килим. Червените ѝ златистожълтите орнаменти започнаха да играят пред очите ѝ.

– Съжалявам – пошепна тя.

– Не трябва да съжаляваш.

– Не трябваше да идвам. Но аз трябваше да...

– Знам.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Пръстите му се преплетоха с нейните. При неговия допир напрежението и страхът, които беше потискала у себе си в продължение на часове, най-накрая взеха връх. Тя скри с ръка очите си и започна да плаче.

В този момент мразеше себе си, защото знаеше колко неудобно се чувства Оливър пред женските ѝ сълзи. Но не можеше да овладее силния напор на емоциите. Той пристъпи напред и я взе в ръцете си, като я притисна силно. Вивиан усети познатия мирис и започна да плаче още по-силно.

– Не плачи, скъпа. Ще се поболееш, ако продължаваш така.

Тя усети как ръката му се плъзна надолу под коленете ѝ, а другата

обви раменете ѝ и като я повдигна, той я понесе към стола до огъня. Седна и я сложи на коленете си. Вивиан зарови лице в гърдите му.

Когато най-после можеше да говори, тя каза тихо:

– Бях си представяла всичко по друг начин.

– Аз също, Вивиан.

Въпросът, който искаше да му зададе, заседна в гърлото ѝ и накара тялото ѝ да потрепери от страх, но тя трябваше да го стори.

– Защо ме изостави, Оливър?

Той въздъхна. Брадичката му опираше до главата ѝ и тя не можеше да види лицето му, а и не беше сигурна, че в момента искаше да го види.

– Не исках да го направя. Просто... мислех, че така е най-добре.

– Щеше ли да ме видиш отново?

– Да!

Думата се изплъзна от устата му и той наклони главата си така, че сега лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

Вивиан видя дълбочината на чувствата в очите му, усети я по начина, по който ръцете му я държаха, по напрегнатото му лице. Нови сълзи потекоха от очите ѝ. За няколко ужасни минути, които бяха прекарали в конюшната, тя бе имала чувството, че той е един напълно непознат за нея човек. Но сега беше сигурна, че до нея стои мъжът, когото тя обичаше, и Вивиан се почувства изпълнена с радост.

Леко почукване наруши любовната им идилия.

– Влез.

Хенри внимателно отвори вратата и влезе в стаята.

– Исках само да попитам, сър, дали ще имате повече нужда от мен тази нощ?

Оливър погледна към нея и тя видя, че той бързо взе решение.

– Искам вечерята да бъде сервирана в спалнята ми – вечеря за двама. Бих искал ти да я донесеш, Хенри, тъй като не желая другите слуги да узнаят. Пригответи и банята. Когато всичко е готово, ела да ми кажеш.

– Добре, сър – каза Хенри и след миг добави: – А стаята за гости, сър?

Оливър отново погледна към нея и сърцето ѝ подскочи, когато разбра, че той я оставяше тя да вземе решението. Разумът ѝ я съветваше да играе ролята на свенливо момиче, най-вече за да го предизвика, но сърцето я караше да му прости, да го разбере и да бъде близо до него.

Да се люби с него.

Тя едва забележимо поклати глава и беше стоплена от светлината, която се появи в очите му.

– Няма да има нужда от нея, Хенри.

– Както желаете, сър.

Хенри затвори вратата зад себе си и най-после те останаха сами.

– Много си отслабнала – каза той, наблюдавайки я, когато тя взе още едно парче от печеното говеждо месо.

– Не трябва да ям толкова много пред теб, защото ще ме помислиш за прасе.

Тя сбръчка носа си към него и взе един картоф.

– Никога.

Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, да сподели с нея. Беше по-лесно да я прогони от съзнанието си, но никога от сърцето си. Сега, като я гледаше седнала в спалнята му, наметната с един от неговите копринени халати, той се възхити колко съвършена изглеждаше неговата елегантна къща в нейно присъствие, сякаш беше построена специално за нея.

Искаше завинаги да я задържи при себе си.

Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, освен едно, най-съдбоносното...

Тя беше един жив сън, едно олицетворение на всичко, което би могла да притежава една жена. Вивиан беше красавица. Той обичаше красотата в безбройните ѝ форми, но женската красота бе нещо, което ценеше най-високо. А чувството за хумор и пъргавият ѝ ум бяха дар Божии, способен да го изкара от мрачните му настроения.

Той си спомняше смътно майка си. Отгледан и възпитан в едно предимно мъжко обкръжение, Оливър беше очарован от нежния пол, но никога досега не беше чувствал тази... страст, която изпитваше единствено към Вивиан.

Беше я виждал за първи път в градината в онази лунна лятна нощ и тя му се стори като нещо ефирно, неземно, един дух, едно прелестно видение, твърде нежно и недосегаемо, за да бъде докоснато.

Но после нейната реалност го беше възхитила. Едно пълно противоречие на начина, по който се беше появила пред очите му. Вивиан притежаваше здрав и жизнен дух. Тя се бореше, смееше се и се любеше с такъв плам, че караше дъхът му да спре.

– Оливър?

– Хм.

– За какво мислиш?

Той се усмихна и погледна встрани. Тя притежаваше необяснима дарба да долавя неговите настроения.

– Мислех, че вероятно ще те накарам да побързаш.

Зелените ѝ очи потъмняха и той видя, че тя се вълнува. Не можеше да престане да я гледа, този път не отмести погледа си от нея.

Тъмносиният халат подчертаваше бледността на кожата ѝ и очертаваше формите на тялото ѝ. Тя вече бе съблякла мъжкото си облекло, докато той беше излязъл за малко от стаята.

– Не вярвам, че ще го направиш.

Очите ѝ не изпускаха неговите, когато тя отпи от бордото, което Хенри толкова тактично беше подсигурил. Възрастният човек имаше романтична душа и Оливър мълчаливо го благослови за това.

– Мога да те изненадам – каза тя тихо.

– Ти винаги ме изненадваш. И ме очароваш.

Той видя деликатната руменина, която заля бузите ѝ, и се зарадва, че това, което каза, ѝ достави удоволствие. Искаше да я докосне, но не го направи. Искаше да почувства нежността на кожата ѝ и меката свежест на плътта ѝ.

– Какво би искала да правим след вечерята? – попита тихо той.

Оливър знаеше съвсем определено какво искаше самият той, но не желаше да ѝ влияе и пожела решението да бъде само нейно. Възнамеряваше отсега нататък тя да решава нещата, които лично я засягаха.

– Оливър? Какво мислиш сега?

Не можеше да ѝ каже някоя лъжа, но не можеше да ѝ каже и истината.

– Нищо.

– Нищо?

Тя остави вилицата си и се облегна назад. И двамата бяха седнали пред камината, в която гореше весел огън.

– Сигурно е нещо, което ще ми кажеш накрая?

Оливър долови тревогата ѝ.

– Не тази вечер – взе ръката ѝ той и поднесе загрубялата ѝ от работа длан до устните си. – Тази нощ не искам да мисля за нищо друго, освен за теб.

Вивиан се усмихна бавно и той можа да види дяволитите пламъчета в очите ѝ.

– Не каза ли на Хенри да приготви банята? Ако си я поръчал за мен, трябва да ти кажа, че си много грижовен мъж. Или може би го направи, защото мириша на конска пот?

– Ти – каза той, повдигайки с показалец брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ – би се шокирала, ако знаеше колко неблагоразумни са повечето от джентълмените.

Вивиан се изчерви отново. Той плъзна бавно ръката си надолу по врата ѝ, към дълбокото деколте на робата. Тя хвана ръката му и вдигна поглед към лицето му.

– Нищо не стана така, както го бях намислила, Оливър. Представях си как ще се видим, какво ще бъде... А сега, ето че не мога да скрия какво изпитвам към теб, нито да играя ролята на много умна и изкусна жена...

– И аз съм ти благодарен за това.

– Но... – спря се тя и като си пое дълбоко дъх, каза бързо. – Няма да дойда в леглото ти, преди да се изкъпя.

– Няма да се опитвам да те разубеждавам, като знам колко упорита можеш да бъдеш.

– Тогава не възразяваш да почакаш, нали?

Той видя закачливите пламъчета в очите ѝ.

– Знам колко нетърпелив можеш да бъдеш.

– Мис – каза той, като ѝ помогна да се изправи, и я взе в ръцете си, – вашето желание е закон за мен.

Мъжът в самотната карета не чувстваше студа, въпреки че нощта беше ветровита и студена. Той седеше неподвижен, а вниманието му беше приковано към елегантната къща, която се издигаше пред него, от другата страна на малката уличка.

Още една изгубена нощ, дявол да го вземе.

Оливър живееше живот на монах след нощта на убийството. Убиецът се усмихна при тази мисъл, доволен, че беше причинил на врага си такава болка.

Мъжът продължаваше внимателно да наблюдава имението. Нищо важно не се беше случило тази нощ. Наистина, бяха доведени два коня, но той знаеше за тази продажба. Беше си поставил за цел да знае всичко, което засягаше Оливър. Изобщо не обърна внимание на двете момчета – коняри, които доведоха конете. Интересуваше го само това, в което беше замесена някоя жена.

Оливър не можеше да остане без жена толкова дълго време.

Вбеси се, като разбра, че той не посещава вече никакви приеми и вечери, с които аристократите се славеха. Неговият враг беше станал

отшелник, един ексцентричен, саможив човек. Сега, когато лондонският Сезон приближаваше и предстояха няколко пищни маскарада, искаше му се Оливър Грей да вземе участие в тях.

Като се обърна рязко, той потропа по тавана на каретата с бастуна си. Чу, че кочияшът извика на коня и го шибна леко с камшика. Каретата изскърца, после тропотът на конските копита и на колелата оглуши насланата с камъни улица.

– Цяла стая само за баня? – попита недоверчиво Вивиан.

– Дръж отговорен чичо ми за това. Това беше една идея, която той открадна още по време на едно от пътешествията си. Той ми я описа подробно и аз реших, че звучи съвсем разумно.

Малката стая, която преди бе служила за спалня, се намираше на горния етаж. Камината беше запалена и огънят весело бумтеше. Една огромна вана беше поставена пред огъня, а над нея се издигаше пара. Ориенталски килим покриваше пода, а дебели хавлии за бърсане, съвсем различни от ленените кърпи, бяха метнати на един стол близо до ваната.

Вивиан отиде до ваната и потопи пръста си в топлата вода.

– Сигурно са трябвали безброй много ведра, за да се напълни.

Оливър кимна с глава.

– Не я използвам често. Само когато имам компания.

Минаха няколко секунди, преди тя да разбере думите му.

– Ще се къпеш заедно с мен?

– Само ако ти го искаш!

– Искам, но...

Вивиан усети инстинктивно, че той би приел всеки отказ от нейна страна като липса на любов.

Беше разбрала още от самото начало, че той не е човек, който дава израз на чувствата си с лекота.

Преди тя не се беше събличала пред него и сега се чувстваше много неудобно, но не знаеше как да му го каже.

– Вивиан, погледни ме.

Тя срещна погледа му, сигурна, че той щеше да види смущението, изписано в очите ѝ.

– Искам тази нощ да бъде най-щастливата нощ за теб. Каж ми какво да направя? Оставям всичко в твои ръце.

Това, че той ѝ се доверяваше, така я затрудни и обърка, че тя

веднага пожела да прехвърли отговорността за избора на него.

– Кажи ми ти какво искаш? – каза тя тихо.

– Да разпуснеш косата си.

Вивиан го гледаше, докато той премести хавлиите от стола и седна с лице към нея. Косата ѝ бе събрана на стегнат кок и тя повдигна ръце, за да я освободи. Чувстваше пръстите си сковани и несръчни.

Вивиан бавно разви сплетената си на кок коса, която свободно се разтла по раменете ѝ, стигайки почти до кръста ѝ. Когато срещна погледа му, тя сведе очи.

Той я наблюдаваше възхитен.

Вивиан нямаше представа колко силно му въздейства всичко това. Вълните от огненочервената ѝ коса падаха буйно, разпиляваха се върху гърба ѝ. Тя вдигна очи и го погледна.

Чакаше.

Той я остави да чака, наслаждавайки се на предчувствието и на това, което щеше да последва.

– Оливър?

– Ела тук.

Тя тръгна към него. Коприната шумолеше около тялото ѝ при всяко нейно движение, а косата ѝ блестеше, огряна от светлината на огъня. Онази нощ, в градината, тя беше хладна и загадъчна. Но тази нощ тя щеше да бъде огън, излъчващ чувствена топлина.

Оливър беше достатъчно егоистичен, за да не се поласкае от факта, че той е първият ѝ мъж, първият ѝ любовник.

Вивиан застана пред него, хванала ръцете си една в друга, а очите ѝ гледаха непоколебимо и твърдо.

– По-близо.

Тя се подчини и не се отдръпна, когато пръстите му започнаха да развързват възела на широкия колан на робата ѝ. Думите бяха излишни – тя знаеше какво иска той. Възелът беше развързан, коланът се плъзна по бедрата ѝ, падна на пода. После той хвана с двете си ръце крайчетата на тежката копринена роба и я разтвори.

Божествено!

Очите му поеха разголените ѝ форми бавно, много бавно. Започна от краката ѝ, стъпили върху килима, и продължи нагоре, докато накрая очите им се срещнаха. Очите ѝ бяха сияйни, а лицето ѝ – румено.

Протегна ръка и докосна бузите ѝ, после взе една трептяща къдрица между пръстите си.

– Оливър! – прошепна тя.

Плъзна робата от раменете си и се притисна към него.

Допирът на кожата ѝ, топлината на тялото ѝ го очароваха. Оливър затвори очи и я прегърна. Тя потрепери и той я притисна още по-силно.

– Студено ли ти е?

– Не – каза тя шепнешком и зарови лице в гърдите му.

Те останаха притиснати един до друг известно време, после той я отдръпна леко от себе си.

– Хайде, влизай във ваната.

Вивиан влезе в дълбоката вана, като се държеше за ръката му, и въздъхна от удоволствие, когато почувства топлината на водата. Той си мислеше какъв голям риск беше поела тя, идвайки при него, и реши твърдо, че ще ѝ позволи тя да предприеме следващата стъпка.

– Да вържа ли косата ти, за да не се намокри?

Тя кимна с глава. Оливър взе розовата ѝ панделка и ѝ помогна да събере и завърже косата си. После Вивиан се потопи във водата, като облегна гърба си на заобления край на ваната.

Докато Оливър я наблюдаваше как лежи със затворени очи, той се чудеше на щастливата случайност, предопределила да срещне и се влюби в това чувствено създание.

Не знаеше колко време беше изминало, когато тя отвори очи, погледна право към него и протегна ръка. За миг той съблече ризата си, хвърли ботушите и чорапите си и понечи да развърже колана на панталоните си, за да ги събуе.

Тя извърна лице, когато пръстите му започнаха да откопчават колана, и той с изненада откри, че тази скромност го очарова.

Влезе във ваната и нивото на водата се повдигна. Това я принуди да отвори очи и да се изтегли малко по-нагоре. Тя се сепна, когато усети, че ръцете му обгърнаха краката ѝ, и прехапа устни, щом пръстите му се впиха в прасеца ѝ и започнаха да го разтриват.

– Боли ли? – попита той.

Тя кимна с глава и затвори очи, като въздъхна от удоволствие, докато опитните му пръсти нежно премахваха напрежението от крайниците ѝ. Това беше умение, което той беше усвоил по време на многобройните си шествия до далечни страни. Оливър познаваше удивително добре човешкото тяло и знаеше от какво точно се нуждае Вивиан, за да се почувства по-добре.

Той свърши с единия крак и започна да разтрива другия.

– Защо дойде при мен тази вечер?

– Липсваше ми.

Каза го толкова просто, толкова естествено, че той се трогна. Но Оливър усещаше нещо друго, нещо в очите ѝ го караше да се чуди дали това беше единствената причина, поради която тя беше дошла.

Нима вече имаха тайни един от друг?

Не искаше да е така. Точно в този момент той разбра колко празен е бил животът му без нея.

Докосна нежно ръката ѝ.

– Вивиан, има неща, за които трябва да поговорим.

За миг тя се изплаши, но после бавно кимна с глава.

Оливър се досещаше какво си беше помислила.

– Не е това, за което си мислиш – сплете той пръстите си в нейните.

– Не желая друга жена освен теб.

Видя явното облекчение, което се изписа на лицето ѝ. Тя се опита да му се усмихне. Той взе благоуханния сапун и я притегли по-близо до себе си.

С голяма нежност започна да разтрива тялото ѝ, като се стремеше движенията му да бъдат повече грижовни, отколкото сладострастни.

Мина му през ума, че вероятно никой досега не я беше глезил така.

Водата започна да изстива и той ѝ помогна да излезе от ваната, изсуши я с дебелите хавлиени кърпи, а после двамата седнаха пред огъня. Взе ръцете ѝ в своите, наведе се към нея и каза:

– Ако ти кажа защо не идвах при теб след смъртта на Розалинд, ще ми обещаеш ли, че ще направиш това, за което те помоля?

– Оливър? – Тя докосна с ръка бузата му. – Не се страхувай. Можеш да ми се довериш и да споделиш с мен.

Оливър се смяташе за честен човек, но знаеше, че когато се отнася до Вивиан, ставаше егоистичен.

Той повдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

– Не исках да повярвам, че си ме изоставил – пошепна тя. – Знаех, че има някаква причина.

Той се отпусна и за миг повярва, че ще избегнат този кошмар. Можеше да изтърпи всичко, стига само да не ѝ се случи нищо лошо.

– Не бих те оставил без причина.

Чертите ѝ се отпуснаха и тя понечи да говори, но после се разколеба.

– Продължавай – настоя Оливър.

– Не знам дали мога да ти обещая нещо, докато не разбера истината за това, което се случи.

– Трябва, защото не мога да ти кажа, докато не съм получил твоята

дума.

Тя се двоумеше.

– Кажи ми – пошепна тя.

– Обещай ми – настоя той.

Оливър почувства, че тя беше намислила да спори с него, и реши да я изпревари.

– Аз имам причини, Вивиан, и ти трябва да ги приемеш. Сега ми обещавай.

Бавно, почти без охота, тя кимна с глава. Той ѝ помогна да стане и да облече неговия халат. Тя стоеше мълчалива и го наблюдаваше, докато той обуваше панталона и надяваше ризата си.

После, след като запали свещта, той постави ръка около кръста ѝ и я изведе от стаята.

ГЛАВА 5

– Убиец?

След като той ѝ разказа всичко, което знаеше, Вивиан не можеше да откъсне погледа си от Оливър. Почувства мъката, която се четеше в очите му. Инстинктивно усети, че Оливър ѝ беше спестил най-бруталната част от случилото се. Можеше да си представи какво беше преживяла по-малката ѝ доведена сестра.

Оливър взе Вивиан на ръце и я занесе в спалнята. После седна на един стол пред камината. Тя усети, че отчаяно се нуждае от успокоение, което ѝ вдъхваше докосването на неговите ръце, и седна в скута му. Завладя я леден студ. Сенките на пламъците танцуваха по тавана на стаята, където само преди минути тя имаше чувството, че е на безопасно и сигурно място. Вивиан знаеше, че няма да може да заспи лесно тази нощ.

Убиец!

Розалинд е била убита!

Оливър смяташе, че убиецът е искал да убие нея.

Чувстваше се осквернена от този невидим, непознат мъж, влязъл брутално в нейния живот.

Случайност. Съдба. Думи, върху чието значение тя никога не беше размишлявала преди. Сега не можеше да спре да мисли за тях. Отмести погледа си от Оливър. Врълхлетя я огромно чувство за вина.

Ако Розалинд не беше излязла онази нощ, ако не приличаше толкова много на нея, ако беше пристигнала на мястото на срещата само миг по-късно, ако убиецът по някакъв начин беше успял да намери нея, Вивиан, вместо...

Ако, ако, ако... Повтарянето на тази думичка можеше да я доведе до лудост. Тя погледна отново към Оливър, чудейки се как е успял да живее толкова дълго с този ужас. Сети се за клюките, които бяха плъзнали из града.

Изгубил разума си! Горкият човек. Бяха ѝ казали, че когато я видял мъртва, отметнал главата си назад и започнал да вие като вълк.

Изгубил разума си! Не би го винила, ако наистина беше така.

Грубостите и жестокостите в живота не ѝ бяха чужди. Отдавна беше престанала да мисли и да разсъждава като разглезена и защитена от злото дъщеря на богаташ. Натрапчивото присъствие на Хилда я беше

принудило бързо да се приспособи към различните роли, които беше принудена да играе.

Вивиан затвори очи и образът на Розалинд изплува пред нея. Бледото ѝ, дребно лице с леко изплашено изражение изпълни съзнанието ѝ. Въпреки че се опитваше, Вивиан не можеше да премахне натрапчивата мисъл за това, какви ли бяха последните мисли, преминали през съзнанието на момичето, и дали Розалинд беше видяла убиеца си.

– Тя... тя знаела ли е, че това е краят? Искам да кажа, страдала ли е, Оливър?

– Не.

Но Вивиан усети, че той премълчава най-лошото. Сълзите напиреха зад клепачите ѝ, докато си мислеше колко ли изплашена трябва да е била Розалинд.

Бедната, сладка, нежна Розалинд! Тя не приличаше на майка си. Няколко пъти Вивиан беше свидетел на техните спорове. Хилда се държеше грубо и рязко с по-малката си дъщеря, подиграваше ѝ се, като по този начин я караше да се чувства незначителна и невзрачна.

Вивиан знаеше от няколкото казани шепнешком думи, които беше разменила с Розалинд в градината, че момичето иска да избяга от майка си.

Вивиан закри с ръце лицето си, тъй като беше завладяна от непоносима мъка и чувство за вина. Ако не беше намислила да избяга с Оливър, Розалинд можеше да бъде жива сега...

Оливър я притисна в прегръдките си. Ръцете му я обгърнаха с топлината си. Тя се беше свила в скута му, като че ли искаше да стане по-малка и да може да избяга някак си от целия този ужас. Свела глава, с коса, която скриваше лицето ѝ, тя не можеше да спре сълзите си.

Плачеше за бедното момиче, което не беше извършило никакъв грях, заради когото да заслужи този жесток край.

Вивиан започна да трепери силно. Почувства ръката на Оливър около тялото си, топла и сигурна.

– Вивиан?

Тя трябваше да го погледне, да отговори на загрижеността, която се долавяше в гласа му. Въпреки че би предпочела завинаги да остане скрита някъде, единственото нещо, което беше научила през последните няколко години бе, че животът, колкото и мъчителен да беше, трябваше да се приеме и изживее.

Оливър наля чаша коняк и ѝ я поднесе. Кристалната чаша искреше, отразявайки светлината на огъня. Тя поклати глава и сложи ръка върху

устрните си, като че ли с този жест можеше да потисне всичко, което чувстваше.

– Вземи чашата – каза ѝ нежно той.

Вивиан се опита да вземе малката кристална чаша, но почувства ръката си така, сякаш не беше нейната. Трепереше. Оливър я обгърна с ръце и стана от стола. Движенията му бяха леки и грациозни. Тя се отпусна в прегръдките му и затвори очи.

Оливър я сложи на леглото, после отиде до камината, вдигна чашата с коняк, върна се при нея и я подаде. Вивиан мислеше да откаже, но видя непреклонното изражение в тъмните му очи.

– Изпий я, скъпа. Иначе няма да можеш да заспиш. Чувстваше се особено, не беше свикнала да се грижат така за нея.

Пое ръката му и я целуна. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Вълнението и умората я завладяха напълно.

– Пий, скъпа. После ще заспиш. – Гласът му беше станал дрезгав. – Няма да те оставя сама. Ще бъда до теб, когато се събудиш.

Тя му се усмихна и той докосна леко бузата ѝ с пръст.

– Обичам те – каза тя. Гласът ѝ беше тих, изпълнен с мъка и терзание. За миг ѝ се стори, че видя болка в очите му. После отпи от парливата течност и отпусна глава върху възглавницата.

Оливър я зави със завивките и легна до нея внимателно. Вивиан обърна лицето си към него. Чувстваше прохладата на възглавницата върху бузата си.

Мисълта за предстоящия ѝ брак изглеждаше толкова незначителна в сравнение с убийството, че тя реши да не му казва още нищо. Нейният проблем можеше да почака.

– Оливър?

Той я погледна.

– Благодаря ти, че ми каза. – Извади ръцете си изпод завивките и хвана ръката му.

Той се обърна и я погледна.

– Всичко, което направих, е, че вкарах мъката и в твоя живот, а сега и опасността...

– Не! Не, Оливър, не разбираш ли? Можем да посрещнем всичко, стига да сме заедно.

Тогава той я обгърна с ръце и тя се сгуши до него.

– Всичко! – пошепна отново тя.

Конякът започна да ѝ действа и тя усети, че е останала съвсем без сили.

Чувстваше как клепачите ѝ натежават и как по тялото ѝ се разлива топлина...

Вивиан затвори очи и тъмнината я обгърна.

Думите ѝ се върнаха в съзнанието му: *Можем да посрещнем всички, стига да сме заедно.*

Никога!

Оливър лежеше буден в леглото, а Вивиан спеше спокойно до него. Дишаше равномерно и докато наблюдаваше лицето ѝ, му стана ясно, че няма да може да преживее, ако ѝ се случеше нещо.

Беше егоистично да мисли само за себе си, за това, което искаше, за това как желаше да му се подредят нещата. Но не можеше да направи нищо, за да го промени. Това чисто, спящо момиче беше успяло да разтвори сърцето му.

Той я обичаше пламенно, но една част от него негодуваше срещу нея заради това, че тя беше причината той да разкрие най-дълбоките си чувства, каквито не беше изпитвал никога през живота си.

Той извърна глава и я погледна, сякаш искаше да се увери, че тя е все още тук, до него. Светлината, която идваше от огъня в камината, очертаваше изящния ѝ профил. Сега беше спасена. Беше тук. Беше негова.

Той се премести по-близо до нея в широкото легло, за да може да вдъхне от нежния ѝ аромат. Притисна се в нея. Бузата му докосна косата ѝ.

Най-после успя да затвори очи.

Недалеч от къщата на Оливър, на третия етаж на една сграда мъжделива светлина на свещ осветяваше малка стая. Всички останали стаи бяха тъмни и тихи.

В стаята една жена седеше пред писалището. В ръката си държеше перо, а пред нея имаше лист хартия. Чертите на лицето ѝ бяха напрегнати.

Щеше да бъде привлекателна, ако не изглеждаше толкова болна. Косата ѝ, някога гъста и кестенява, сега беше рядка, опъната назад и сплетена на плитка. Кожата ѝ беше бледа и без лунички. Дори богатата ѝ, сапфиреносиня кадифена рокля не можеше да прикрие слабите ѝ ръце и крака.

Беше жена, която навремето е била красавица, но животът и

отчаянието бяха оставили своя отпечатък върху лицето ѝ.

Ръката, която държеше перото, се колебаеше. Жената отпусна ръце върху бюрото. Всяко движение ѝ костваше усилие. Но в нежните ѝ сини очи светна решителен пламък и тя започна да пише.

Бавно, с усилие, думите се занизаха върху листа.

До Оливър Грей, единствения мъж, който би могъл да разбере тази история.

Оливър, моля Ви да бъдете милостив, макар и само заради мен и заради това, което можехме да споделим заедно, ако не се страхувах толкова много от брат си.

Тя се спря, размишлявайки върху написаното. После продължи да пише.

Единственият шум, който се чуваше в стаята, беше пукането на сухите дърва в огъня и скърцането на перото върху пергамента.

Жената пишеше трескаво, без да спира. Изминаха часове, преди да остави перото. Почувства се напълно изтощена. Слънцето току-що се беше показало на хоризонта, когато тя стана бавно от бюрото. Стигна до леглото и уморено се отпусна на него. След минута вече спеше.

Лека усмивка докосваше устните ѝ, а ръката, която лежеше на възглавницата до бузата ѝ, беше стисната така, като че ли още държеше перото.

Вивиан се разбуди бавно. В първия момент не си спомни къде се намира, но после, преди още да отвори очи, се усмихна щастливо.

Отвори бавно очи. Нямахше желание да се върне в един свят, където съществуваха толкова ужасни неща. Погледът ѝ се спря върху Оливър, които седеше пред огъня и съзерцаваше пламъците.

Лежеше неподвижна, тъй като не искаше да привлича вниманието му върху себе си. Тялото я болеше от умора. Все още беше под въздействието на шока, който беше изживяла. Не беше подготвена за ужасния факт, че в Лондон живее човек, който, ако я разпознае, щеше да посегне на живота ѝ.

Страхът започна да пълзи наоколо и тя остана втрепенена в празното пространство пред себе си с широко отворени очи. Съсредоточи се върху огъня, върху неговата светлина и топлина, върху лицето на Оливър.

Не искаше да го вика, за да не попречи на мислите му. Очите ѝ се затваряха, въпреки опитите ѝ да остане будна. Тъй като не искаше да се

върне към онези мрачни мисли за убиеца, Вивиан се понесе към мечтанията на съня и засънува щастливите мигове, които беше имала заедно с Оливър...

Когато Вивиан отвори очи, имаше чувството, че се завръща някъде отдалече. Оливър не беше в леглото, а огънят беше изгаснал сигурно преди часове. В стаята обаче не беше студено. Повечето от тежките кафени завеси бяха спуснати и голямата стая беше тъмна. Вивиан стана бавно от леглото и стегна широкия колан на копринената си роба.

Слънчевите лъчи се процеждаха през процеците между пердетата. Утрото отдавна беше настъпило. Вивиан се питаше дали Дейвид е още тук, или вече се беше прибрал у дома.

Тъкмо се канеше да излезе от спалнята, когато Хенри отвори тихо вратата. Той носеше огромен сребърен поднос, отрупан с разнообразни лакомства.

– Добър ден, мис – каза той.

– Добър ден – отговори тя и проследи как той поставя подноса върху една малка масичка до камината. После се погрижи за огъня. След няколко минути пламъците затапцуваха, разстилайки топлината си в хладната, изпълнена със сенки стая.

Вивиан се чудеше какво ли знае Хенри за отношенията ѝ с Оливър. Тонът на гласа му беше почтителен, от няколкото думи, които беше разменил с нея, не беше дал да се разбере какво мисли. Явно държеше страшно много на господаря си.

– Закуската ви, мис – каза той, като посочи подноса.

– Можете ли да ми кажете къде е Оливър?

– Трябваше да отиде при чичо си, но сигурно ще се върне скоро. Трябва да стоите тук и да си почивате.

– А Дейвид?

– Той си тръгна рано тази сутрин.

Камериерът се спря за миг до вратата, която водеше към коридора, сякаш чакаше тя да го помоли за още нещо. Но Вивиан не каза нищо и той затвори тихо вратата зад себе си.

Вивиан беше объркана и разстроена. Тя се чудеше какво ли ще прави този ден. Очевидно Дейвид и Оливър вече бяха си говорили за нея и бяха решили нейната участ.

Но не се бяха сетили да се посъветват с нея.

В момента не ѝ оставаше нищо друго, освен да седне пред огъня и

да си изяде закуската. Отиде до масата със сребърния поднос и разгледа лакомствата. Хлебчета от всякакъв вид, препечени кифли с масло, кифли с мармалад и орехи отрупваха чинията от фин китайски порцелан. Имаше и масло, конфитюри, желета и мед. И една малка сребърна кана с чай.

Може би при други обстоятелства тя щеше да се зарадва на всичко това. Беше й странно, че й сервират, след като тя беше тази, която обикновено сервираше и прислужваше. Не можеше да си спомни последния път, когато някои й беше поднасял закуската. Тя седна пред масата, решила да се наслади на това удоволствие.

Току-що беше започнала, когато Оливър влезе в спалнята.

– Добре ли спа? – попита той, докато вървеше към огъня. После се наведе и я целуна.

Вивиан забеляза, че косата му беше разрошена от вятъра, а бузите му се бяха зачервили. Навън явно беше студено, защото, след като махна ръкавиците си, той протегна ръцете си към огъня.

– Много добре. А ти?

– И аз.

– Искаш ли да си вземеш нещо от тези неща? Ще са достатъчни да се нахрани цяла армия.

– Закусих с Дейвид. Той ми каза, че можеш да отсъстваш от къщи няколко дни, така че ще прекараме известно време заедно. Попита дали може да дойде да те вземе след два дни, когато е денят, определен за пране в къщата.

Вивиан кимна с глава, тъй като устата й беше пълна. Колко мило от страна на Съюзън да й позволи да почива тези два дни!

– Какво би искала да правиш днес?

– Първо бих искала да дръпна завесите, за да може да влезе слънчевата светлина.

Той дръпна пердетата и просторната стая се заля със светлина.

– Нещо друго?

Тя се замисли за миг и добави:

– Бих искала, след като свърша със закуската, да поговорим какво смяташ да правиш за залавянето на този мъж.

Личеше му, че не му стана приятно от тази нейна молба. Вивиан си пое дълбоко дъх и побърза да продължи, преди той да й е отказал.

– Разбирам, че ти не искаш да се забърквам в тази работа, и ти обещавам, че няма да го правя. Но трябва да знам какво смяташ да правиш.

Той не й отговори и тя продължи:

– Оливър, трябва да съм сигурна, че ти ще бъдеш в безопасност.

Той взе един стол, постави го срещу нея и седна.

– След като ми даде дума, че ще ме оставиш аз да имам грижата за тази работа, ще ти кажа какви са ми плановете. А след това какво искаш да правиш?

– После бих искала да се върна в леглото.

– Да спиш? – усмихна се той, а спомените замъглиха очите му.

– Само малко.

Тя си наля още една чаша чай. Оливър не сваляше очи от нея, но погледът му вече не я караше да се чувства неспокойна и нервна.

Малката стая на третия етаж на порутената къща в „Сент Джайл“, сгушена под полегатия покрив, беше прекалено тясна за тримата обитатели, които живееха в нея. Въпреки че беше пладна, почти никаква светлина не проникваше през мръсния прозорец. Натрапчив мирис на мухъл се усещаше навсякъде из плесенясалата сграда, а от дворовете и сокаците наоколо се носеше зловоние.

Това, което имаше в малката стая, едва ли можеше да се нарече мебели – един стар сламеник, поставен направо на земята в единия ъгъл, в другия ъгъл – маса и два разнебитени стола. Въпреки че в жилището нямаше удобства за миене и поддържане на някаква елементарна хигиена, видът му създаваше усещането за чистота и ред.

Свещта, която гореше на масата, осветяваше един мъж, който потопи перото в мастилницата и започна да пише върху къс пергамент.

Джули се беше свила в един ъгъл, а бебето ѝ Ани дремеше на сламеника до осемгодишния си брат. Гледаше децата да спят през деня, защото през нощта тя трябваше да бъде нащрек. Кварталът гъмжеше от крадци и главорези, мъже, които биха прерязали гърлото ти, без да им мигне окото.

Тя обви с мекия сив вълнен шал телцето на Ани. Детето се размърда в съня си. Бузките му се бяха покрили с лека руменина. Джули беше ужасно щастлива, че беше успяла да размени храната, която ѝ беше дала онова момиче, срещу мляко за дъщеря ѝ. Не се страхуваше толкова за сина си Нед, колкото за малката Ани. Почти беше загубила надежда, че ще може да я нахрани, когато най-неочаквано получи оня подарък на пазара. Постъпката на момичето я беше учудила много, защото в своя измъчен живот, в своята борба за оцеляване не беше срещала никого, който да ѝ помага безкористно.

Нямаше много неща, които можеха да я изненадат вече.

Нед се раздвижи в съня си и тя погали челото му, разроши червеникавите му къдрици. Джули повдигна очи и погледна неспокойно мъжа. В очите ѝ се четеше тревога. Той все още се взираше настойчиво в пергамента.

Не ѝ се искаше да привлече вниманието му върху себе си или върху децата.

Той беше странен човек. С него Джули се чувстваше неспокойно, защото не можеше да се отърве от него така лесно, както правеше с другите си клиенти. Той не ѝ каза дори името си, като заяви, че предпочита да остане анонимен. В началото това не я разтревожи. Носеше хубави дрехи и очевидно притежаваше добрите обноски на джентълмен. Но беше странно, че се чувства съвсем като у дома си в тази мрачна, покрита с лоша слава част на града, между проститутките, джебчиите и главорезите.

Отнасяше се добре с тях. Плащаше си за стаята, а в замяна на това тя трябваше да бъде на негово разположение през всички часове на деннощието. Снабдяваше ги с минимално количество храна, толкова, колкото да не умрат от глад, но Джули беше доволна и на това, защото без него щяха да бъдат на улицата.

Не очакваше и не искаше повече нищо от него. Откакто брат ѝ я беше довел в Лондон, тя нямаше никаква вяра на мъжете. Тогава беше само на тринадесет години и родителите ѝ бяха наскоро умрели. Дотогава беше живяла само в провинцията и големият град ѝ се стори едновременно и вълнуващ, и страшен. Твърде късно разбра, че брат ѝ вече я беше предложил в един бордей само за няколко монети.

Тя много дълго страда от това, че брат ѝ просто я беше продал. Беше ѝ нанесъл такава дълбока рана, че надали някога щеше да зарасне.

Беше загубила девствеността си в една малка, мръсна стая. После стана прислужница, но я малтретираха като животно, докато господарката ѝ откри, че е бременна, и я изхвърли на улицата. Тогава Джули беше на петнадесет години и беше съвсем сама в огромния град.

Тя беше толкова изплашена и отчаяна, че се опита да се отърве от детето, което растеше в нея. Но още тогава разбра, че Господ беше предвидил още изпитания.

Когато се роди Нед, на Джули ѝ се стори, че се беше случило чудо. За първи път ѝ се случваше някой да бъде свързан изцяло с нея, да зависи от нея. Нямаше ни следа от лъжа и злоба в това малко, доверчиво създание. Бавно, все повече и повече тя обикваше своя син.

Горчивината, която таеше в сърцето си, се стопи и на нейно място дойде страхът дали ще оцелеят.

Но Джули успя. Оцеля благодарение на това, че не се доверяваше на никого, че не се интересуваше от никого, освен от своите две деца, които тя обичаше с всеотдайна преданост. Тя не искаше децата ѝ да живеят без обич, в един измамен свят, който беше белязал живота ѝ още от детството ѝ. Тя не искаше те да изживеят живота си сред мръсотия, разврат и мизерия.

Дори да и костваше живота, тя искаше, преди да умре, да ги види, че напускат това ужасно място. Но засега беше доволна дори и на това децата ѝ да бъдат здрави и в безопасност. Всичко, което правеше, беше заради Нед и Ани.

Тя погледна мъжа, който продължаваше старателно да пише писмото си. От него се излъчваше някаква злоба, някаква силна омраза. Понякога същата тази омраза се обръщаше срещу нея и неведнъж беше усещала силата на юмруците му върху тялото си. Но тя беше готова да изтърпи всичко заради децата си.

Докато гледаше мъжа, си спомни пак за момичето от пазара. Защо ѝ беше дала шала си? Защо беше рискувала да загуби работата си, като ѝ даде от храната на господарите си?

Най-обикновените постъпки, плод на истинска човешка доброта, бяха за Джули нещо необикновено. Дълго време тя се опитваше да промее загадката, която и беше предоставил животът.

Хилда Ленър стоеше до вратата на една от спалните в имението на своята приятелка и гледаше спящите си дъщери.

Винаги беше вярвала, че двете ѝ деца няма да бъдат тежест за нея, но те се оказаха немарливи и невежи твари. Нито една не беше наследила нейната интелигентност, нито пък нейния стремеж към хубавите неща в живота.

Те не бяха направили и най-малко усилие да търсят богати съпрузи. Обичаха да се излежават в леглото и ставаха чак в ранните следобедни часове, после ходеха при своите мързеливи като тях приятелки и клюкарстваха до късно вечерта.

Появяваха се и на разни приеми, балове и дори на маскаради, но нито Дороти, нито Миранда правеха никакво усилие да се харесат на другия пол.

За миг се изкуши да види дали можеше да угаси живота в тях, като

постави върху лицата им възглавница. Колко по-лесно би било съществуването ѝ, ако се беше отървала от тези нищо неструващи пукници. Само пилееха парите ѝ, като прекарваха дните си в безделие и безкрайно дърдорене.

Беше дошла в спалнята им тази вечер, за да ги събуди за празничната вечеря. Приятелката ѝ беше планирала няколко весели и забавни развлечения. Всички, които живееха в съседните градчета, бяха поканени. Сигурно щеше да дойде поне един подходящ – и най-вече богат – ерген.

Устните ѝ се присвиха още по-силно, когато продължи да се взира в своите потомци.

Дороти – ниска, въздебела и кривогледа, и Миранда – висока, кокалеста и недодялана – никак не можеха да минат за изискани. Да ги издокарва и да им намира подходящи дрехи, които да скриват различните дефекти във фигурите им, беше изморителна и отегчителна работа.

Розалинд не бе имала никаква прилика с тях. Момичето, въпреки че не бе притежавало кой знае какъв ум, имаше миловидни черти на лицето и благ характер. Но то се плашеше от мъжете и предпочиташе своя усамотен, тих свят в библиотеката, където седеше на един от удобните столове пред камината. И мечтаеше.

Малка глупачка. Мечтите и бляновете не водят доникъде в този живот.

Трябва да правиш разчет на всяка твоя постъпка, за да разбереш дали тя би ти осигурила успех.

Хилда откъсна поглед от своите дъщери и влезе в стаята. Не ги събуди. Остави ги да спят. Пътуването с каретата беше доста уморително и отегчително. Пътищата бяха отвратителни – кални и с дълбоки ровове. Имаха късмет, че каретата не се преобърна или че не загубиха някое колело.

Хилда се спря, ръката ѝ беше хванала кръглата дръжка на вратата. Погледна още веднъж към спящите си дъщери. Отвратена от това, което видя, тя тихо отвори вратата и излезе в коридора.

Той се събуди късно през нощта и я видя, че стои права до един от големите прозорци, вирайки се в нощното небе. Много тихо, така че да не я стресне, Оливър стана от леглото и тръгна безшумно по дебелия килим към Вивиан.

Спря се зад нея и внимателно обгърна раменете ѝ. Дръпна я назад, до своето топло тяло. Вивиан се беше загърнала в един от неговите

халати и гледаше към небето, където проблясваха светкавиците. Далечният тътен на бурята се чуваше все по-силно.

Вивиан хвана ръката му.

– Ще има буря, Оливър.

Той разбра скрития смисъл на тези думи.

– Знам.

Усети как стройното ѝ тяло се стегна.

– Ще можем ли да преживеем целия този кошмар?

Той я целуна по врата нежно, много нежно.

– Давам ти думата си, Вивиан.

Те дълго стояха мълчаливи и наблюдаваха играта на бурята, докато малките капчици дъжд започнаха да барабанят по стъклата на прозорците.

– Вярваш ли в съществуването на абсолютното зло, Оливър? – пошепна тя.

– Да.

– Виждал ли си го някога?

– Да.

– Чувствал ли си се някога подвластен на него така, както сега този мъж е обсебен от него?

– Не.

Оливър усети колко огромен беше страхът ѝ.

– Оливър? Страхуваш ли се?

– Да.

Ръцете ѝ бяха студени. Като лед. Той ги разтри разсеяно.

– Продължавам да мисля за Розалинд.

– Знам.

– И теб ли те занимават същите мисли като мен? – пошепна тя и Оливър усети, че гърлото и се беше стегнало.

– Имах кошмари.

Само това, че тя се нуждаеше от абсолютната истина, можеше да го накара да признае това.

– Те ме накараха... – пое си дълбоко дъх тя. – Те ме накараха да я облека. За погребението.

Той затвори очи, когато болката разкъса тялото му. Не знаеше това! Не можеше да допусне, че Хоумър и Хилда можеха да бъдат способни на такава жестокост.

– Сюзън се опита да ме накара да изляза от стаята, но аз трябваше... да я видя.

Оливър можеше да разбере как се чувстваше тя, какви мисли я измъчваха, но знаеше също, че понякога единственият лек да се освободиш от кошмара беше възможността да говориш с някого, който да те изслуша.

– Аз казах една молитва и помолих за Божията милост – пое си дълбоко дъх тя. – Бедната Розалинд! Не е имала време да се помоли или да се разкае, не е знаела дори, че ще умре.

Оливър я притисна до себе си, като плъзна ръцете си около кръста ѝ.

– Сега тя е съвсем сама. Би трябвало да лежи с любим мъж, а лежи с червеите. А... аз не мога да престана да мисля, че ако не бях аз...

Той я повдигна и я занесе до леглото. Огънят гореше слабо, в стаята беше хладно. Като я зави внимателно, той взе ръката ѝ и притисна дланта ѝ до бузата ѝ.

– Не можеш да направиш нищо, което да промени станалото – каза той, а гласът му беше тих, но решителен. Трябваше да достигне отвъд болката и да я накара да разбере. – Но аз се заклевам пред теб, Вивиан, че ще намеря човека, който я уби, и можеш да бъдеш сигурна, че той няма да причинява повече зло никому.

– Ти ще ме изоставиш заради него, защото се страхуваш да не ме сполети участта на Розалинд.

По лицето на Вивиан личеше, че вече е крайно изтощена. Оливър искаше тя да си отдъхне от кошмара, искаше да спи непробудно, а не да сънува ужаси, които измъчваха и него напоследък.

– Никога няма да те оставя. Никога!

– Никога – каза тихо тя.

Той почака, докато дишането ѝ стана равномерно и дълбоко, после стана и сложи няколко дървета в огъня.

Оливър отиде до прозореца и погледна навън. Дъждът беше намалял. Облаците скриваха луната.

Неговият свят беше запратен в хаоса в оная нощ, в която беше убита Розалинд. Но в тази нощ той разбра, че нямаше да може да живее, ако на Вивиан се случеше нещо лошо.

Ще я държи настрана от тази работа, докато намери този мъж и сложи край на всичко. После, ако нещата се развиеха така, както той се надяваше, и ако беше рекъл Господ, може би той и Вивиан щяха да имат шанса и щастието да живеят заедно.

ГЛАВА 6

– Защо точно маскарад? – попита Вивиан. Двамата с Оливър се разождоха в обширната му градина. Вече втори ден бяха заедно. Оливър беше решил, че никой няма да се усъмни в решението му да прегледа конете с едно от момчетата – коняри, което ги беше доставило. Беше проста работа да се вмъкнат в градината от задната част на конюшната.

Времето, което прекарваше заедно с Оливър, беше благословен дар – за нея нямаше нищо по-хубаво от това, да бъде в компанията на Оливър. Но сега ѝ се искаше да разбере какви са намеренията на нейния любим. Ако не можеше да му помогне, то поне можеше да разбере какво смята да предприеме и да се моли за благоприятния изход.

– Предвиждам да станат важни неща, Вивиан. На маскарадите присъства по-голямата част от аристокрацията. Любовта ѝ към клюките ще ми даде обширна информация. А може би там ще бъде и този мъж, маскиран, защото със сигурност е човек с извратено мислене и изглежда харесва играта на котка и мишка.

– Дали е от добро семейство?

– Двоумя се да кажа точно какъв е. Не съм сигурен. Може би е от добро семейство.

Оливър говореше толкова тихо, че Вивиан трябваше да върви съвсем близо до него, за да може да чува отговорите на въпросите, които му задаваше.

– Който и да е той, сигурен съм, че не наема убийци, а сам върши всичко. Пратих много хора по улиците, които предлагат добро възнаграждение на всеки, който може да ми каже нещо за този мъж. Ако убиецът е бил някой нает главорез, той вече си е получил парите и е избягал, без да получи наказание за деянието си. Но аз съм сигурен, че този мъж сам извършва убийствата. Сигурен съм в това.

– Имаш ли неприятели между познатите си?

– Нито един, който да е способен на убийство.

– Трябва да помислиш върху факта, че той убива само този, когото ти обичаш. Да не би в миналото да си застанал на пътя на някого? Някой, който е желал определена жена, но тя да е предпочела тебе?

– Не, не си спомням такъв случай.

Вивиан продължи да изброява различните възможности, които ѝ минаваха през ума, докато вървяха по градинската пътека.

– Играеш ли комар, Оливър?

– Играя, но не прекалявам. Само за развлечение и то от време на време.

– Значи отпада възможността да е някой, който иска да си отмъсти заради дългове?

– Да.

Вивиан се спря, за да се наслади на една особено красива роза.

– Съжалявам, ако съм те изморила с моите въпроси. Сигурно и ти се опитваш да се сетиш кой ли може да бъде този мъж.

– Да, но е добре да преповторим всичко отново и отново, защото само така можем да се сетим за някоя случка, за която не сме си спомняли досега.

– Интуицията не ти ли подсказва кой може да бъде той? Някакво неспокойно, тревожно чувство към някого от приятелите ти? Или някой стар слуга, който може да влиза и излиза свободно от къщата?

– Не. Собствените ми разследвания по този въпрос не ме доведоха до никакво прозрение, така че разчитам на маскарада.

– Чувала съм, че маскарадите са нещо прекрасно – каза Вивиан.

Кратко негодувание лумна в нея. Беше й трудно да седи и да гледа спокойно как Оливър се готви да отиде на маскарада, за да търси убица.

Вивиан се изненада и от това, колко много я плашеше мисълта да стане съпруга на Оливър. Когато той й беше направил предложение за пръв път, тя беше изпаднала във възторг при мисълта да бъде негова съпруга, да създаде дом за тях двамата. Искаше само да го направи щастлив и той да бъде доволен от нея.

Месеците, които бяха изминали след убийството на Розалинд, я бяха променили.

Тази промяна я плашеше, защото Оливър не познаваше жената, чийто характер се беше променил в дългите месеци на чакане.

Сега, с новото познание и с новото чувство за себе си, Вивиан можеше да види перспективата, която се очертаваше пред нея.

Оливър щеше да бъде този, който ще направлява техния кораб, докато тя трябваше да стои кротко до перилата и само да гледа какво става.

Не беше бъдеще, което очакваше с нетърпение. Не и сега.

Тя набръчка чело, потънала в мисли, когато клекна да разгледа една друга роза.

Тогава защо не мога да спра да мисля за това? И след като го

обичам толкова много, защо негодувам срещу ограниченията, които той ми налага?

Вивиан не искаше да му се сърди през тези няколко дни, когато им бе позволено да бъдат заедно. Почувства, че нещо стяга гърлото ѝ. Изправи се и го последва надолу по пътеката.

Вървяха мълчаливо през обширната градина. Вивиан предпочиташе да не разговаря с Оливър, докато мислите ѝ бяха толкова объркани и бурни. Тя не обръщаше особено внимание накъде вървяха, докато не навлязоха в лабиринта в края на градината.

Тя се поколеба, после погледна към него.

– Няма ли да се загубим? – попита тя, като докосна ръката му.

– Познавам пътя.

– Може ли той... може ли убиецът да ни наблюдава, дори и сега, докато говорим? Може ли да се ориентира в къщата ти и да те шпионира?

– Съмнявам се, че дори знае, че съм тук. Няколко големи кучета винаги са пуснати в градината. Чичо ми ме помоли да прибягна до тяхната помощ, докато той пътешества из Континента.

Той се усмихна внезапно и тя се сепна, като видя колко по-млад изглежда, когато се усмихваше.

Те повървяха известно време из лабиринта и тя загуби представа откъде бяха влезли в него. Грижливо оформеният жив плет беше по-висок от нея, бяха заобиколени отвсякъде от зеленена.

– Разкажи ми за кучетата – каза тя, изпитвайки необходимост да се концентрира върху нещо друго, различно от факта, че те навлязоха все по-навътре и по-навътре в лабиринта.

– Джона и Джокаста. И двете са женски. Не позволяват на никой непознат да влезе в имението. Дори и на теб не биха позволили да се разхождаш из градината, ако аз не съм с теб.

– Зли животни ли са?

– Не и към тези, които обичат. Джона очаква кученца.

Тя не беше видяла все още кучетата, но щом Оливър казваше, че са тук, значи бе така.

Като че ли прочел мислите ѝ, той каза:

– Не искам да плашат новите кобили, така че ги затворих в къщата. Те разполагат със собствена стая.

– Като стаята за къпане – измърмори тя. – Ти със сигурност си един много оригинален мислител.

– Ексцентричен, казват някои.

Тя не каза нищо.

– Знам какво се говори за мен в града – каза той спокойно.

– И това не те ли безпокои?

– Не, след като знам истината.

– Никога ли не си самотен?

Той замълча известно време, преди да отговори.

– Бил съм сам дълго време и с помощта на чичо си се научих да изпитвам удоволствие, когато оставам насаме със себе си. Не, никога не съм бил самотен. Особено след като срещнах теб.

Тя взе ръката му, сигурна, че никой не ги гледа. Никой не можеше да ги види зад плътната зеленина.

– Доста е страшно тук – каза тя, като докосна леко с ръка лъскавите листа на тиса. – Можем ли да се изгубим?

– Играл съм между тези плетове като дете. Няма тъгълче от лабиринта, което да не познавам – каза той и я поведе по-нататък. – Няма да позволя да ти се случи нищо, Вивиан.

Докато вървяха, тя стисна здраво ръката му, доволна, че усеща неговото успокояващо присъствие до себе си, но и леко разстроена от мисълта, че той отказа така категорично помощта ѝ.

След като вървяха по криволичещи, виещи се пътеки, те стигнаха до средата на лабиринта. Тя беше очарована от пагодата, която се издигаше в сърцето на лабиринта.

– Красива е!

– Дядо ми е прекарал доста време в Ориента. Той е донесъл плана на постройката с намерението някой ден да я построи в парка си.

– Отначало си помислих, че тук изобщо не ѝ е мястото, но не е така. Като че ли е била тук от дълги, дълги години.

– Точно това е ефектът, към който се е стремял.

Те влязоха в заслона на малката пагода, която беше заобиколена от тучна зелена трева и от високите стени на живия плет. От малката постройка беше трудно да се видят различните изходи, които водеха към лабиринта, и това създаваше илюзията, че тя е напълно изолирана.

– На колко години беше, когато видя това? – попита го тя, докато разглеждаха лабиринта. Пръстите им все още бяха преплетени.

– На две или три. Мислех си, че е нещо вълшебно, някаква магия. Майка ми често ме водеше в лабиринта. Носехме си храна и някоя интересна книга и прекарвахме чудесни следобеди, седнали на тревата, в сянката на пагодата. Тя ми четеше или ми разказваше разни истории. Приключения най-вече – за пирати, разбойници и тям подобни.

Вивиан затаи дъх. Искаше ѝ се той да продължи Оливър никога не беше говорил за семейството си. Знаеше, че майка му и баща му са починали един след друг като и двамата са станали жертва на треската. Знаеше, че по това време той е бил само на девет години. Оливър почти никога не говореше за семейството си и Вивиан осъзна, че той знаеше много повече за нея, отколкото тя за него.

Той беше самотен човек от много години, независимо от това, което твърдеше. Самотник. Инстинктът ѝ го подсказваше. Може би възпитанието му, което тя знаеше, че бе твърде необичайно, го бе научило да се грижи за себе си. Имаше приятели в Лондон, но тя беше сигурна, че никой от тях не му беше близък.

Те излязоха навън и застанаха в сянката на пагодата.

– Пак ще вали – каза тя, като погледна към небето. Времето се беше променило, докато се бяха разхождали из лабиринта. Небето беше пригъмняло и се бе покрило с облаци. Вивиан усещаше вятърът да духа от към гърба ѝ и хвана с ръка шапката си.

Оливър се взираше в небето, а лицето му беше одухотворено.

– Трябва да се опитаме да я изпреварим – каза той и тя стисна здраво ръката му.

– Искам да гледам гнева на природата – отговори Вивиан и погледна към небето.

Закапаха първите дъждовни капки. Оливър я дръпна под покрива и я взе в обятията си.

– Ти си едно диво, необузвано създание – промърмори той.

– И ти точно това харесваш – усмихна се тя.

Той впи устните си в нейните. Вивиан плъзна ръце под самото му. Не си беше направил труда да си облече жилетка и ленената му риза беше топла от излъчването на тялото му.

– Много си привлекателна в този екип – пошепна ѝ той. Сложи ръката си върху задника ѝ и я притегли по-близо към себе си. – Идеално се очертават бедрата ти.

Вивиан усещаше нарастващата възбуда във всеки мускул на неговото тяло, виждаше я в тъмносините му очи.

Той въздъхна, а после я притисна към себе си.

– Не можеш да си представиш колко пъти съм съжалявал, че ти отнех девствеността. Не мисля, че правя това, което е най-добре за нас двамата. Вярваш ми, нали, Вивиан?

Да, тя му вярваше, защото беше убедена, че е един почтен и честен човек.

– Вярвам ти, Оливър.

– Ако знаех какво щеше да стане, никога не бих постъпил по този начин.

– Знам.

Дъждът започна да вали сериозно, като шибаше тъмнозелените листа на плета и удряше по покрива на пагодата.

– Нека да оставим всичко това зад нас. Искам да съм сигурен, че си в безопасност.

– Никога не съм се чувствала толкова сигурна, колкото когато съм с теб.

Те се върнаха в пагодата и седнаха на една от пейките. Оливър запали един от фенерите, чиято мека светлина се разли в малката квадратна стая.

– Ще изчакаме тук, докато бурята отмине – каза тя.

– Мисля, че така ще бъде най-добре.

Като видя сериозното изражение на лицето на Оливър, тя реши да разведри настроението му.

– Палтото ми е съвсем мокро – каза тя и го свали. Той го взе и го сложи на пейката.

Тя почака малко, после разкопча едно от копчетата на жилетката си, после още едно.

Той веднага забеляза това.

– Вивиан, каква игра играеш?

Строгийт той не пасваше на леката усмивка и на палавия блясък в очите му.

– Жилетката като че ли ме стяга.

Вивиан я съблече бързо, а после издърпа и ризата от панталоните си.

– А тази риза е направена от много груб плат и ме боде.

Преди той да може да отговори, тя я издърпа бързо през главата си.

– Панталоните ти наистина изглеждат доста неприлични – засмя се той, когато се пресегна към колана ѝ. Тя трепна от допира на пръстите му до голата ѝ кожа. Събу и панталоните, после чорапите и ботушите.

Тя застана пред него гола, наслаждавайки се на хладния, влажен въздух.

– Сигурен съм, че зад тези плъзгащи се стени има някакво тайно място – каза той. Беше захвърлил ризата и ботушите си и сега събуваше панталоните си.

Тя отиде до стената, плъзна я и видя две канапета, отрупани с меки

възглавници в приказни цветове. Дебел персийски килим покриваше пода.

Оливър я последва и постави фенера, който носеше, върху ниската масичка. Вивиан се изтегна на хладното кадифено канапе. Оливър отиде при нея и топлината на тялото му я накара да забрави за всичко друго. Тя се наведе, духна пламъка на фенера и се излегна върху копринените възглавници. Дъждът удряше по покрива, вятърът духаше силно, но те се бяха сгушили в малката уютна стаичка сами, забравили за света.

– Този път тъмнината е по вкуса ти, нали? – пошепна той.

– Ти си ми по вкуса.

Тя обви с ръце врата му. Чувстваше се самоуверена и свободна да изрази любовта си.

Пламъкът на страстта лумна между тях. Беше като магия. Тя целуваше всяко сантиметърче от лицето му, заровила пръсти в косата му.

Той пое командването, надигна се и легна върху нея, без да отделя устните си от нейните. Тя разтвори бедрата си, готова да го посрещне, чувствайки как тялото ѝ трепери и изгаря от допира на ръцете му. Почувства как твърдят му член изпълва тялото ѝ.

Беше ѝ липсвал толкова много! Беше се страхувала, че може да не го види вече. Сега, когато беше слята с него, безнадеждността и отчаянието изчезнаха и едно ново, по-силно чувство зае тяхното място.

Ръцете му обхванаха задните ѝ части и като я повдигна нагоре, той я подготви за тяхното взаимно удоволствие. Тя се подчини и обви крака около кръста му.

Оливър мълчеше, докато се движеше вътре в нея, силно и мощно, доставяйки ѝ такова върховно удоволствие. Отново и отново той проникваше в нея. Шумът на дъжда, който барабанеше по покрива, се смеси с тежкото им дишане. Стонове на удоволствие и екстаз изпълниха тъмната стаичка.

И двамата стигнаха бързо до оргазъм, защото той я беше пожелал също толкова силно, колкото и тя него. Оливър намери една тежка завивка и те се сгушиха под нея, притиснали телата си едно в друго.

– Май избързах...

– Не – възрази тя и въздъхна дълбоко, допряла лице до мускулестите му гърди. Тя вдъхна неговия мирис и се успокои. – Не. Аз бях също толкова нетърпелива, колкото и ти. Може ли да поспим, Оливър? – попита тя, унасяйки се вече в сън.

– Спи, скъпа. Спи колкото искаш.

Гостуването в провинцията не се развиваше според плана на Хилда.

Тя седеше до една от масите в ярко осветената стая и се опитваше да скрие огромното си раздражение. Огромно количество пари беше изтекло през пръстите ѝ тази вечер. Независимо дали играеше вист или лантурлу, късметът ѝ все не работеше.

Хвърли поглед към масите, около които бяха насядали другите играчи, и прехапа устните си така силно, че усети вкуса на кръв.

Все по-трудно и по-трудно ставаше да следва богатите си приятели. Беше мислила, че това претенциозно парти щеше да ѝ помогне, но явно се беше излъгала.

Двете стаи за игра на карти бяха осветени ярко от многото свещи, поставени на двете маси и на полилеите. Стените на стаята, в която беше Хилда, бяха облицовани с бледожълта копринена дамска.

Храната, която се сервираше в трапезарията, беше изобилна, разнообразна и богата. Беше предназначена да смае и най-преситените и претенциозни вкусове Колкото до разходите, явно не бяха жалени средства.

Няколко души от гостите разговаряха в гостната стая, но повечето се бяха събрали в салона за игра на карти.

Това, което Хилда искаше повече от всичко, беше да има много пари, но ако разчиташе на своя нищо и никакъв съпруг, то те щяха да завършат дните си в приют за бедни.

Един от камериерите се приближи да масата и напълни чашите им с вино. Хилда закри чашата си с ръка. Ако мозъкът ѝ се размътеше, щеше да загуби всичко, а тя не можеше да си позволи да губи. Залогът беше твърде висок.

Бяха прекъснали играта. Солидният джентълмен с леке на жилетка та си, който седеше на игралната маса до нея, беше отишъл в трапезарията. Изненада се, когато празното място до нея неочаквано се зае. Тя повдигна глава и се оказа лице в лице с Джефри Темпълтън, втория ви-конт Хоуретън. Джефри беше досущ като нея. И двамата се стремяха да влязат в очарователните кръгове на аристокрацията. И двамата знаеха, че могат да си помогнат един на друг за постигането на тази цел.

– Лорд Темпълтън – измърмори тя и се огледа наоколо, за да се увери, че наблизо няма някой, който може да ги чуе.

– Хилда – каза той, като поднесе към устните си ръката ѝ в ръкавица, – трябва да ме наричаш Джефри. В края на краищата, след броени седмици ние ще станем роднини, тъй да се каже.

По-големият брат на Джефри – Колин Темпълтън, беше бъдещият младоженец на Вивиан. Наследник на цялото богатство на фамилията Темпълтън, той беше човек, който имаше повече от достатъчно пари, за да финансира всичко, което тя или Джефри желаеха.

Колин беше напълно побъркан.

Семейството му го държеше заключен в имението им в провинцията. Докато трите сестри на Джефри се бяха омъжили за подходящи мъже и бяха създали свои семейства, а другите му двама братя бяха емигрирали в колониите, Джефри беше останал вкъщи, твърдо решен да намери начин да изиграе Колин и да обсеби наследството му.

Несъмнено това беше много по-просто, отколкото да си намери почтена работа.

Хората не знаеха какво му има на Колин. Семейството му беше предпочело да скрие лудостта му от хорските очи. Джефри беше показал привидно голяма любов към своя по-голям брат, като беше наредил работата така, че Колин да остане в имението на семейството и той да се грижи за него.

Колин можеше да бъде изпратен в обществената психиатрична клиника или в някоя частна лудница, но Джефри държеше своя брат вкъщи, като се беше погрижил детето-мъж никога да не види дневна светлина.

На Колин рядко позволяваха да излиза от стаята си. Отношението на Джефри към брат му беше жестоко и нечовешко. Лечението се състоеше от бой, бани със студена вода и редовно кръвопускане.

Сега Колин имаше нужда от наследник – дете от мъжки пол.

Щом този наследник се родеше, за Джефри нямаше да бъде трудно да убеди семейството си, че контролът върху имението трябва да премине в ръцете на момчето. А след това оставаше само да държи момчето под своя опека.

За тази цел се нуждаеше от жена, която щеше да се съгласи да легне с луд мъж. Поне веднъж. Колкото да се убедят бърбривите слуги и любовитните очи да повярват, че детето е от Колин.

– Тя девствена ли е? – пошепна Джефри, като направи знак на камериера. – Ще имам ли удоволствието се уверя в нейната девственост?

– Наблюдавам момичето, откакто дойдох в къщата на баща й. Сигурна съм, че е девствена.

Хилда се съмняваше в това, но не посмя да каже нищо.

Джефри се усмихна мило на камериера, когато последният му доля чашата със скъпо вино. Виконтът имаше ангелско лице, на което се четеше една детинска чистота и невинност. Хората, които мислеха, че го

познават, смятаха, че той се жертва за своя брат и че полага извънредни грижи за него. Само Хилда знаеше, че зад тази фасада се криеше един безмилостен, жесток и дяволски практичен човек. Тя се възхищаваше от неговия ум и изобретателност.

Светлорусата му коса беше напудрена и нагласена. Дрехите му бяха безупречни и много скъпи. Джефри получаваеше щедри суми от имението на брат си, от които братята и сестрите му се бяха отказали, тъй като никой от тях не искаше да има грижата за Колил.

– Как прекарват вечерта дъщерите ти? – попита той.

Хилда беше сигурна, че въпросът бе зададен повече от учтивост, отколкото от интерес. Защото, как можеше един мъж със здрав разум да се интересува от дългурестата Миранда или от дебелията Дороти? Тя беше зърнала дъщерите си в трапезарията да се смеят истерично на един джентълмен, който изтърсваше буболечки от перуката си пред дамите.

Дори Розалинд, въпреки че беше слабохарактерна и по детински наивна, щеше да бъде „цвете“ в сравнение с тези двете.

Сега единствената печеливша карта, на която трябваше да заложи в тази особена игра, беше Вивиан. Вивиан щеше да се омъжи за Колин, щеше да спи с Джефри и щеше да роди един наследник. А Хилда и Джефри щяха да се възползват от това. Тя вече кроеше планове, как да се отърве от Хоумър, а нейните дъщери трябваше да се оправят сами в живота, веднага щом получиеше парите, които толкова много желаше.

– Интересуват се повече от деликатесите в трапезарията, отколкото от бъдещ съпруг – пошепна тя.

Джефри се разсмя. Тя отново беше поразена от факта, колко очарователен беше той. Човек трябваше внимателно да се вгледа в лицето му, за да забележи покварата и жестокостта. Те се долавяха съвсем ясно в изражението на очите му, когато той мислеше, че никой не го гледа.

– Имаш ли нужда от заем? – пошепна Джефри, като огледа залата за игра на карти. Хилда бързо насочи мислите си към настоящето.

– Защо питаш? – попита тя и изпита внезапен страх от него.

Той се усмихна мързеливо. Сините му очи гледаха весело.

Лъжец. Тя му нямаше доверие. Веднъж щом получиеше това, което искаше от него, щеше да го махне от живота си, така както щеше да се отърве и от другите.

Инстинктът ѝ подсказваше да не приема този заем.

– Тогава няма да страдам повече – отговори тя, като се насили да предаде весела нотка на гласа си. – Ела, Джефри, бъди джентълмен и ме придружи до трапезарията. Искам да видя какво толкова е сервирано, че

така омайва моите дъщери.

Джефри се разсмя. После двамата станаха и той пое ръката ѝ.

– Момичето съгласно ли е да се омъжи? – попита Джефри и Хилда си помисли колко ловко умее да променя темата на разговора.

– Ще се съгласи.

Те се засмяха.

Вивиан разглеждаше двете покани, които лежаха върху масивното бюро в библиотеката, в дома на Оливър.

Това, което тя обмисляше, щеше да бъде явно незачитане на обещанията, които беше дала на Оливър. Не беше в характера ѝ да упорства и да не зачита дадената дума, но както интуицията, така и чувствата ѝ я съветваха да действа.

Тя взе една от поканите и я заразглежда. Запомни адреса и часа. От това, което беше чувала, знаеше, че всеки можеше лесно да се промъкне на маскарад, стига да има костюм. А този маскарад обещаваше да бъде толкова голям, че тя лесно можеше да се загуби между навалищата.

Но не биваше да мами Оливър по този начин. Ако вземеше поканата, той щеше да разбере, че тя ще бъде там, и щеше да я търси.

Можеха да потърсят заедно убица на Розалинд.

Двете покани лежах под сребърната кутия за емфие. Който ги беше дал на Оливър, предполагаше, че той ще посети събитието с представител на нежния пол. Тя не се тревожеше, че той ще покани някоя друга, защото знаеше, че той щеше да бъде сам, докато търсеше този мъж.

Оливър щеше да се ядоса, но тя беше сигурна, че това, което възнамеряваше да направи, е правилно.

Реши да напусне къщата след час. Оливър беше отишъл да види колетите и я остави да се дегизира отново като момче-коњар, в случай че някой ги проследи.

Вивиан затвори очи, опитвайки се за последен път да се пребори с желанието, което бушуваше в нея. Пръстите и докоснаха поканите и тя взе едната.

Чу се шум от стъпки в коридора. След секунда, когато Оливър влезе в стаята, тя нямаше да има вече никакъв избор.

Остави едната покана под кутията за емфие и мушна другата в джоба на жилетката си.

ГЛАВА 7

Нощта беше мъглива и студена. Дъждът удряше по стъклата на прозорците и се стичаше от стрехите на покрива на триетажната къща, разливаше се по павираните с обли камъни улици и образуваше големи, кални локви. Мъглата притъпяваше всеки шум. Тропотът от конски копита по паважа и хорските гласове като че ли идваха някъде отдалеч, изгубени в нощта. Табелите се люлееха над вратите на затворените магазини, над кръчмите и евтините ресторанти. Тяхното скърцане се сливаше със стенещия вятър.

Вивиан и Сюзън се бяха сгушили до големия огън, които гореше в кухнята. Те топлеха ръцете си и препичаха филии хляб.

Докато яздеше на път за къщи, Вивиан беше решила да разкаже всичко на Сюзън. Искаше да чуе мнението на по-възрастната жена, да чуе нейния съвет.

– Няма защо да се чувстваш виновна – каза Сюзън, докато мажеше с масло препечените филии хляб. После се огледа за конфитюра от ягоди.

– Не мога да се отърся от това чувство за вина.

Сюзън се намръщи.

– Нещо от тази история не ми е съвсем ясно. Розалинд беше фантазьорка, това е вярно. Но тя имаше достатъчно разум, за да знае какъв риск поема, като излиза, след като се е мръкнало. И то съвсем сама. Нещо не е съвсем в ред тук. Нещо ми се губи.

Вивиан се беше преоблякла в слугинските си дрехи. Беше скрила момчешките дрехи в стаята си, беше се измила, за да премахне миризмата на кон. Веднага след това се беше заела с насъбраната през двата дни къщна работа.

Сега, късно през нощта, след като Дейвид и Мери си бяха легнали, а Хилда и дъщерите ѝ бяха все още в провинцията, тя можеше да довери всичко на приятелката си.

– Тя се беше влюбила в любовта – каза Вивиан.

Сюзън вдигна главата си и Вивиан разбра, че възрастната жена беше доловила лекия цинизъм в гласа ѝ.

– Когато бях за пръв път с Оливър, имах усещането, че не греша – започна тя.

Сюзън кимна с глава, за да я окуражи.

– Но сега имам чувството, че той просто иска да ме номерира в колекцията си, да ме сложи на рафта, за да може да посегне и да си поиграе, когато има време.

Сюзън, която дъвчеше препечения хляб, избухна в смях. Тя едва преглътна хапката си, а раменете ѝ се разтресоха от смеха.

– Не, скъпа моя. Не се смея на теб. Всички мъже са толкова еднакви! Когато първата възбуда премине, те искат да продължат да живеят своя живот по старому. Но всички мъже си имат своите малки чудатости и въпреки тях трябва да ги обичаме, защото това е част от плана на Господ.

Вивиан набоде още една филия на дългата вилица и я постави внимателно над огъня. Трябваше да намери начин да убеди Сюзън да ѝ помогне.

– А сега, моето момиче, кажи ми какво си намислила?

Вивиан извърна лицето си настрана, така че Сюзън да не може да види решително стиснатите ѝ челюсти. Колко добре я познаваше тази жена! Та нали я знаеше още от деня на раждането ѝ!

Без да каже дума, тя пхна ръка в джоба на престилката си и подаде поканата на приятелката си.

Сюзън я разглежда почти минута, но нищо не каза. Вивиан обаче знаеше, че умът ѝ работи трескаво.

– Какво мислиш?

– Не е по силите само на един човек. Дори и това да е твоят беден Оливър. Да се изправи съвсем сам срещу злото! Той наистина има нужда от помощта ти.

– Никой в града не ме познава, тъй като Хилда ме държи непрекъснато въщици – започна Вивиан, като се опитваше да накара гласа си да не трепери. – Мога да се смеся с тълпата и да разбера такива неща, които един мъж никога не би могъл да узнае.

Сюзън кимна с глава.

– Права си. Ние, жените, сме много изобретателни. Ами как възнамеряваш да изиграеш Нейна милост!

– Ще изляза от къщи, след като тя и дъщерите ѝ заминат, и ще се прибера, преди те да са се върнали.

– Сигурна ли си, че ще излизат в нощта на карнавала? – попита Сюзън.

– Сигурна съм. Хилда отива на вечеря с Миранда и Дороти. Видях поканата на бюрото ѝ. След това ще играе карти, а ти знаеш, че в такива случаи не се прибира, преди да се съмне.

– Ами Оливър?
– Ще го накарам да се съгласи.
– Откъде си сигурна, че ще го сториш?
– Та той има нужда от мен!
– Но не иска да те замесва в тази история. Всеки мъж би го заболяло, ако разбере, че си действала против волята му.

Вивиан не каза нищо и Сюзън продължи.

– Той ще разбере, че си отишла там. Ще го разбере още в мига, когато види, че втората покана липсва от бюрото му.

– Никога не съм искала да го лъжа.

Сюзън въздъхна.

– Той ще бъде бесен. И ще има право. Ако този побъркан човек разбере коя си, ти ще бъдеш следващата му жертва.

– Но той няма да разбере.

– Смяташ се за късметлика, а?

Вивиан остави вилицата, на която препичаше хляба, и хвана ръката на приятелката си.

– Трябва да отида непременно там. Няма никакво значение защо и как Розалинд е излязла през онази нощ. Това, което има значение, е фактът, че тя умря заради мен.

– Ти нямаш вина за това, нито пък Оливър.

– Тогава защо си мисля за това непрекъснато?

– Трябва да потърсиш сама отговора в душата си.

Двете замълчаха, взирайки се в пламъците.

– Напълно честна ли си пред себе си? – попита Сюзън.

Вивиан поклати глава, удивена от лекотата, с която възрастната жена стигаше до сърцевината на проблема.

– Няма нищо срамно в това да искам да отида на маскарада.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

– Няма нищо срамно да искаш да се впуснеш в светския живот – погали с ръка бузата ѝ Сюзън. – Хилда ти отне толкова много! Но сърцето ти се къса при мисълта, че Розалинд умря вместо теб.

Вивиан захлупи лице в ръцете си и се разрида.

Сюзън премести стола си по-близо и я прегърна. Остави я да си поплаче и Вивиан ѝ беше благодарна за това. Когато се успокои, избърса очите си с края на престилката.

– Когато бях малка, не съзнавах, че съм била закриляна. Целият свят за мен беше зад стените на тази къща. Когато умря майка ми, моят свят се пропука, разруши се.

От очите на Сюзън потекоха сълзи. Вивиан си спомни колко много възрастната жена обичаше майка ѝ.

– Преди да мога да се съвзема от мъката, Хилда завладя дома ни и ме изолира от света. Сега Оливър се опитва да направи същото.

– Той се опитва да те предпази, Вивиан. Може да се противиш на решението му, но не можеш да го обвиняваш, че не се държи като мъж.

– Но защо не мога просто да му се подчиня? Защо искам винаги повече от това, което е добре за мен...

– Защото имаш по-различен темперамент от другите. Той обича именно тази твоя своенравност, но същевременно се опитва да се бори с нея.

Вивиан стана и наля на себе си и на Сюзън още малко чай.

– Какво щеше да направиш, ако беше на мое място? – пошепна тя, а гърлото ѝ се беше стегнало в очакване на отговора на приятелката си.

Очите на Сюзън просветнаха, когато тя се облегна на стола.

– Щях да се заема с шиенето на костюма си.

Розамънд остави кремавата копринена бална рокля настрана и се изправи. Протегна се, за да премахне болката в схванатия си гръб, после загърна с шала раменете си.

Единствената свещ беше почти изгоряла.

Дори да шиеше цял ден и цяла нощ, пак щеше да бъде цяло чудо, ако можеше да завърши първата рокля на Вивиан навреме за маскарада.

Джени, като научи за проблема, се качи в стаята на дъщеря си и прегледа балните ѝ рокли. Те бяха чисти, изгладени и съвсем запазени. Сега оставаше само да се пригледат към сегашната мода, така че Вивиан да не и изглежда смешно старомодна в тях.

Розамънд толкова съжаляваше, че нямаше възможност да подари на Вивиан най-прекрасната рокля, която да контрастира с пламтящата коса и с блестящите зелени очи на кръщелницата ѝ.

Погледна към роклята, която беше метнала на стола.

Трябваше да бъде благодарна и на това, което имаше.

Кремавият цвят на роклята щеше да е в тон с тена на Вивиан. За съжаление, беше продала всичките си бижута преди много години, а сега беше взела значителна сума от спестяванията си, за да купи ръкавици, които да подхождат на роклята, както и брюкселска дантела за украсата ѝ.

В стаята беше леденостудено, тъй като огънят беше загаснал много

отдавна, а тя не искаше да го запали отново, за да не изразходва повече въглища от необходимото. Не искаше с нищо да увеличи разноските по престоя си за сметка на Джени. Пръстите ѝ се бяха вкочанили от студ, но тя продължаваше на шие финия плат.

Силният дъжд и гъстата мъгла скриваха луната, но Розамънд продължи да работи до късно през нощта на слабата светлина, която идваше от единствената свещ.

Оливър се преструваше, че проявява интерес към картите, докато в същото време разглеждаше мъжете, насядали около масата.

Бяха вечеряли заедно в клуба и бяха решили да играят на карти цяла нощ. Въпреки че не беше комарджия по природа, Оливър знаеше, че това беше най-сигурният начин да открие мъжа, когото търсеше.

Бърт Хейли.

Ашли Флеминг.

Филип Блесингтън.

Мислеше, че познава тримата си приятели много добре. Но откакто разбра, че го следят, започна да няма доверие на никого.

След убийството на Розалинд единственото нещо, което го занимаваше, беше да научи повече за всички, които го познаваха, като започнеше от най-добрите си приятели.

Но приятелството им се състоеше само в това да ходят на лов, да играят карти, да гуляят.

Той беше убеден, че всеки един от тях имаше някаква тайна.

Бърт Хейли, висок, чернокос, с приятни черти на лицето, беше прекалено пристрастен към комара. Затова Оливър нарочно задържаше залога нисък тази вечер. Беше решил да разбере колко дълбоко беше зънал в дългове Бърт и откри, че приятелят му наистина имаше сериозни проблеми. Но Бърт вярваше, че все още има шанс да се измъкне от финансовия провал.

Ашли Флеминг, як, енергичен мъж с руса коса и сиви очи, беше извънбрачно дете, но баща му го обичаше и беше признал правото му върху семейните имоти и богатства. Майка му е била красива актриса и когато се удавила, бащата на Ашли прибрал малкото момче в дома си, отгледал го и го възпитал като свой законен син, като твърдял, че момчето е негов далечен братовчед.

Никой в средите на аристокрацията не знаеше тайната на Ашли, тъй като семейството му беше успяло да я запази. Но по-възрастните

слуги имаха свои начини да научават как стоят нещата в къщата на господарите им. Така че Оливър беше успял да събере дискретно сведения от тях. Парите бяха свършили добра работа.

Филип Блесингтън имаше най-изобличаващата тайна от всички.

Като най-голям син на най-големия син във фамилията, от него се очакваше да има наследник, който да продължи родословието на знатната фамилия. Но този подвиг не беше във възможностите му, като се имаше предвид сексуалните наклонности на Филип. Оливър знаеше, че той посещава често частни клубове, където го задоволяваха само млади мъже. Беше напълно сигурен, че семейството на Филип беше наясно с тези негови пристрастия. Просто бяха решили да си затворят очите.

Не беше по вкуса на Оливър да се рови в частния живот на другите. Това, което бе разбрал, бе, че всеки един от тях таеше към него гняв заради благосъстоянието му. И сега, докато играеше спокойно карти, Оливър се чудеше дали гневът беше достатъчен мотив, за да подтикне някой от тях към убийство.

Вивиан беше заспала върху сламеника пред огъня в кухнята. Сюън седеше на стола си и гледаше пламъците.

Въпреки че прозорците и вратите бяха здраво затворени, за да не може да влиза вътре студеният, влажен въздух, пламъкът на запалената свещ внезапно започна да трепка. Изплашеният стар котарак повдигна главата си, обезпокоен от прекъсването на съня му.

Сюън се усмихна и погали с мазолестите си ръце сивата козина на животното.

– Лиза? – извика тихо приятелката си тя. Пламъкът на свещта отново примигна, като че ли й отговаряше, макар че Сюън не почувства никакъв полък в стаята.

Сюън погледна към спящата Вивиан.

– Правила съм всичко възможно за нея, но не знаех, че сега всяка една от нас може да я закриля.

Този път пламъкът гореше спокойно, но Сюън можеше да почувства присъствието на мъртвата жена. Елиза беше идвала при нея и преди, беше разговаряла с нея в сънищата й. Сюън знаеше, че майката на Вивиан, както повечето духове, беше решила да защитава доброто, да предупреждава живите за заплахите, които ги грозят.

Духът на Елиза не искаше да напуска дома. Макар че не се появяваше пред слугите, той се разхождаше из къщата през нощта, имаше

навика да мести предмети, да вдига шум и да оставя лека следа от аромата, който излъчваше Елиза, когато беше жива.

Сюзън се радваше, че Елиза беше избрала да остане близо до детето си, но в същото време и се тревожеше от този факт.

Тя продължаваше да гали с бавни, отмерени движения стария котарак. Той се беше сгушил в скута ѝ, затворил очи.

– Рано или късно ти трябва да напуснеш този дом – пошепна Сюзън. Пламъкът на свещта затрептя. *Сърдито*, помисли си тя.

– И как мота да я спра, когато нейният темперамент с досущ като твоя? – прошепна Сюзън. – Дори да си от плът и кръв, ти пак няма да можеш да я спреш, щом е решила да отиде при него.

Пламъкът затрептя по-ярко, после се успокои.

– Трябва да работим заедно. В противен случай няма да ѝ бъдем от никаква полза.

Сюзън усети одобрението от страна на Елиза и се усмихна.

– Можем ли да се доверим на Розамънд? – попита тя празната стая. – Чукни един път за „да“ и два пъти за „не“.

Чу се само едно почукване и Сюзън кимна с глава.

– Тя се върна в Лондон. Лакеят на приятелката ти остави картичката ѝ за Вивиан, но аз забравих да ѝ кажа. Но това ще бъде първото нещо, което ще направя тази сутрин. Ще изпратя моя Дейвид да я придружи до кръстницата ѝ.

Тишина.

– Сигурна съм, че Розамънд ще се опита да ѝ помогне.

Тишина.

Лиза, кажи ми.

Сюзън видя как филията хляб на масата бавно се издигна във въздуха, после също толкова бавно се приземи на дървената повърхност.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

– Мислиш, че не си спомням ли, Лиза? – попита тя със сскрушен глас.

Пламъкът на свещта трепна.

– Мислиш, че не знам на каква жестокост е способна тази жена?

Една зима Сюзън беше вдигнала температура и прекара няколко дни в леглото. В същото време Хилда реши, че Вивиан заслужава да бъде наказана, тъй като уж била забелязала, че момичето се държи нахално и арогантно. Когато накрая Сюзън оздравя и пое отново работата в кухнята, Вивиан беше заключена в стаята си над конюшния за три дни, като не ѝ се даваше нищо за ядене, освен стар хляб и мазнина, останала

от пърженото.

Тогава Вивиан беше само на девет години.

– Да, на момичето му е трудно – пошепна Сюзън – На всички ни е трудно, откакто тази жена влезе в къщата. Но не видя ли? Вивиан намери начин да се измъкне оттук. С него!

Думата изплува в съзнанието ѝ.

Убиецът!

– Значи знаеш? И какво предлагаш да направим, за да я спрем? Тя просто прави това, което и ти би направила.

Усещането за присъствието на духа на Елиза намаля и Сюзън се зачуди дали като се появяваше по този начин, не се подлагаше на изпитание силата ѝ. Не можеше да обясни това на друга жива душа, дори на Вивиан.

Тя хвърли поглед към сламеника, върху който спеше момичето. Вивиан беше изтощена както физически, така и психически. Сюзън се досещаше колко много бе коствало на момичето да открадне онази покана.

– Ах, Томас – пошепна тя. – Защо не съм по-млада и по-силна, за да мога наистина да ѝ бъда в помощ.

Котаракът мъркаше тихо и тя се засмя.

– Но ти си само едно котенце, което обича да си играе с кълбото прежда.

Котаракът я погледна. Очите му бяха като две жълтозелени цепнатини.

– Малко крем, може би? – усмихна му се Сюзън. – На нашата възраст, Томас, ние трябва да си доставяме удоволствие.

Оливър се мушна в леглото. Благодарни на Хенри, че се беше сетил да постави топла тухла между завивките.

Беше стоял в клуба до четири часа сутринта. Когато си тръгваше, видя Бърт да отива на друга маса, където залозите бяха много по-високи. Не каза нищо на приятеля си, тъй като знаеше, че неговата намеса щеше да му коства приятелството.

Ашли беше решил да си тръгне заедно с Оливър, а Филип се беше измъкнал и без съмнение беше отишъл в някой от неговите частни клубове.

Вивиан му липсваше. Беше изпълнила живота му, но все още не можеха да бъдат заедно. Той въздъхна дълбоко, самичък в тъмната стая.

Шумът пред вратата привлече вниманието му и като облегна на

лакътя си, Оливър обърна глава в тази посока.

– Хенри? – извика Оливър.

Главата на Джона се показа през вратата. Черните ѝ очи го гледаха умолително. Тя беше чувствително животно и господарят явно ѝ липсваше. А да ти липсва някой, когото обичаш, беше чувство, което Оливър можеше да разбере.

– Ела, Джона – извика той и потупа леглото с ръка.

Огромното куче влезе в стаята и се сви на пода пред леглото, близо до топлината на огъня. Джона въздъхна дълбоко, сложи глава върху лапите си и затвори очи.

А Оливър се загледа в светлината, която идваше от камината, и се унесе в мисли за Вивиан.

Розамънд беше заспала, както седеше на стола си. Кремавата бална рокля се беше изплъзнала от ръцете ѝ и лежеше на покрития с килим под. Дъждът беше престанал, но мъглата все още бе гъста и скриваше нощното небе.

Свещта отдавна беше изгоряла. Единственият звук, който се чуваше в спалнята на втория етаж на къщата, беше нейното леко дишане.

Тя се разбуди внезапно, тъй като усети хлад в стаята. Потрепери, свали очилата си и ги постави на малката нощна масичка. После съблече вълнената си роба и се мушна под дебелия одеял.

След малко мъглата се вдигна и стаята бе окъпана от сребриста лунна светлина. Розамънд, заспала дълбоко, не можа да види как балната рокля бе вдигната от земята от невидими ръце, как беше поставена в невидим скют и как сребърна игла започна да шије копринената материя и да пришива красивата дантела към корсажа.

– Тя е тук, в Лондон? – попита на сутринта Вивиан. Двете със Сюзън бяха седнали около старата дъбова маса и почиваха от печенето на хляба и сладкишите – работа, с която се занимаваха един ден в седмицата.

– Така каза лакеят. Забравих да ти кажа за бележката.

Вивиан не ѝ се ядоса, че беше забравила да ѝ каже. Тя взе малката картичка от ръката на Сюзън.

– И без това не можех да направя нищо снощи, толкова бях изморена.

– Дейвид можеше да ѝ занесе съобщение от теб.

– Кога ще се върне Хилда?

Никой не можеше да бъде сигурен в това. Хилда обичаше да ги държи в напрежение и никога не им позволяваше да бъдат напълно сигурни в това, което беше намислила.

– Можем да се отбием да я видим в неделя след черква – предложи Сюзън. – Така Хилда няма да разбере.

Вивиан кимна с глава и се изправи.

– Ще донеса хартия и перо.

Съобщението беше написано, изчакаха, докато мастилото изсъхне, и бележката беше предадена на Дейвид. Той оседла сивия скопен кон и препусна, за да занесе посланието.

– До маскарада остава по-малко от седмица – каза Вивиан, докато точеше лист тесто за сладкишите. Бяха се заловили отново за работа, тъй като знаеха, че на Хилда нямаше да ѝ хареса да ги завари, че бездействат.

– Ще видя какво мога да намеря в дрехите, които са оставили за пране.

– Ще бъде много рисковано да откраднем бална рокля – размишляваше на глас Вивиан.

– Така е. Ще разберат – отговори Сюзън. – Накараха Мери да закърпи и да изглади всичките им бални рокли. Дори и най-старите.

– В такъв случай, тя е свършила парите – каза Вивиан. – Щеше да купи нови, ако можеше да си го позволи, а не да кърпи старите.

Двете жени знаеха за страстта на Хоумър Ленър към комара и за постоянното му пиянство. Отдавна Хилда беше спряла да гледа снизходително на неговите привички. Той се прибираше много рядко къщи, тъй като предпочиташе да живее в клуба си.

Никой, включително и Хилда, не знаеше какви дългове беше натрупал. Беше само въпрос на време къщата да отиде в ръцете на кредиторите за неплатени дългове.

– Можем да уредим този въпрос – каза спокойно Сюзън и хвана ръката на Вивиан. – Ти ще отидеш на този маскарад, дори ако трябва да жертвам и последната си хубава фуста.

Вивиан прегърна жената, която ѝ беше близка като родна майка. Беше тъжна, че Оливър не можеше да разбере какво я караше да постъпи така, но засега беше достатъчно да знае, че Сюзън одобрява постъпката ѝ и че има нейната подкрепа.

ГЛАВА 8

Дори и Хилда не можеше да се противопостави на религиозната традиция.

Ако би могла да открие някакъв начин да заобиколи библейската заповед, която гласеше да не се върши никаква работа в неделя, тя щеше да го направи. Но Сюзън упорито изискваше от прислугата да следва религиозните указания. Това включваше четене на молитви два пъти на ден и ходене на черква в неделя.

Така Вивиан, както обикновено, се озова в черквата заедно със Сюзън, Дейвид, Мери и Виктор също присъстваха. Всички седяха на една от задните пейки и слушаха службата. Но мислите на Вивиан блуждаеха другаде.

Може би това се дължеше на великолепия пролетен ден. Тя никога не се бе чувствала по-близо до Бога, освен в миговете, прекарани в градината на майка си. Сега с умиление си мислеше за това любимо късче земя.

Вивиан усети ръката на Сюзън. Като че ли възрастната жена четеше мислите ѝ и усещаше вълнението ѝ.

Наведе глава и затвори очи. Мисълта за цветята, разцъфнали в градината ѝ изплува в съзнанието ѝ. Правеше това често, когато искаше да избяга от настоящето, и благодарение на силата на въображението си го постигаше. В подобни мигове душата ѝ сякаш политаше и тя можеше да отиде, където си иска, знаейки, че ще намери по-добро място от болката на настоящето. Вивиан мислеше за маскарада...

Те извървяха пеша краткото разстояние до къщата, в която беше отседнала кръстницата на Вивиан. Виктор и Мери отидоха до пазара да купят месо за вечеря, а Дейвид и Сюзън придружиха Вивиан.

Вивиан знаеше за Джени. Вдовицата беше добра приятелка на Розамънд отдавна. Сега, когато скоро щеше да се види с кръстницата си, Вивиан се опитваше да разбере защо тя не я беше потърсила никога досега.

– Искам да се покажеш снизходителна и да ѝ простиш – каза Сюзън, с което доказа още веднъж, че може да чете мислите ѝ.

Вивиан хапеше устни. Парливи и сърдити думи напиряха в нея.

– Ще бъда учтива.

– Ще бъдеш повече от учтива – отвърна Сюзън.

Тя кимна с глава.

– Гневът ти ще те отрови – продължи Сюзън и обгърна с ръка раменете на Вивиан.

– Знам. Ще се опитам, но го правя само заради теб.

Сюзън се усмихна леко.

Ръцете на Розамънд бяха леденостудени, докато нареждаха парчетата кейк върху сребърния поднос. Джени бе настояла нейната прислужница да ѝ прислужва днес и Розамънд не бе в състояние да ѝ откаже. Беше нервна. Не беше виждала кръщелницата си от много години и искаше тази първа среща да бъде естествена, без напрежение.

Енергично почукване на вратата успокои нервните ѝ движения и тя чу как икономът отвори и посрещна гостите ѝ.

Вивиан влезе в салона и Розамънд позна готвачката на Елиза и нейния най-малък син, застанал зад нея. Розамънд стоеше права и ѝ се искаше краката ѝ да не треперят.

– Влезте – усмихна се тя, чувствайки нерешителността на гостите. Кръщелницата ѝ се спря за миг на вратата, после влезе в стаята и седна на най-отдалечения стол.

Розамънд разгледа внимателно Вивиан. Сълзи потекоха от очите ѝ, преди да може да се овладее.

– Прилича поразително много на Елиза, нали? – каза Сюзън и Розамънд кимна с глава, благодарна за добрината на жената и за разбирането ѝ.

Тя преглътна, за да успокои вълнението, което стягаше гърлото ѝ.

– Да. Прилича.

– Благодаря – каза Вивиан. – Спомням си, че майка ми беше голяма красавица, и приемам това, което казвате, като комплимент.

Тонът ѝ беше студен, но все пак тя поде разговора.

Прислужницата внесе на поднос сребърния сервиз за чай, тъй като Джени беше настоявала тези гости да бъдат посрещнати по-специално.

– Какво би искала? Чай? – попита Розамънд, отправяйки въпроса си към Вивиан.

– Предпочитам кафе.

Розамънд не пропусна да забележи погледите, които си размениха Вивиан и Сюзън. Синът ѝ изглеждаше недоволен, че трябва да прекара следобеда тук. Розамънд знаеше колко не на място се чувстват повечето мъже, когато присъстват на женски събирания, и го съжали. Тя

погледна готвачката и попита:

– Това Дейвид ли е?

Сюзън се усмихна.

– Колко мило от ваша страна, че го познахте. Дейвид се роди две години преди Вивиан и те израснаха заедно – каза Сюзън и се изкашля. – Вие ми подарихте шал на кръщавката и аз винаги си спомням добрината, която проявихте към нас.

– Спомням си – каза Розамънд. – Дейвид, в кухнята огнището е запалено и има няколко удобни стола. Сигурна съм, че ще се отегчиш от женските ни разговори, а вярвам, че парче пай и чаша бира ще са ти приятни, отколкото чая.

Той вече беше станал на крака, а очите му оглеждаха хубавата чернокоса прислужничка.

– Благодаря ви, госпожо.

Когато той излезе от стаята, Розамънд насочи вниманието си към същността на въпроса. Тя подаде на Вивиан чаша кафе, а после наля чай на Сюзън. Сребърният поднос беше отрупан с кифли, пасти, сладкиши с плодове и с няколко различни хлебчета, които се сервираха специално с чая.

Розамънд взе една от малките чинии от китайски порцелан.

– Вивиан? Какво искаш да ти сложа?

– Ще изпия само кафето. Благодаря.

Готвачката пожела да опита един от сладкишите с плодове и като си отчупи едно парче, започна да го дъвче бавно със замислено изражение. Розамънд съзнаваше добре, че това може да бъде последната възможност да създаде някакъв контакт с кръщелницата си, затова си пое дълбоко въздух и каза:

– Имаш пълното право да ми се сърдиш, Вивиан.

Вивиан постави внимателно чашата с кафе и я погледна с блестящите си зелени очи.

– Но аз не ви познавам. Как мога да ви се сърдя?

Думите ѝ я нараниха дълбоко, но Розамънд продължи:

– Бих искала да използвам престоя си в Лондон, за да се опознаем по-добре.

– Както искате.

Отговорът беше изречен с леден той и Розамънд не пропусна да види начина, по който готвачката погледна кръщелницата ѝ.

– Тя... Хилда позволява ли ти да посещаваш някои светски тържества?

Вивиан се усмихна на въпроса ѝ.

– Не.

Сюзън си взе още едно парче от сладкиша с плодове и каза:

– Каквото и да сте намислили да правите за Вивиан, ще трябва да го направите, без Хилда да разбере.

– Така си и мислех...

– Не разисквайте положението ми така, като че ли мен ме няма тук.

– Вивиан, аз...

– Какво имате предвид?

Розамънд се изправи и постави ръце пред себе си, а пръстите ѝ бяха широко разперени. Тя не знаеше как да постъпи. Очевидно на Вивиан не ѝ беше приятно да бъде тук.

– Бихте ли дошли горе с мен, само за секунда?

Розамънд знаеше, че няма да има друга възможност да се срещне с кръщелницата си. Тя срещна очите на Вивиан.

– Ако и след като ви покажа какво имам предвид и... след като ви обясня моя план, искате да си тръгнете, то аз... аз няма да ви спра.

Думите ѝ изненадаха Вивиан. Тя като че ли се двоумеше и Розамънд си отдъхна леко, когато Сюзън отиде при момичето и хвана ръката му.

– Както искаш – рече Вивиан.

Балната рокля беше прекрасна.

Вивиан се помъчи да скрие изненадата си, но без голям успех. Роклята лежеше разгърната на леглото, а кремавата коприна блещукаше и трептеше на следобедната светлина. Розамънд обясни спокойно, че роклята е била на една от дъщерите на Джени, но тя я преправила. Малко дантела тук, някое плисенце там и роклята беше станала също като нова.

Ръкавиците, както и панделките за коса, бяха чудесни, но пантофките, украсени със скъпоценни камъни бяха това, което накара Вивиан да извика от възторг.

– Бяха на майка ти – започна сковано Розамънд. – Тя ме помоли да ти ги дам. Трябваше да ги obuеш в деня на сватбата си, в деня, в който щеше да напуснеш дома на баща си. Но съм сигурна, че Елиза няма да ни се сърди, ако ги използваме сега, след като имаме една толкова добра причина.

Тя ги подаде на Вивиан и я прегърна. Вивиан се разплака,

ненавиждайки се, че показва чувствата си пред кръстницата си.

Сюзън я обгърна със силните си ръце, а тя продължи да плаче.

Розамънд стоеше до леглото и мачкаше нервно панделките.

Вивиан благодари на кръстницата си и обеща да дойде за вечеря. После си тръгна със Сюзън и Дейвид.

– Знам за какво мислиш – започна Сюзън, когато Дейвид тръгна пред тях.

– Вечерята съвпада с маскарада, така че ще мога да отида в дома на Джени, да се преоблека и да отида на бала с маски.

– Розамънд не бива да узнае, че не си присъствала на вечерята.

– Няма да разбере. Съмнявам се, че ще изпълнява ролята на домакиня и ще проверява как се чувстват гостите. Ще измисля нещо, което да ѝ кажа...

– Тя те обича, Вивиан. По свой начин.

Те вървяха мълчаливо известно време. После Вивиан каза:

– Спомням си пантофките. Мама ги беше обула на един бал една вечер. Спомням си как те блестяха на краката ѝ.

– Сигурно е изглеждала прекрасно, докато е танцувала.

– Защо ли прави всичко това за мен?

– Може би сега има възможност да ти обърне внимание и да засвидетелства обичта си към покойната ти майка и към теб.

Тъй като Вивиан не отговори, Сюзън продължи:

– Може би е искала да се погрижи за теб още от самото начало, но не е могла да си го позволи.

– Тя ме изостави и през всичките тези години не ми обърна никакво внимание.

– Баща ти никога не би позволил тя да те отведе от дома му. Знаеш това.

Действията на Хоумър не бяха продиктувани от някакво родителско чувство. Той просто искаше да има дъщеря си наблизо, за да може тя да се грижи за него.

– Но тя можеше да ме отведе оттук.

– Понякога – каза Сюзън – искаш твърде много от хората.

– Вероятно е така.

– Нека помислим малко – може би Бог е чул нашите молитви, а може би е чул също и тези на Розамънд и е направил така, че да се срещнем накрая.

– Ще престанеш ли вечно да търсиш доброто у хората? – попита Вивиан.

Сюзън сви рамене и те продължиха мълчаливо към къщи.

Докато яздеше в парка Сейнт Джеймс в понеделник сутринта, Оливър се натъкна на Филип Блесингтън. Приятелят му яздеше изключителен кон. Сив жребец, с отлична походка. Тъй като Оливър беше горещ почитател на конете, той подкара в лек галоп черния си жребец и двамата мъже започнаха да разговарят.

Разкриването на сексуалните предпочитания на Филип не беше променило отношението на Оливър. Ако имаше нещо, което чувстваше, то беше съжаление към мъжа, който трябваше да пази толкова внимателно тайната си. За слабостта на Филип никога не беше дори и намекнато в разговорите между двамата мъже.

Филип щеше да бъде ужасен, ако разбереше, че Оливър знаеше. Оливър още в началото си мислеше, че семейството на Филип е наясно със склонността му, то сега вече беше напълно сигурен в това. Семейната Блесингтън беше една изключително сплотена общност. Бяха готови да умрат, ако се наложеше, но да защитят всеки член от семейството. Ако някой знаеше за Филип, то той никога нямаше да каже и дума за това.

Оливър се беше натъкнал случайно на тази информация. Никой от средите на аристокрацията не можеше и да предположи, че някой от тях може да има такива сексуални предпочитания. Повечето обаче сигурно щяха да приемат този факт и да погледнат на него благосклонно. Имаше частни клубове и публични домове, които можеха да задоволят всички желания на клиентите си.

Преди близо две години Оливър присъства на един маскарад заедно с любовницата си Ан. Тъй като той и Филип имаха еднакъв ръст и телосложение, той се изненада, когато един от маскираните гости го заговори и постепенно стана прекалено фамилиарен, дори необичайно интимен е него. Когато този приятел разбра грешката си, се изчерви и изчезна бързо в костюмираната навалица.

Оливър не каза на никой за този инцидент. Ако мъжът не го беше взел за Филип, той никога нямаше да разбере за потайното влечение на своя приятел.

Филип изобщо не можеше да бъде наречен „женствен“, в какъвто и да е смисъл на тази дума. Той беше едър мъж със здраво мускулесто

тяло.

По-късно същата вечер, когато беше сам в стаята си, Оливър се запита дали младият мъж го беше познал и дали е споменал за грешката си пред Филип. Питаше се също дали е възможно този инцидент да предизвика такава омраза, че да оправдае едно убийство.

Днес Филип имаше такъв вид, като че ли бе прекарал безсънна нощ. Под очите си имаше тъмни кръгове. Въпреки че стойката му беше безукорна и яздеше коня си великолепно, видът му го издаваше. Те разговаряха за незначителни неща, за времето, за конете, за общите си познати, но малко по-късно Филип изненада Оливър като го запита нещо много лично.

– Защо ти се сърди Бърт?

В един кратък миг на абсолютно вътрешно прозрение Оливър разбра, че Филип е влюбен в Бърт Хейли.

Той остана мълчалив за известно време, докато обмисляше този факт.

– Ако съм те засегнал с въпроса си, можеш да не ми отговаряш.

– Не. Ни най-малко. Тревожа се, че напоследък загуби доста пари на карти.

– Аз също се тревожа – усмихна се мрачно Филип, а неговите красиви, чувствени устни се повдигнаха нагоре. – Беше много мило от твоя страна да държиш залога нисък миналата вечер.

– И без това той вече е натрупал достатъчно дългове.

– Не ми е казал нищо за тях.

Оливър очакваше това. Той беше сигурен, че Бърт няма абсолютно никаква представа за дълбочината на чувствата на Филип към него.

– Той не обсъжда проблемите си с никого – каза Оливър.

– Но това е смешно. Не е хубаво да крие неудачите си и да потиска всичко в себе си.

– Не, не е хубаво.

След като тайната на Филип беше станала достояние на Оливър, той се сети, че приятелят му рядко участваше в разгорещените спорове, които водеха за някоя жена, нито пък излизаше с приятелите си, за да търси страстна женска компания.

– Искам да ти кажа нещо, но да си остане между нас – каза Оливър и се огледа наоколо.

– Имаш думата ми, Оливър.

– Разговарях с баща му, но той посрещна доста хладно моите искрени намерения.

– Семейство Хейли са странни хора – съгласи се Филип.

– Не мога да разбера как един баща може да бъде толкова незаинтересован, след като синът му буквално го грози беда.

– Той е студен човек. Виждал съм се с него и преди.

– Имаш ли някаква представа, какво можем да направим, за да помогнем на Бърт? Или поне, какво ти можеш да направиш. Той не е много доволен, когато аз му се бъркам в работите.

– Това се дължи единствено на факта, че ти имаш достатъчно смелост да му покажеш, че се интересуваш от него и че искаш да му помогнеш. Аз се възхищавам от това ти качество, Оливър.

– Той би ли те изслушал?

– Може би. Това обяснява защо ти е толкова много сърдит.

– Просвети ме по въпроса, Филип.

– Откакто познавам Бърт, той отчаяно търси начин да спечели одобрението на своите постъпки от страна на баща си. Въпреки че се е отнесъл студено към теб, след като си го уведомил за проблемите на си на му, убеден съм, че си спечелил уважението на Джеймс Хейли.

Думите на Филип дойдоха като гръм от ясно небе за Оливър.

– Той има високо мнение за баща ти – продължи Филип – и смята, че ти достойно възплъщаваш неговите идеали.

– Нямах и най-малка представа...

– Това не е нещо, което семейство Хейли пази в тайна – усмихна се Филип и погледна към Оливър. Погледите им се срещнаха. – Ако и аз се съревновавах с тебе през целия си живот, може би нямаше да бъда много благодарноположен към теб.

– Как съм могъл да не забележа това досега?

– На Бърт сигурно не му се иска да говори за това.

Мислите на Оливър препуснаха бясно, сърцето му биеше лудо. Бърт беше там, на улицата, в нощта, когато Розалинд беше убита. Той първи изрази съжаление от случилото се и именно той се помъчи да го спре, за да не я види.

Бърт Хейли.

Мисълта за него започна да се върти в съзнанието му. Оливър започна да я премисля от всички страни. Все пак чувствата на гняв и разочарование, подклаждани още от детството, а после изострени от злополучните загуби на комар, едва ли можеха да доведат до убийство.

Оливър почувства, че е мълчал доста дълго и побърза да каже нещо.

– Благодаря ти, Филип. Ти ми помогна да разбера постъпките на

Бърт напоследък.

Те язدهа мълчаливо. Въпреки че Оливър не беше човек, който вземаше прибързани решения, в тази пролетна утрин той твърдо реши, че Филип Блесингтън със сигурност не беше убиецът.

Но не можеше да каже същото и за Бърт.

Скъпи Оливър,

Вече не чувствам никакви болка и може би поради тази причина мога да ти пиша за това, което се случи. Знам, че вероятността да прочетеш това писмо е малка, по може би го правя повече заради себе си, отколкото заради теб. Ако прочетеш това писмо, ще разбереш защо нося траур за моя брат. Твърде късно е вече за това, но аз трябва да ти кажа. Оливър, че той не беше винаги такъв. Трябва да ти разкажа всичко от самото начало. Тогава може би душата ми ще намери покой.

Няма да те отегчавам с подробности за нашето детство. Баща ни беше чудовище, човек, obsesен от жестокост и грубост. Не зная какво му беше. Знам само, че след смъртта на майка ни той стана неударжим в яростта си.

Той изливаше целия си гняв върху мен и брат ми, но Даниел поемаше всичко върху себе си. Той ме защитаваше по свой начин и въпреки че се превърна по-късно в друго чудовище, аз не мога да отмина тези спомени. Една част от мен го обича все още.

Бяхме толкова слаби като деца, че приличахме на клечки. Срамът беше нашият ежедневен спътник наред със страха и ужаса. Аз се затворих в себе си и се отчуждих от света. Това беше всичко, което можех да направя, за да оцелея.

Но Даниел не можеше.

Двоумя се дали да пиша какво се случи по-нататък, но трябва. Оливър, ти не знаеш какви мисли могат да преминат през детската глава. Това, което Даниел чувстваше, че трябва да направи, предизвика стихии върху нас, накара ни и двамата да полудеем, но лудостта на всеки беше различна.

Защото Даниел извърши най-големия грях, като уби баща ни една вечер. Споменът е още жив, като че ли това стана само преди часове, а не преди години. Той уби баща ни, за да ме спаси от неутолимата му ярост, но постъпката му ме съсипа.

О, Оливър, познавам го толкова добре, колкото познавам и себе си. Вече не беше същият Даниел. Вече не можеше да се върне назад.

Ние живеехме, скитайки из лондонските улици, докато накрая Даниел успя да ме настани да се грижа за една възрастна дама, която живееше с две други жени, нейни роднини. Той не искаше да ме вижда в компанията на мъже, може би защото помнеше баща ми.

Там прекарах няколко спокойни години, но страдах по свой начин. Опитах се да забравя, да се държа така, сякаш нищо не се бе случило, но кошмарите не ме напускаха. Виждах Даниел как удря по гърба баща ни, как дере лицето му, как взема ножа.

Не можех да избягам от кошмарите, които обсебваха съзнанието ми.

Не можех дори да плача. Не чувствах нищо. Исках само да видя отново брат си. Той ми липсваше ужасно много, въпреки това, което беше направил. Усещах как срамът и чувството за вина ме гризяха отвътре, защото знаех, че всичко това беше сторено заради мен.

Прекарах и следващите шест години на служба при тази жена. Моята господарка беше добра към мен. Дълбоко религиозна жена, тя ме учеше да чета Библията и да пиша. Въпреки че имаше дни, в които бях щастлива, аз непрекъснато живеех с чувство на очакване. Чаках, докато един ден Даниел наистина се върна.

Никога не се съмнявах, че той ще се върне за мен. Това, което не разбирах, беше как е натрупал такова състояние за толкова кратко време. И това, Оливър, е историята, която ти трябва да разбереш, защото съдбата на Даниел е неотклонно преплетена с твоята.

Изморих се вече. Перото натежа в ръката ми, защото не се чувствам добре. Ще ти пиша още много скоро, тъй като съм решила да свърша тази история веднъж завинаги.

Всеки ден се моля за теб, тъй като неговата омраза е толкова силна. Моля се за теб и за всички, които ти обичаш.

– Мамо! Зелената копринена рокля няма да ми отива!

– Не мога да намеря колана на розовата си бална рокля! Къде ли го е сложила Мери?

– Извика ли Вивиан? Тя трябва да ми направи прическата.

– Махай се от пътя ми, ти, малко косматото животно!

Вивиан чу врявата, която вдигаха двете ѝ доведени сестри, и ускори крачка.

Миранда и Дороти ставаха непоносими, когато от тях се изискваше да се покажат в най-благоприятна светлина. Тъй като майка им никога не беше доволна от каквото и да било, а през всичките тези години те бяха ѝ подражавали, сега се бяха превърнали в две отвратителни копия на Хилда.

– А, ето я най-после! – извика Миранда, когато Вивиан влезе в стаята. – Ела тук и виж какво можеш да направиш с косата ми. Както е сре-сана сега, прави лицето ми да изглежда прекалено слабо.

– Виждала ли си колана на розовата ми рокля? – извика Дороти от леглото.

Закръглена до такава степен, че вече спокойно минаваше за охранена дебелана, тя се беше изтегнала на леглото. Цялото това занимание беше твърде изморително за нея.

– Момичета, момичета! – извика Хилда.

За нея беше истинско удоволствие да се натъкне на някого най-неочаквано. Да го смути.

– Тя е тук, Миранда, и ще среще косата ти по възможно най-добрия начин. Дороти, този твой колан е на пода пред леглото ти, там, където си го оставила. Мери може да го изглади отново. Но какво прави това псе в кривата ти?

Псето, за което ставаше дума, беше една единадесет месечна болонка.

Хилда беше поръчала да се нарисува портрет на дъщерите ѝ и искаше непременно в картината да присъства и куче. Една нейна приятелка ѝ беше дала кученцето и животното изглеждаше прелестно, отпуснало се в ръцете на Дороти. След като беше пораснало, без да получи абсолютно никаква топлина и обич, животното не представляваше за тях нищо друго, освен една неприятна досада.

– Ох, мамо, не можеш ли просто да ни отървеш от този малък звяр? Всичко, което може да прави, е да оставя кал и косми навсякъде из къщата!

– След като Мери и Вивиан имат грижата за поддържането на чистотата в къщата, не виждам какво те засяга това, Миранда? – усмихна се Хилда и изгледа многозначително Вивиан.

– Мога да го занеса в кухнята, а Сюзън ще го затвори в килера.

Може да остане там, докато тръгнете за вечерята.

Вивиан направи предложението си, като се мъчеше да изглежда напълно равнодушна.

– Ох, мамо, позволи й да махне това противно малко куче! Това животно ме изнервя, като започне да души и да тича наоколо.

– Много великодушно предложение, Вивиан – каза замислено Хилда и Вивиан видя, че тя обмисляше нещо.

Хилда изпитваше голямо удоволствие да й причинява колкото се може повече неприятности, без значение малки или големи бяха те. Сега тя беше взела едно ръчно рисувано ветрило, което лежеше захвърлено върху едно от леглата, и удряше с него по китката си.

– Тогава вземи животното. Занеси го в кухнята. Но искам да се върнеш бързо, защото трябва да се заемеш с прическите на дъщерите ми.

– Да, госпожо – промърмори Вивиан.

Вивиан клекна на пода и хвана кученцето, което се криеше под леглото.

– Ела... – каза тя и погледна към доведените си сестри – Как се казва?

– Как й викаш? Има ли име? – попита Дороти сестра си.

– Няма име!

– Ела тук, кученце – извика Вивиан и когато изплашеното животно се мушна още по-навътре под леглото, тя започна да пълзи към него.

Малкото кученце не можеше да се съпротивява повече, тъй като беше притиснато в ъгъла. Вивиан успя да го измъкне изпод леглото. Държейки кученцето в ръце, тя се изправи и тръгна към вратата.

Дейвид стоеше близо до огъня и привършваше вечерята си, когато тя се втурна в кухнята.

– Занеси това кученце на Оливър колкото се може по-бързо. Ако него го няма вкъщи, дай го на Хенри. Помоли ги да се грижат за него, докато измисля какво да го правя.

– Откраднала си кучето им? – отбеляза Сюзън, докато прибираще масата. – Те дори няма да забележат, че малкото бедно създание си е отишло.

– Трябва да се кача горе, за да ги среща. Махнете кучето от тази къща възможно най-бързо.

Тя го подаде на Дейвид и той разроши нежно козината му. Животното беше изпитвало дълго време нужда от обич и Вивиан видя как малкото му розово езиче близна пръстите на Дейвид.

– Бързо го махни оттук – пошепна Вивиан и се втурна нагоре по

стълбите.

Както обикновено Миранда беше досадно придиричлива относно прическата си и дори Хилда ѝ направи забележка, че ще закъснеят, ако продължава да капризничи.

Вивиан притежаваше талант в правенето на прически и въпреки че би искала да направи смешни прически на доведените си сестри, които повече биха съответствали на външния им вид, тя вложи цялото майсторство, на което беше способна, за да изглеждат добре.

Това, което мразеше най-много, беше да сресва косата на Хилда. Тя носеше постоянно перука, тъй като косата ѝ беше рядка и прекалено мека. Гордееше се много с перуката си, пудреше я постоянно и все добавяше по някоя изкуствена букла тук-там.

Беше благодарна, че днес Мери щеше да среше косата на Хилда, тъй като Вивиан трябваше да се занимае с хленчещата Миранда.

Най-после трите жени заслizaха по стълбите. Хилда беше облечена в жълта копринена рокля с красива бродирана фуста, Миранда носеше синя рокля, а Дороти бе облякла бледорозова рокля с широк колан.

Веднага щом вратата хлопна зад тях, Вивиан се втурна към кухнята. Сюън вдигна въпросително глава.

– Излязоха ли?

– Току-що.

– Изчакай, докато каретата замине.

Двете жени изтичаха до задния вход и се скриха зад храстите. Останаха там, загледани след каретата, докато накрая тя се изгуби от погледите им, проправяйки си път през навалищата.

– Дейвид се върна вече. Оставил е кученцето – каза Сюън, като потрепери леко, и последва Вивиан към кухнята. – Побъркала ли си се? Да го изпратиш навън с такава поръчка, след като той трябва да те придружи до кръстницата ти?

– Не можех да търпя нито минута повече да гледам как малтретира кучето – каза Вивиан, а на лицето ѝ се появи победоносна усмивка. – Ще им кажа, че просто съм оставила вратата на градината отворена, когато съм отивала към кухнята, и малкото животинче е избягало.

– Хубава история си измислила.

– Готово. Върнах се – съобщи Дейвид, влизайки в кухнята. – Готов съм и с каретата.

– Ще дойдеш ли с мен? – обърна се Вивиан към Сюън.

– Мислиш ли, че ще пропусна едно такова нещо? Вече заръчах на Мери какво да каже, в случай че стане нещо нередно. Помолих я да

каже, че братовчедка ми се е разболяла, и съм отишла да ѝ занеса сироп от билки.

Оливър седеше в една от спалните в задното крило, потънал в дълбок размисъл.

Картата на Лондон покриваше цялата стена зад него. Беше направил списък на всички подозрителни хора и събития, свързани с двете убийства.

Беше отбелязал мястото на извършването на убийствата и сега стоеше, поставил ръце зад главата си, и разглеждаше картата.

– Супата ви, сър.

– Какво?

Не беше забелязал кога Хенри е влязъл и е оставил подноса с храна на бюрото пред него. Сега камериерът повдигаше капака на купата с бульон, над който се извиваше пара.

– Трябва да хапнете нещо, преди да излезете тази вечер, Ваша светлост.

– Разбира се.

– Има чудесни котлети, приготвени специално за вас, както и зеленчуци от градината. А за десерт има пай със сливи.

– Няма да ям десерт. На маскарада ще има много неща за ядене – каза Оливър и взе от бульона.

– Мога ли да се надявам, сър, че се храните, без да се тревожите за каквото и да било? Казвам това само за доброто на вашето храносмилане, разбира се.

Знаейки, че Хенри няма да го остави на мира, докато не изяде всичко, Оливър избута купчината хартии настрани и насочи цялото си внимание върху супата.

Доволен, старият камериер излезе от стаята.

Оливър свърши с вечерята, след което Хенри му помогна да облече костюма си. Вече готов, той тръгна към вратата, но Хенри извика зад него:

– Мога ли да ви попитам, сър? Взехте ли поканата си?

Хенри отиде в библиотеката, докато Оливър слагаше пелерината и ръкавиците си. Беше се маскирал като пират за тазвечерното празненство. Парцаливите черни панталони, които стигаха до коленете му, и червената копринена риза бяха нещо много по-различно от дрехите, които ежедневно носеше.

- Заповядайте, сър – каза Хенри и му подаде поканата.
- Можеш да хвърлиш другата покана в огъня.
- Друга покана ли, сър?
- Да, другата покана.
- Сигурно грешите, сър, защото на бюрото ви имаше само една покана.

– Трябва да е паднала на земята – отговори Оливър и тръгна към библиотеката.

– Не вярвам, сър, тъй като почиствах стаята тази сутрин и не забелязах такова нещо.

Оливър влезе в библиотеката и разрови някои от листата, които лежах на голямото му бюро. Провери под кутията за емфие и когато не я откри и там, в душата му се зароди ужасно подозрение.

Вивиан.

Как е могла така явно да пренебрегне обещанието, което му беше дала?! Той крайно се разгневи, когато си помисли на какъв риск се излага тя с присъствието си на маскарада на мадам Авайс.

Със сигурност това не беше подходящо място за една лейди. Жената, която имаше грижата да позабавлява преситените членове на лондонската аристокрация тази вечер, беше добре позната като покварена особа.

Защото маскарадът, който организираше мадам Авайс, щеше да се превърне накрая в оргия.

ГЛАВА 9

Тя буквално не можа да се познае.

Вивиан още не можеше да престане да се вира в огледалото.

Кремавата копринена бална рокля отразяваше светлината. Обръчите, които бяха поставени под полата, придаваха модна линия на роклята и караха материята да шумоли около глезените ѝ. Полата беше отворена отпред и позволяваше да се види красивата фуста с изящна ръчна бродерия.

Корсажът на роклята прилепваше плътно до тялото ѝ, а ръкавите стигаха точно под лактите ѝ. Деколтетото беше голямо, но спазваше благоприличния тон, благодарение на една допълнително изработена дантелена украса, пришита внимателно около деколтето и ръкавите.

Вивиан знаеше, че Розамънд беше взела назаем солидна сума пари от Джени, за да може да ѝ купи изящното бельо: корсет, долна риза, фусти, бели копринени чорапи и жартиери. Фината материя галеше странно тялото ѝ, тъй като тя беше свикнала да носи по-груби дрехи.

Косата ѝ беше сресана в сложна прическа, като една част от нея беше събрана горе на главата ѝ, а останалата падаше върху раменете ѝ на красиви букли. Не пожела да ѝ сложат пудра и кръстницата ѝ се съгласи с нея, като каза, че не иска да развали контраста между кремавата бална рокля и огнената ѝ коса.

Тъй като Вивиан трябваше да носи костюм, който да символизира даден герой, беше избрала най-простото, което можеше лесно да изпълни. Аврора, богинята на Зората, обикновено беше изобразявана, в жълта рокля, но и кремавата изглеждаше доста близка до нея по цвят. Богинята на зората отиваше всяка сутрин в околностите, като носеше своята кошница, пълна с цветя. Преди да тръгнат, двете със Сюзън набраха най-различни цветя от градината, които да допълнят костюма ѝ.

Не беше необходимо да носи никакви бижута. Аврора беше богиня на живата природа и носеше скъпоценностите на гората – прекрасните цветя.

Гостите на бала, които бяха запознати с боговете, богините и всички митологични същества от античната епоха, щяха да разберат чий портрет пресъздаваше тя с одеждите си.

Сюзън особено я трогна, когато, след като претършува джобовете на пелерината си, извади кутийка с руж и мъничко парченце черно

кадифе, за да направи изкуствена бенка на лицето ѝ. Вивиан бе решила да постави една мъничка звездичка над горния край на устната си.

Но това, което я развълнува най-много и което се оказва най-приятното нещо в приготвянето ѝ, бе моментът, когато обу пантофките на майка си. Обсипаните със скъпоценни камъни пантофки се подаваха под роклята ѝ, блещукайки весело на светлината на запалените свещи.

Тъй като никога не се бе виждала в такава премяна, Вивиан продължаваше да стои и да се взира в огледалото. Копринените ѝ поли шумоляха, златните ѝ пантофки блестяха и накрая тя наистина повярва, че въпреки всичко щеше да присъства на бала.

– Трябва да си тръгнеш преди полунощ, преди мащехата ти да се е прибрала – посъветва я кръстницата ѝ, като обгърна раменете ѝ с пелерината си.

– Дейвид ще я заведе там и ще я чака в каретата, за да я върне вкъщи – напомни Сюзън.

Очите на Розамънд се напълниха със сълзи, когато погледна към кръщелницата си, а Вивиан протегна нерешително ръка и докосна ръката на кръстницата си.

– Нямам думи, с които да ви благодаря...

– Няма нищо, детето ми.

Вивиан видя как кръстницата ѝ преглътна от възлание и избърса уморените си очи с носната си кърпа.

– Всичко това ти се полага по рождение. Ти не си създадена да носиш парцали и да търкаш пода.

Вивиан се усмихна и целуна нежно набръчканата буза на кръстницата си. Колко умна беше Сюзън, когато ѝ говореше да прояви снизходителност и прошка. Дори Вивиан да не намереше следите на убиеца тази вечер, нещо в нея вече се беше променило, щом се видя облечена в тези дрехи.

– Надявам се, че ще направя така, че да се гордеете с мен – пошепна тя на роднината си.

– О, скъпа моя, ти вече го направи.

Лакеят на Джени помогна на Вивиан да се качи в каретата, а след това и Дейвид се качи при нея.

– Чакай ме тук, мамо. Не искам да се прибираш пеша.

– Няма да мръдна оттук, докато не дойдеш да ме вземеш – отговори Сюзън и улови погледа на приятелката си. Сюзън леко дръпна ухото си

и Вивиан се усмихна. Двете бяха усвоили някои скрити жестове и този, който Сюзън току-що бе направила, означаваше късмет, Бог да те пази и много обич.

Вивиан помахна с ръка на двете жени. После и тя докосна ухото си, като погледна към Сюзън.

– Пази се, скъпа моя – извика по-възрастната жена и Вивиан разбра какво имаше тя предвид. Всички съзнаваха опасността, на която тя се излагаше, но единствено Сюзън знаеше истинската причина, поради която Вивиан трябваше да отиде на бала тази вечер.

– И да запомниш всичко, за да ни го разкажеш после – извика Розамънд.

После Сюзън хвана ръката ѝ и те се прибраха в къщата. Вивиан се зарадва, че двете жени щяха да си правят компания тази вечер.

Кочияшът пое юздите, каретата изскърца, колелата се завъртяха и Вивиан потегли към първия си бал с маски.

Оливър пристигна побеснял в дома на мадам Авайс. Не разговаряше с никого, само обикаляше из стаите и се взираше във всяка жена, която му приличаше на Вивиан.

Щеше да я познае. Беше сигурен в това. Нямахше начин да се скрие тази разкошна коса или грациозния начин, по който се движеше. Щеше да я открие и когато това станеше, щеше да ѝ даде да разбере какво мисли за упоритите, своенравни жени, които не спазваха дадената дума.

Тя беше толкова развълнувана, че мислеше, че ще се разболее.

Вивиан си спомни думите на Сюзън, когато каретата се понесе с тропот по калдъръмените улици. Нямахше какво толкова да помни.

Свалянето на маските ще стане късно вечерта, преди вечеря. Дотогава тя трябва да играе ролята, която си е избрала и която изразява костюмът ѝ.

Откакто се помнеше, играеше ролята на проста слугиня. Сега мисълта да играе ролята на богиня беше много по-възхитителна.

Бяха изминали почти една миля, когато Дейвид потропа рязко по тавана на каретата с юмурука си. Кочияшът намали хода на конете и след малко каретата спря.

Вивиан подаде поканата си на Дейвид и се заслуша, докато той говореше с кочияша. Дейвид трябваше да я придружи до дома на мадам Авайс, за да не би на кочияша да му хрумнеше да я заведе някъде

другаде, както и да са сигурни, че после щеше да я върне въщи здрава и читава. Кочияшът никога не би напълнил заповедите на една жена, но Дейвид можеше да влезе под кожата на всеки.

Той се качи на стъпалото на каретата, когато тя започна да се движи леко, усмихна се и кимна с глава:

– Ти постигна своето, Вивиан и вече можеш да се срещнеш с твоя Оливър – разсмя се той и я щипна по брадичката. – В каква прекрасна дама се превърна само! А сега, момичето ми, сложи си маската, преди да си забравила!

Вивиан си сложи маската, изработена от кремава коприна и украсена с лъскави стъклени мъниста. Докато я стягаше, тя си мислеше колко е забавно да се превърнеш за една вечер в някой друг.

Тя влезе в голямата къща без абсолютно никаква представа за това, което я очаква, и откри, че всички нейни мечти бяха възкръснали.

Стотици свещи превръщаха нощта в ден. Тяхната блестяща светлина се отразяваше в огромни огледала, които опасваха стените. Когато пристъпи в просторната бална зала, тълпата от костюмирани хора я зашемети.

Един мъж, облечен в страшен костюм на индианец от Колониите, я посрещна на вратата. Лицето му беше изрисувано с боя, а в дългата му черна коса бяха мушнати лъскави пера. Той настоя да види поканата ѝ. Тя му я подаде, а после едва не се препъна, когато един нисък пъргав коминочистач профуча покрай нея, покрит със сажди, опитвайки се да мине през вратата.

Индианецът го хвана за врата и го избута надолу по стълбите.

– Ей, *ти*, махай се оттук! Само благородници имат покани за този маскарад! Махай се, преди да съм те скалпирал!

Когато влезе в основното помещение, в което се провеждаше забавата, тя се зачуди каква ли информация би могла да открие, за да я предаде на Оливър. Тъй като нямаше много място, за да се движи, тя се зае да оглежда присъстващите.

Стресна се, когато чу една очарователна овчарка да говори куп мръсотии. Нейната партньорка, една бременна монахиня, се заливаше от смях.

Трудно можеше да види всичко през „очите“ на маската си, но въпреки това беше напълно очарована. Като повдигна полите си, Вивиан се отправи към средата на огромната бална зала.

Млекарка целуваше един арабски султан, две момичета, маскирани в костюм с портокалов цвят, избухнаха в смях, когато испанският каба-леро им пошепна нещо. Светлината на свещите беше ослепителна и Ви-виан имаше чувството, че е захвърлена сред многоцветна буря.

Шумът беше оглушителен, но тя не можеше да различи нито един познат глас. Всички бяха положили огромни усилия да бъдат маскирани възможно най-пълно, като освен това изкусно преправяха и гласовете си. Като се прибавеха и многото крясъци, дюдюкания, подсвирквания и пи-съци, какофонията ставаше пълна.

Вивиан реши да гледа, да слуша и да се учи – така както ѝ беше по-ръчала кръстницата ѝ. Разговорите, които се водеха около нея, бяха много поучителни.

– *Познавам ви.*

– Познавате ме? Не, не се познаваме, сигурна съм в това.

– Да, но аз ви познавам и ще се радвам да се опознаем по-добре взаимно.

След малко тя разбра, че не можеше просто така да стои и да гледа, тъй като това щеше да направи впечатление. Спомняйки си какво ѝ бе-ше казала кръстницата и относно символиката на костюма ѝ, Вивиан взе няколко стръка цветя от кошницата и ги хвърли към един възрастен мъж, облечен като чучулигар.

– Но това е Аврора, Кралицата на зората! – извика той с висок, пис-клив глас. Като извади ръце от гънките на тъмносинята си роба и ги вдигна към свещите, които грееха на двата огромни полилея, той каза: – И ти властваш тук, защото доколкото виждат очите ми, тук е светло ка-то при изгрев слънце!

Тя не можа да прикрие усмивката, която грейна на лицето ѝ. От толкова много време не беше имала никакво развлечение, като се изк-лючат малките закачки, които двете със Сюзън измисляха, за да се пове-селят и посмеят. Без значение какво щеше да се случи тази вечер, тя ис-каше да я запомни и да я изживее.

Чувстваше се свободна и волна като вятъра, лека като венчелистче-тата на цветята, които лежах в кошницата ѝ. Тази нощ беше нощ на вълшебства, нощ на веселие и красота. Но твърде скоро часовникът ще-ше да удари полунощ и тя трябваше да се върне към обикновения живот.

– Дай ми едно от прекрасните си цветя, скъпа богиньо, и целуни стария мъж, който е виждал и по-добри времена.

Тя избра една бяла роза от кошницата си и му я подаде, но когато

понечи да го целуне по бузата, той внезапно се наведе и се извърна, така че вместо да целуне бузата му, тя целуна устните му.

Това беше една бегла целувка и Вивиан не можеше да се сърди на този дяволит мъж, чиито сини очи блещукаха игриво зад маската. Зад нея избухна смях, придружен от няколко неприлични подмятания относно това, което възрастният мъж действително искаше.

Обзе я чувство на радост заедно с новооткритото усещане за власт и сила. Всичко щеше да бъде наред. Тя щеше да се забавлява на маскарада, като в същото време щеше да търси Оливър и да види дали би могла да открие някаква следа от убица.

Оливър я позна още в мига, в който тя влезе в балната зала.

Навалицата от хора му пречеше да стигне по-бързо до нея. Той си преправяше път през тълпата със спокойна непоколебимост, без да обръща каквото и да е внимание на безбройните жени, които дърпаха ръкавите на пиратската му риза и се стремяха да спечелят неговото внимание.

Аврора би могла да бъде вестителка на зората, но тази претенциозна богиня нямаше ни най-малка представа, че също като Прометей си играеше с огъня.

Мъжът с маска на чучулигар се отдръпна и на негово място се появи един мъж, облечен като маймуна.

– Раздаваш цветя, така ли, Аврора? Мога ли и аз да получа едно?

Тя мислеше бързо, тъй като тълпата се беше насъбрала около тях, за да чуе размяната на остроумните реплики.

Остроумието беше важно правило за участниците в Маскарада.

– Ако раздам всички, тогава няма да има с какво да посрещна зората.

Един нежен, слаб младеж, облечен като Мери, кралицата на Шотландия, се заливаше от смях, кикотейки се пискливо и неестествено.

Тълпата зашумя одобрително.

– Има ли нещо друго, което бих могъл да получа? – попита маймуната с гърлен глас и Вивиан разбра ясно какво имаше предвид.

– Богиня да общува с маймуна? – закачи го тя, опитвайки се да смекчи отказа си. Той беше голям, мускулист мъж и тя се чувстваше уязвена от физическата му сила.

– А не покри ли Зевс кравата? – извика някой и тълпата зарева от

удоволствие.

Тя можеше да каже на човека, облечен като маймуна, че не иска да бъде повече обект на шеги.

– Няма да взема цвете, но настоявам за една целувка – каза той и тя долови решителност в гласа му. Той се беше надвесил над нея и се канеше да я вземе в ръцете си, за да изпълни закана си, но в този момент една силна ръка го хвана за рамото и го възпря.

– Аз ще открадна цветята на тази красавица.

Тя се обърна в посока на самоуверения глас и като видя пирата, ментално разпозна Оливър. Беше облечен в парцаливи панталони, които стигаха до коленете му, и носеше лъскава копринена червена риза. Косата му, стигаща до раменете, беше вързана на опашка с кожена лента отзад, а лицето му бе прикрито с черна маска.

– Да отвлека ли зората? – извика Оливър към тълпата. Той беше по-висок от присъстващите и затова въпросът му бе чул от всички. – Да отвлека ли Аврора, за да сме сигурни, че нашата нощ ще бъде без край и ще можем да продължим този празник на безпорядък и веселие.

Тълпата реवेशе, давайки му своята благословия. Вивиан не можа да види кога „маймуната“ се измъкна и се спотаи сред навалицата. Очите ѝ бяха приковани от погледа на Оливър.

Той беше разгневен.

Неговият гняв я предизвика и тя повдигна високо брадичката си по един предизвикателен начин, подобаващ напълно на една богиня.

– Познаваме ли се с вас? – попита тя, като не си направи труда да промени гласа си.

– Мис, *познавам* ви от много, много отдавна – отговори Оливър, който също не направи усилие да промени своя плътен, гърлен глас.

Вивиан можеше да чуе тежкото дишане и смеха на тълпата, която сега се притискаше по-плътно към тях, тъй като подозираше инстинктивно, че ще стане свидетел на една битка на воля и остроумие.

– Но, сър, сигурна съм, че *не ме познавате* – отговори тя, вече наистина ядосана. Може да е нарушила обещанието си, но колкото и сърдит да ѝ беше, Оливър нямаше право да прави тяхната връзка публично достояние и то по такъв подигравателен начин.

– Тогава вие сте девствена като зората? – попита ѝ, като повдигна брадичката и нагоре.

– Точно така, сър, наистина съм такава – усмихна тя, като го погледна в очите – и винаги ще остана такава, независимо какво върша.

Тълпата реवेशе от удоволствие, а Вивиан, събирайки целия си

кураж под прикритието на маската, продължи:

– Нима зората не се връща всяка сутрин чиста и свежа? И не е ли всеки изгрев така нов и светъл, като всяка непорочна девица?

Тълпата изрева още веднъж, показвайки по този начин своето одобрение, а Оливър я взе в ръцете си, смачквайки кошницата, която остана между тях. Зрителите замлъкнаха мигновено, тъй като не искаха да пропуснат това, което щеше да последва.

– Мога ли да имам едно цвете тогава? – попита тихо той.

– Какво да имате?

– Наистина ли сте решили да бъдете една *трудна* жена, мис? – попита той и тя си спомни за онзи миг в градината на майка си, преди Оливър да ѝ направи предложението си за женитба.

Споменът за това почти смекчи решението ѝ, но тя все още виждаше гнева в очите му. Не трябваше да се поддава на чувствата си и да отстъпва точно сега. Трябваше да устои на гнева и неодобрението му, защото в противен случай никога нямаше да намери това, което търсеше.

– Трудна ли, сър? Зората никога не може да бъде трудна – каза тя, като се отдръпна леко от него, и хвърли един божур към един изненадан епископ. – Но в такъв случай излиза, че няма двама души, които да гледат на пукването на зората по един и същ начин.

– Мога ли да имам едно от вашите цветя, мис?

Тя преглътна страха си и събра целия си кураж.

– Вие вече взехте най-красивото цвете, което притежавах, *любезни* ми господине, но както виждам, не го оценявате ни най-малко.

Тълпата остана мълчалива, усещайки, че тук има нещо повече от едно невинно забавление.

Вивиан знаеше, че Оливър я беше чул, защото видя как се напрегнаха мускулите на челюстта му, а очите му я стрелнаха мрачно.

– Ела с мен, Аврора, и ми покажи небесата над нас – каза той и посочи с ръка горните етажи на огромната къща. Някои от мъжете наоколо започнаха да се смеят. – Ела, сподели своята позлатена топлина и естествените си инстинкти с един нехранимайко като мен.

Въпреки че думите му бяха закачливи, изражението на лицето му изобщо не беше такова.

– Ами ако не желая да го сторя? – попита тихо тя. Почувства как сърцето му започна да бие по-бързо. Бяха толкова близо един до друг, че можа да усети как примитивният му мъжки гняв изпълва мускулестото му тяло.

– Нямах избор – прошепна той в ухото ѝ, така че само тя да го чуе.

– Нямах друг избор от мига, в който те видях и реших, че ще бъдеш само моя.

– Но, Оливър – пошепна тя – Следата...

– Не исках да идваш тук, дявол да го вземе!

И като каза това, той я повдигна и я метна на раменете си, смачвайки обръчите и фината копринена материя на роклята ѝ. Оливър тръгна към тъмното стълбище, играейки чудесно ролята на пират, а огромната тъпна ревеше, изразявайки одобрението си.

Като изкачи тъмното стълбище, без да я сваля от раменете си, Оливър тръгна по един също толкова тъмен коридор, осветен само от единични свещи, поставени далеч една от друга.

– Оливър – пошепна тя, тъй като беше започнала да се страхува.

– Не говори! – отговори кратко той.

– Оливър, аз...

Той я накара да млъкне, като запуши устата ѝ с ръка. Тя не се възпротиви, тъй като не искаше да влошава още повече нещата. Разбираше, че не би могла да се държи по-лошо от начина, но който се беше държала досега. Но не се разкайваше за това, което беше направила.

Сега тя просто чакаше да види какво щеше да направи Оливър.

Той изкачи още една дузина стъпала по тъмното стълбище. Малко преди да стигнат края му, малката кошница, която тя все още държеше в ръка, се наклони и надолу се изсипа дъжд от цветя, които се разпиляха по персийската пътека.

Оливър не намали крачката си.

Накрая, когато стигнаха в края на един дълъг коридор, той я пусна на пода и се втренчи свирепо в нея с поглед на истински див пират.

– Какво, за Бога, смяташ, че ще постигнеш като присъстваш на таз-вечерното събиране?

– Ти не желаше да ме изслушаш, когато ти предложих помощта си...

– *Не искам* да ми помагаш в тази работа!

– Не мога да стоя и да бездействам!

– Точно това ще направиш, ако трябва аз...

Една врата се отвори и Оливър мигновено спря да говори. Той застана пред нея така, че да не могат да я видят. Вивиан надникна през рамото му и видя една разчорлена двойка да напуска стаята, която се намираще точно срещу тях.

Когато двойката ги отмина и тръгна надолу по коридора, Оливър постави ръката си върху рамото ѝ.

– Нуждаем се от някое спокойно място, където да осъдим тези неща.

Тя не се осмели да му противоречи. Те влязоха в една стая и заключиха вратата зад себе си.

Оказа се обаче, че не бяха сами.

– Ще се присъедините ли към нас? – пошепна един женски глас.

Вивиан се обърна и видя огромно, покрито с балдахин легло, а очите ѝ се уголемиха от учудване, когато съзря неговите обитатели. Три полуголи жени се бяха разположили върху разкошната кувертюра.

В средата лежеше един пиан, съвсем гол мъж и държеше чаша с вино в ръката си. Дори на слабата светлина, която идваше от полуизгасналия огън, Вивиан можа да го види съвсем ясно. Тялото му беше стегнато и мускулесто, а възбудената му мъжественост бе голяма и дебела, израснала сред туфа от руси косми.

Две от жените бяха разсъблечени до кръста, а третата лежеше гола. Зърната на гърдите им бяха станали твърди от възбуда и стърчаха предизвикателно. Една от тях се мъчеше да развърже фустите си.

Вивиан усети как ръката на Оливър стисна нейната и тя разбра, че въпреки шока си трябва да замълчи и да му позволи да я изведе от тази особена ситуация. Не тяхната голота я смущаваше толкова, колкото разюзданата сексуалност, която като че ли преливаше от леглото.

Младият човек ги погледна и се усмихна.

– А, един пират и неговата дама. Защо не дойдете при нас да си направим един интимен маскарад?

Голата жена се разсмя и оправи черната си, покрита с пера маска, която криеше лицето ѝ. Без да откъсва погледа си от Оливър, тя се протегна сладострастно в леглото и разтвори бедрата си. Младият мъж я погледна и като постави ръката си между бедрата ѝ, започна да гали чувствената плът. Тя затвори очи при допира на изкусните му пръсти и като изви нагоре гърба си, започна да мачка гърдите си. Тихите ѝ възбудени стонове се чуваха ясно в тишината на стаята.

Вивиан усети как ръката на Оливър, силна и сигурна, я обгърна и я притегли към себе си.

– Може би ще се присъединим към вас по-късно – каза той, без да се обръща специално към някого.

– Ще ви чакаме – извика младият мъж и се засмя пиански.

И другата жена вече се беше съблякла напълно и притискаше

щедрата си гръд в гърба на мъжа. След това коленичи до него на леглото. Той наклони глава и пое в устни едно от зърната на голите ѝ гърди.

Вивиан се извърна настрани и позволи на Оливър да я изведе от тъмната спалня.

Спряха се пред друга врата, но този път Оливър провери сам дали стаята е празна, преди да ѝ направи знак го последва.

Щом влязоха и заключиха вратата, той ѝ посочи един стол до камината. Спалнята беше пуста, но Вивиан не можеше да спре да мисли за това, което ставаше в другата стая, малко по-надолу по същия коридор.

– Какво да правя с теб? – попита накрая Оливър. Въпреки че говореше тихо, думите му се чуваха ясно в пустата стая. Единственият шум, който се чуваше, беше тиктакането на часовника, поставен на полицата над камината.

– Всичко, за което те моля, е да ме изслушаш.

– Не мога да ти простя това, което правиш.

– Оливър, аз...

– Ти се излагаш на голяма опасност.

– Наясно съм с риска...

– Това коства живота на Розалинд.

И двамата останаха мълчаливи, унесени в мисли за това, как младото момиче бе сполетяно от такъв мъчителен и страшен край.

Всеки си мислеше за дела, който бе имал в нейната смърт.

Вивиан стана от стола и отиде до огъня, който гореше в камината, и се загледа в пламъците.

– Ти си бил и друг път на такъв маскарад като този – тя се опита думите ѝ да не прозвучат като въпрос.

– Да.

– И... общувал ли си с няколко жени едновременно?

Мълчанието му беше недвусмислен отговор на въпроса ѝ.

– Намираш ли го... приятно?

Той отиде по-близо до нея, хвана ръката ѝ и я обърна с лице към себе си.

– За това ли искаше да дойдеш тук, Вивиан? Искаш ли да те заведе обратно в онази стая, за да попълниш познанията си в тази област?

Тя не му отговори, а просто му обърна гръб. Шумоленето на копринената му риза се чуваше в тишината.

– Отговори ми – затова ли дойде тук?

Въпросът беше изключително възмутителен, но тя трябваше да го приеме. И тогава, най-неочаквано, реши да го предизвика.

– Ще ме заведеш ли при тях?

Тишината се изпълни с напрежение. Тогава Оливър протегна ръка и като я притегли към себе си, я притисна до тялото си.

– Ако само някой те докосне с пръст, ще го убия – пошепна той. Лицата им бяха толкова близо едно до друго, че устните им почти се докосваха. След миг той извърна лицето си, тъй като се сети, че все още й се сърдеше. Тя повдигна облечената си в ръкавица ръка и нежно погали бузата му.

– Познавам те като справедлив човек, Оливър, и затова съм сигурна, че не можеш да вярваш, че е честно...

– Дявол да те вземе! – пошепна той.

– Нямах представа какво става горе в стаите, не можех да го разбера от поканата.

Той не каза нищо, но тя усети напрежението му. Вивиан продължи да гали бузата му.

– Мис, каква игра играете? – пошепна той.

– Гледката не беше нещо изключително, нали?

Той я погледна така, като че ли я виждаше за пръв път.

Вивиан отново целуна устните му.

– И ти благодаря за закрилата – каза тя и преглътна, тъй като й беше трудно да продължи и да каже това, което мислеше. – Но аз не искам да ме закриляш прекалено много, тъй като и без това бях лишена от твърде много неща в моя живот.

Тя го наблюдаваше внимателно и видя, че в тъмносините му очи имаше разбиране. Вивиан целуна врата му, после докосна с устни ухото му и пошепна:

– Никога не съм мислила, че са възможни такива неща.

– Искаш да кажеш – попита внимателно той, – че ти би приела компания в леглото си?

Вивиан поклати глава и пошепна:

– Искам да кажа, че не желая да се отнасяш с мен, сякаш съм китайска кукла, която си купил от магазина.

Ръцете му я хванаха за раменете и той я бутна леко назад, за да може да вижда лицето й.

– И каква ще бъде последицата от това?

Тя облиза сухите си устни и преглътна още веднъж, тъй като нещо стягаше гърлото й.

– Какво щеше да направиш, ако ме бе срещнал за пръв път тук, тази вечер?

Той се усмихна. Гневът му беше изчезнал, а на негово място се четеше толкова силно желание, че дъхът ѝ спря.

– Резултатът щеше да бъде същия. Щях да искам да бъда сам с теб и щях да те занеса горе.

Тя се притисна до него.

– Колко е часът, Оливър?

– Осем и половина.

– Трябва да си тръгна преди полунощ.

– И какво е това, което ме молиш да направя?

Тя взе ръката му, доближи я до устните си и я целуна.

– Накарай ме да почувствам, че живея, Оливър. Само тази вечер. Нека да почувствам безумието, на което знам, че си способен.

Очите му помътнях.

– Покажи ми какво можех да намеря тук, ако съдбата ми вече не беше така здраво свързана с твоята.

Тиктакането на часовника се чуваше ясно в тихата стая.

– Обърни се – каза тихо той.

Тя се подчини.

– Вдигни косата си.

Тя направи това, което той искаше, и усети как неговата веща ръка започна да развързва корсажа на роклята ѝ.

ГЛАВА 10

Групичката костюмирани мъже си разменяха подигравки и насмешки. Бяха яли и пили до насита, дългата маса още беше отрупана със закуски и освежителни питиета. Сега, след като бяха разпознали самоличността си и бяха разбрали, че са между приятели, не беше нужно да свалят маските си, за да разберат с кого разговарят.

– Добре е, че Оливър се е съвзел и отново е между нас – каза един от тях, облечен като войник. – Живя като отшелник доста дълго време.

– Още по-радостно е, че го видяхме да се заная с прелестната богиня – отбеляза вторият, облечен като Веселият Ендрю.

Третият, облечен като Арлекин, беше пристигнал на маскарада много по-късно от другите двама. Като чу думите на приятелите си, той се намръщи.

– Каква богиня? – попита той.

– Не ги ли видя? – попита войникът. – Тя беше възхитителна. Кремавата ѝ рокля подчертаваше щедрите ѝ очарования. Един съвсем семпъл костюм, само кошничка с цветя и няколко панделки, преплетени в косата ѝ.

– Аврора? – каза шутът. – Разбира се. Богинята на зората.

– Оливър се е криел от нас, умни ми приятелю – размишляваше Веселият Ендрю. – Ние мислехме, че е сам и лекува разбитото си сърце заради онази негова годеница, която свърши така трагично, но такъв си е нашият Оливър – нищо не може да го спре за дълго.

Всички мъже се засмяха и си размениха многозначителни погледи.

– Красива коса имаше момичето, нали? – каза Веселият Ендрю, като поднови разговора. – Огнена коса. Не е за чудене, че той я желаше толкова силно.

– Но не бих казал, че беше в много добро настроение – отбеляза войникът, – докато си преправяше път през навалицата, за да стигне до нея. После я метна на рамото си по чист пиратски маниер и я изнесе. Сигурен съм, че са все още заедно в някоя от стаите горе.

– „Аврора, покажи ми небесата над нас“ – имитира го Веселият Ендрю и се разсмя високо.

Морякът, чиято уста беше пълна с пунш, се задави изведнъж и малко от течността потече от носа му.

– По дяволите, Филип, виж какво направи!

Шутът остана мълчалив.

Войникът избърса носа си с носната си кърпа, а после почисти и униформата си.

– Не е голяма беда – отбеляза шутът, а погледът му беше насочен към стълбището в другия край на огромната бална зала.

– Не – каза Веселият Ендрю. – Та казвам ви, видяхте ли онова маскираното като портокалче момиче, което седеше сред закуските? Представляваше прелестна гледка.

– Смятам да си почина малко и по-късно ще се присъединя към вас, джентълмени – каза шутът.

Преди Веселият Ендрю или войникът да кажат нещо, той се мушна в тълпата и се отправи към стълбището. Той беше търпелив и можеше да почака още малко. Тази вечер искаше само да зърне момичето и да разбере какво означава тя за Оливър.

Той я съблече припряно. В бързината му имаше толкова страст, че дъхът ѝ секна.

– Не, остави ръкавиците си. И чорапите.

Той лежеше на леглото, обут единствено в панталоните си, когато тя разкопча жактиера си и се канеше да смъкне надолу белия си копринен чорап. И двамата бяха свалили маските си.

– Ела тук – каза тихо той и протегна ръка.

Вивиан закопча отново чорапа си и отиде при него на леглото. Чувстваше се дива, жива и опасно волна. Нещо се беше променило в нея тази нощ, нощта на маскарада. Тя беше сигурна в това, както беше сигурна в обичта си към Оливър. Никой не можеше да ѝ отнеме този скъпоценен миг на абсолютна свобода, който беше изпитала още щом като влезе в пицната бална зала.

Той я целуна. В държанието му нямаше никакво колебание. Устните и езикът му настойчиво искаха нейните. За миг тя си помисли за другите жени, с които той трябва да е спал, за да придобие такова умение в любовта.

После вече нищо нямаше значение, защото, когато той я целуна, тя не можеше да мисли за нищо друго.

Оливър се дръпна настрана, така че двамата легнаха един до друг. Когато откъсна устните си от нейните, той разгледа много внимателно лицето ѝ, сякаш искаше да надникне и да види промяната, която Вивиан чувстваше, че е настъпила в нея през тази нощ.

– Много е хубаво.

– Харесва ли ти?

Оливър целуна малкото парченце черно кадифе.

– Много.

– Това прави ли ме някакси по-различна?

Той се усмихна, после се извърна така, че сега тя лежеше върху него.

– Мис, кажете ми вашето намерение, защото аз нямам представа за какво говорите?

– Дали това те вълнува? Това, че сега съм много по-различна?

– Ти ме вълнуваш винаги. И съм сигурен, че ще ми отнеме цял един живот, за да мога да те опозная.

Думите му възкресиха много спомени.

– Причини ми болка, Оливър. С това, което каза.

– Ти не спази дадената си дума.

Тя не можеше да го погледне в очите, защото истината беше, че тя наистина не беше изпълнила обещанието си.

Бавно, внимателно, тя си наложи да срещне погледа му.

– Има нещо диво в мен, Оливър, което е било задържано прекалено дълго време.

Той я слушаше напрегнато и тя разбра, че сега може би е единственият ѝ шанс да го накара да я разбере.

– Има една част от мен, която, независимо колко много те обичам, не може да бъде твоя.

Сините му очи помръкнаха и Вивиан усети как тялото му се стегна.

Той я целуна отново, а пръстите му се вплетоха в дългата ѝ блестяща коса. Тя чувстваше как тялото ѝ омеква, как се топи, стоплено от неговото допиране, така както восъчната свещ се топеше от упорития пламък, докато неговото ставаше все по-твърдо и силно.

– Но това тук е мое – пошепна той, когато ръката му се плъзна надолу и се спря с безпогрешна увереност между бедрата ѝ.

– Да – пошепна задъхано тя.

– Никои друг няма да го има – пошепна отново той.

Тя целуна врата му, после повдигна главата си и го погледна. На лицето му се беше изписала абсолютно мъжка решимост и тя се усмихна.

– Никой – пошепна тя. – Ти вече открадна сърцето ми. Но това – каза тя като докосна челото си – е само мое и заради него ние с теб ще бъдем в конфликт.

Той продължи да я гали, докато очите им се срещнаха. После нейните бавно се затвориха. Той повдигна ръце и хвана лицето ѝ.

– Знаеш, че ще прекарам живота си в опити да предявя правата си и там.

– Ще ти дам това, което мога.

Той се разсмя, хвана я за задните ѝ части и я притисна силно към твърдата си мъжественост.

– Ти ми доставяш удоволствие, което не съм изпитвал с никоя друга жена.

Вивиан целуна носа му и се опита да замаскира важността на думите си, казвайки ги с по-лек тон:

– Не искам да бъда държана под ключ отново, Оливър.

Той стана сериозен.

– Знам – ръката му разроши косата ѝ отзад и той наведе главата ѝ надолу, към лицето си. Устните им се срещнаха. – Но няма да мога да понеса, ако ти се случи нещо – пошепна дрезгаво той и тя разбра какво го караше да я държи настрана от всичко това.

Тя го възседна и погледна надолу към него. Той постави двете си ръце под главата си и я погледна.

– Чух, че имаш добра репутация – закачи го тя, опитвайки се да разведри обстановката.

– И кой ти го каза?

– Всички онези жени в залата, които дърпаха ръкавите ти, за да привлекат вниманието ти.

Той се усмихна.

– Но ти си единственото момиче, за което се съгласих да съблека ризата си. Аз съм един много скромнен мъж, както знаеш.

Тя се разсмя, когато чу думите му, защото не мислеше, че можеше да срещне друг мъж, който да се чувства така удобно в голотата си, както Оливър. Имаше нещо диво в него – той не беше като другите мъже.

– Тогава аз няма да бързам да предприема следващата крачка, бедни мой кралю на пиратите, тъй като се боя, че ще те изплаша.

Устните му трепнаха.

– Постъпи така, както желаяш, нежна Аврора.

– Тогава седни и ми позволи да те целуна.

Той изпълни желанието ѝ и тя седна в скута му с лице към него и го целуна. Милувките им станаха трескави, той галеше гърдите ѝ, а тя изви гърба си, като ги притисна до ръцете му. Ръцете ѝ се опитваха да разкопчечат панталоните му и тя се извъртя леко, така че да може да

освободи възбудената му мъжественост.

Тя докосна горещата, твърда плът, а той хвана главата ѝ и я целуна грубо. Вивиан целуна дланта на ръката му и неговият палец се плъзна в устата ѝ.

– Значи това искаш ти – пошепна тя, като му се усмихна.

Оливър докосна красивия белег над устната ѝ и каза шепнешком:

– Покажи ми какво може да прави тази хубава уста.

Думите му я възбудиха. Тя леко го бутна назад, за да легне на леглото, после започна да целува гърдите му, да хапе плътта му, да обикаля около доказателството на неговото желание с върха на пръстите си, без да го докосва. После свали панталоните му и започна да хапе бедрата му.

– Веднъж ти казах, че имам намерение да те измъчвам – каза тя тихо, спомняйки си нощта, когато той беше отнел девствеността ѝ в стаята ѝ над конюшната.

– Мис, мога да ви успокоя, че със сигурност го постигате – пошепна той, а гласът му беше станал напрегнат.

Тя се усмихна, после докосна члена му с облечената си в ръкавица ръка. Стонът му прозвуча в тишината на стаята. Тя не продължи да го измъчва, но все още се движеше бавно, внимателно, а после се плъзна надолу и целуна твърдата му, гореща, възбудена мъжественост.

Той като че ли беше останал без дъх. С края на окото си тя видя как ръцете му стискаха чаршафите, а бедрата му се издигаха нагоре.

Вивиан го целуна отново и най-сетне го пое с устата си. Тя отново се почувства силна, но това беше друг вид сила. Искаше да му достави удоволствие, искаше да му даде поне половината от удоволствието, което той ѝ беше дал.

Усети ръката му да разрошва нежно косата ѝ, докато тя го любеше с устните и езика си. Бавно, чувствено, като че ли те притежаваха всичкото време в света, а не само няколко откраднати часове в чуждата спалня.

Оливър чувстваше, че тялото му живее, особено тази част, която отне девствеността ѝ. Тя го любеше, доставяше му удоволствие и го водеше до точката на близкото му освобождаване.

– Мога ли да получа и аз удоволствието си сега? – пошепна тя, чувствайки се така, като че ли бяха се срещнали току-що тази вечер.

Без да каже дума, той сграбчи бедрата ѝ и я постави върху себе си. Бавно, много бавно тя потъна надолу върху неговата силна възбудена мъжественост, поемайки я в тялото си, като продължаваше безкрайно

дълго сладострастния момент.

Когато го усети в себе си, тя спря да се движи. Очите им се срещнаха и тя го притисна нежно, като напрегна мускулите си. Той изви нагоре таза и хълбоците си, но тя постави ръката си върху мускулестите му гърди и го спря.

– Не още – пошепна Вивиан. – Искам да го продължа заради удоволствието и на двама ни.

– Дай ми малко одих, защото в противен случай нашата нощ ще завърши след малко.

Тя се засмя тихо, докато той я държеше, впил пръсти в бедрата ѝ. После тя започна да се движи напред назад върху него, бавно и равномерно, докато той я спря отново. Ръката му се плъзна между телата им, докато намери това, което търсеше.

– Каква малка красавица – пошепна той. Вивиан си мислеше, че вече не може да се изчервявя, но лицето ѝ пламна.

– Какво виждат очите ми? Все още се срамуваш, след всичко което сме правили заедно?

Той притисна нейната женственост с пръстите си, галейки я, разтвивайки я, възбуждайки я. Другата му ръка сграбчи косата ѝ, като не ѝ позволяваше да се движи и да отмества погледа си от него.

– Тя е красива, една красива роза, моето най-ценно притежание.

Вивиан затвори очи и той се засмя тихо.

– Скъпоценност, която няма цена – пошепна той.

Тя почувства първите тръпки на екстаза и извика.

– Искаш ли още?

Тя не можеше да говори.

– Видж колко твърди са станали зърната на гърдите ти – пошепна той, докосвайки чувствителните ѝ гърди.

Тя стенеше тихо и той отново се засмя. Вивиан почувства, че стението ѝ му харесва и разбра, че той я беше обучил добре в тази област.

– Чудя се кой кого измъчва сега? – пошепна той.

Тя не беше в състояние да мисли разумно и да отговаря смислено.

– Ще ти дам още повече.

Тя не се възпротиви, когато той започна да се движи, забивайки се навътре в нея. Чувстваше се непосилно чувствителна при всеки негов допир и се присегна да се хване за мощните му рамене, за да има опора.

Очите ѝ се разтвориха широко, когато достигна кулминацията на изживяването и видя напрегнатото му лице.

Оливър притисна гърба ѝ с ръка, навеждайки лицето и към своето,

и я целуна. Другата му ръка галеше гърдите ѝ и този път, когато тя отново стигна до кулминацията, движенията му станаха силни и мощни.

Краката ѝ трепереха. Пот лъщеше по тялото ѝ и тя падна изтощена върху него. Неговите силни ръце я обгърнаха, а тя се отпусна и заспа в тъмната стая.

Пламъкът на свещта трепкаше и Вивиан отвори очи, като постепенно се измъкна от лоното на съня. Въпреки веселото прашене на огъня, който топлеше стаята, тя почувства внезапен студ. Оливър лежеше до нея, а ръцете му все още я обгръщаха. Тя седна бавно в леглото. Той се събуди, когато тя се размърда. Часовникът върху полицата удари точния час.

Полунощ.

– Оливър, аз трябва да тръгвам!

Вивиан се огледа наоколо сред разбърканите чаршафи и разхвърляните им дрехи. Като провеси крака от леглото, тя се присегна и взе украсената си с дантела фуста, а после и фината си риза.

– Трябва да се прибера, преди мащехата ми да е открила, че ме няма вкъщи.

– Разбирам.

Те се облякоха бързо. Той стегна корсета ѝ и завърза всички върви със светкавична бързина. Без да обръща внимание на разрошената си коса, Вивиан грабна маската и я постави на лицето си.

Оливър направи същото, после я хвана за ръцете, за да спре нервните ѝ движения.

– Трябва да бъдем внимателни, докато излезем от това място.

Тя кимна с глава, все още нервна.

– Нека проверя в коридора.

Той отвори вратата и погледна навън, после ѝ махна ръка да го последва. Вивиан взе кошничката си, грабна ръкавиците си и излезе от стаята.

– Има задно стълбище – пошепна на ухото ѝ Оливър и я хвана за ръката. Съвсем скришом те затичаха безшумно надолу по коридора и изчезнаха в тъмнината.

Шутът се спря по средата на двойното стълбище и погледна към разпилените по килима цветя. Като коленичи, той повдигна само една червена роза, после я поднесе към устните си и помириса дъхавия ѝ аромат.

Усмихна се и мушна розата в джоба си.

Той продължи да се изкачва по стъпалата, после тръгна бавно по коридора, обмисляйки какво да прави.

Единствената отворена врата привлече вниманието му.

Той влезе в стаята и на лицето му се разля бавна усмивка, когато видя няколко цветя върху килима пред голямото легло.

Той отиде до вратата и я затвори, после започна да претърсва стаята.

След минути откри това, от което се нуждаеше. Две тънки кремави панделки. Той ги мушна в джоба си заедно с още няколко стръка цветя. После разгледа леглото.

Чаршафите бяха разбъркани и влажни. Шутът се усмихна, но изражението на лицето му би смразило кръвта на този, който го видеше. Очите му гледаха студено зад маската от бяло и черно и бяха лишени от каквото и да е чувство.

Беше открил следата най-после. Търпението и интелигентността бяха победили. Сега беше просто въпрос на време да започне да преследва и унищожи тази млада жена.

Той седна пред леглото, което те бяха споделили, а на лицето му беше изписано плътско задоволство. Цялото му същество тържествуваше. В главата му се роди едно стихче, точно за случая:

Една богиня в кремаво, облечена тъй прелестно,
с поруменели бузи и огнени коси...

Той се разсмя на глас на остроумието си. Оливър беше страстен, силно влюбчив мъж, а това го правеше небрежен и невнимателен. Не беше нужно да ги открие още тази вечер; те вече бяха излетели от стаята, а по всяка вероятност и от къщата.

Но сега той вече имаше следата. Оливър се беше завърнал в обществото и по тази причина вече беше уязвим. А така той щеше да има възможността да го унищожи напълно.

Но този път щеше да свърши с него веднъж завинаги.

Като докосна с пръсти панделките в джоба си, шутът огледа празната спалня, после отметна глава назад и се разсмя.

Вивиан се прибра и облече слугинските си дрехи. Цветята бяха извадени от косата ѝ, дългите ѝ букли бяха разресани и сплетени на плитка, която пък беше навита и скрита под бонето ѝ. Беше слязла в кухнята

само четиридесет минути преди Хилда и дъщерите ѝ да се върнат вкъщи.

Господарката беше в отвратително настроение.

Мери се втурна в топлата кухня, сякаш таласъми я следваха по петите.

– Тя иска да ѝ свариш от онези билки, които приготвяш...

– ... когато е преяла – довърши изречението Сюзън.

Тя сложи малко вода в чайника над огъня, а Вивиан отиде в другия край на кухнята, където висяха билките.

Двете жени работеха усърдно, докато приготвяха билковия чай. Мери се беше качила горе, за да помогне на Хилда и на дъщерите ѝ да се съблекат.

– Дали ще им липсва малкото кученце? – иззмърмори Сюзън – Хващам се на бас, че няма да им липсва.

Вивиан се засмя тихо, докато приготвяше билковата отвара. Мента, див джоджен, кумунига и риган. Пръстите ѝ работеха бързо, докато отделяха листата и цветовете от стеблата. Купчинката пред нея нарастваше все повече и повече, докато накрая количеството я задоволи и тя прибра останалите билки по местата им. Мери се върна напълно изтощена. Думите ѝ стреснаха двете жени.

– Тя иска Вивиан да ѝ занесе чая. Каза, че искала да каже нещо.

Вивиан погледна Сюзън, която само поклати глава. Капризните настроения на Хилда не можеха да се предугадят. Тази жена беше просто непоносима.

Вивиан постави чашата от фин китайски порцелан върху подноса, после го вдигна и се отправи към стълбището. Като стигна пред стаята на Хилда, тя почука тихо на вратата и влезе вътре.

Стаята беше потънала в мрак и Вивиан си припомни разкошните спални в къщата на маскарада.

– Сложи подноса на масата – пошепна Хилда. Масцехата ѝ изобщо не изглеждаше добре. Кожата ѝ беше бледа и пепелявосива. Очите ѝ гледаха тъпо и Вивиан се чудеше какво ли е яла и пила, та не ѝ беше понесло.

Обикновено лицето на масцехата и беше старателно гримирано, с много пудра и руж. Тази вечер козметичните средства бяха изтрити и Вивиан можеше да види съвсем ясно белезите от дребна шарка по бузите и брадичката ѝ. В стаята гореше само една свещ, поставена до леглото на Хилда. Вивиан отстъпи назад, за да излезе от малкия кръг светлина.

– Благодаря ти, дете. Ти си много ценна за мен. Не съм срещала някой, който да има твоите познания за билките – изкашля се тя в дантелевата си носна кърпа – Майка ти те е научила добре.

Тази жена нещо не беше в ред, за да ѝ прави такива комплименти. Когато Хилда беше склонна да разговаря с нея, то думите ѝ изразяваха или грозен сарказъм, или критика. Но най-често тя обичаше да ѝ напомня за нейното място в живота и за това колко ниско е паднала.

Сега нещо не беше наред.

– Тя липсва ли ти? – попита ненадейно Хилда, а гласът ѝ беше тих и изплашен, като на дете.

Въпросът ѝ беше цяла мерзост. Вивиан нямаше желание да обсъжда най-личните си чувства с тази жена. Тя би предпочела да отвори прозореца и да скочи през него, отколкото да разговаря с Хилда за това.

Хилда не само че беше болна, тя беше и много пияна.

Вивиан се чудеше какво ли се е случило на вечерята тази нощ. Мащехата ѝ сърбаше горещия чай със затворени очи.

– Какво ли се е променило в теб? Чудя се – промърмори Хилда.

Вивиан не отговори, надявайки се, че мащехата ѝ няма да си спомня нищо от този разговор на сутринта, въпреки че големите прозорци бяха затворени и в стаята не можеше да влезе студеният нощен въздух, пламъкът на свещта трептеше лудо, като че ли беше жив.

– Станала си някак си по-различна, но в какво е промяната? – шепнеше Хилда.

Вивиан преглътна с мъка, опитвайки се гласът ѝ да не потрепери.

– Нищо не се променило, уверявам ви.

Тя не смееше да помоли за разрешение да се оттегли.

– Нещо в теб...

Хилда се прозя, като не си направи труда да покрие устата си с ръка, и Вивиан видя, че някои от зъбите ѝ бяха сериозно заболели.

– Мисис, ще имате ли нужда от още нещо тази вечер?

– Върви – махна изморено с ръка Хилда. – Хайде, махай се!

Докато Вивиан вървеше към вратата, чу как Хилда шепнеше:

– *Защото не мога да понасям вида ти...*

– Болна е – каза Вивиан, когато се върна в кухнята.

– Пияна, искаш да кажеш.

– Не. Нещо не е наред.

Сюзън, която почитваше голямата дъбова маса, спря заниманието си. Болестите никога не бяха нещо безобидно. Например треските или шарките можеха да опустошат едно домакинство и да причинят сериозни последици на неговите обитатели.

– Какво видя?

– Много е бледа и кашля...

– Дълбока, гърлена кашлица?

– Не, сякаш нещо дразни гърлото ѝ. Но когато говори, думите ѝ са безсмислени.

– Треска, вероятно – размишляваше Сюзън. – Как ти се стори, дали има температура?

– Не можах да се престава да я пипна.

Сюзън погледна към стълбите. Вивиан знаеше, че приятелката ѝ никога не би ги изкачила, освен ако не беше абсолютно наложително. Но въпреки че ненавиждаше Хилда, тя наистина не желаше смъртта ѝ.

– Ще събудя Мери и ще я изпратя горе.

– Ще сложа още вода да се стопли на огъня – отговори Вивиан, разбирайки, че им предстои една дълга и безсънна нощ.

– Събери ми лопен и дюлево семе и ще видя какво мога да направя за тази кашлица.

Оливър се прибра в добро настроение. Беше съблякъл черното се наметало, когато Джона и Джокаста дотичаха да го посрещнат.

Големите кучета с тъпи черни муцуни скочиха и опряха масивните си лапи върху гърдите му. Оливър се засмя, после ги погали по главите, а те започнаха да лаят.

– Добре дошли. Ваша светлост.

Хенри стоеше до вратата и Оливър разбра от погледа, който му отправи камериерът му, че той вече е преценил в какво настроение се завръща господарят му.

– Благодаря, Хенри. Прекарах чудесно, но мисля, че трябва да си легна, тъй като утре ще яздя и ще трябва да ставам рано.

– Бих ви посъветвал да вземете и тези двете, за да потичат малко.

– Обикновено не са в състояние...

В това време един малък черно-бял вързоп от косми се показва зад ъгъла и се спря. Когато го забеляза, болонката понечи да се върне назад, но Хенри коленичи бързо и я спря.

– Хенри?

– Вижте, сър – почна камериерът му, като подбираше внимателно думите си, – онова момче, което доведе преди известно време конете, дойде, след като вие излязохте, и каза, че вашата лейди моли да прибегнете животинката – завърши Хенри, като придържаше кученцето в ръце.

Малкото кученце се извиваше в ръцете на възрастния човек и се опитваше да близне набръчканото му лице с розовото си езиче.

– Само за няколко дни, сър, нали разбирате, докато госпожицата му намери добри стопани...

– Разбирам. То като че ли те харесва.

– Беше останало малко от вчерашното печено говеждо и аз му го дадох. Изглежда толкова слабо!

– Това е едно малко изплашено същество.

Хенри погали главата на кученцето. Той го гледаше с обич и Оливър разбра, че болонката е намерила вече своя стопанин.

– Сър?

– Ще го задържим.

Оливър разбра веднага чие беше кученцето и откъде идваше. Той бе имал възможност да види твърде грозния портрет на доведените сестри на Вивиан, който беше закачен в гостната стая на Хилда.

Колко типично за Вивиан да отмъкне малкото кученце и да се погрижи за него!

– Те нямат нищо против нея, нали? – попита той, като посочи двете огромни кучета.

– Ни най-малко, сър. Бих казал дори, че те се отнасят майчински към нея.

Съдейки по нервния поглед на болонката, Оливър разбра, че на животното му бе липсвало топлина и обич.

– Добре, Хенри – каза той, като се усмихна на камериера си, докато той прибираше ръкавиците и наметката му, – можеш да задържиш кучето.

Хилда действително имаше треска и състоянието ѝ се влоши още повече през нощта. Вивиан и Сюзън останаха в спалнята ѝ, но не събу-диха дъщерите ѝ, които щяха само да им пречат и да им досаждат.

Хилда се мятеше и въртеше в леглото, а Сюзън непрекъснато мокреше лицето и ръцете ѝ със студен компрес. В миговете, когато идваше за малко в съзнание, Сюзън я караше да пие отвара от различни билки.

– Ако не се почувства по-добре до сутринта, дъщерите ѝ сигурно

ще извикат лекар – рече Вивиан.

Тя тичаше нагоре-надолу по стълбите, носейки кофи с вода и различни билкови отвари, тъй като искаше да щади разклатеното здраве на Сюън.

– Лекарят сигурно ще използва пиявици, за да ѝ пусне кръв, а това само ще намали съпротивителните ѝ сили – измърмори Сюън, като изтри с мокра кърпа горещото чело на Хилда. – Можеш ли да отвлечеш вниманието на двете повлекани, за да се занимавам с нея и сутринта?

– Ако Мери не ги събуди, те ще спят до следобед.

– Тогава аз ще имам грижата за Мери.

През цялото време Вивиан не остави Сюън сама.

– ... отърви се от нея – бълнуваше Хилда със смръщено чело и се мятеше под завивките. Билките си бяха свършили работата, защото тя беше започнала да се поти обилно.

Нито Вивиан, нито Сюън ѝ отговориха.

– Чудовище! – викаше болната жена, а след това избухна в безгласен смях. – Тя ще се омъжи за чудовище...

Изведнъж в стаята стана по-студено и Вивиан потрепери.

– Бъди добро момиче и изтичай да ми донесеш синия шал – каза тихо Сюън, като не откъсваше очи от лицето на Хилда.

Вивиан кимна с глава и излезе.

В стаята стана още по-студено и един от бродираните пантофи на Хилда се издигна във въздуха и се запокити към отсрещната стена.

– Успокой се, Елиза – каза тихо Сюън, а очите ѝ бяха приковани в Хилда.

Да се омъжи за чудовище!

– Това няма да стане, докато имам дъх в тялото си. Знаеш това.

Безпомощна съм...

– Знам. Имало е случаи, когато и аз съм се чувствала така.

Да я оставиш да умре.

– Елиза! – тонът на Сюън беше укорителен.

Не ѝ помагай. Остави я да умре...

– Не мога. Бих желала да мога да го сторя, но не мога.

Толкова е жестока... Знам какво мисли...

– Не ние можем да решаваме. Има много неща, заради които заслужава да умре, но ние трябва да оставим Той да решава кога да стане това.

Можеше да усети мъката и разочарованието, което наред със студа изпълни стаята. После Вивиан донесе шала и Сюън усети как

присъствието на Елиза изчезва заедно с него и хладината, която бе изпълнила стаята.

– Донесох също и книгите за билки на майка ми – каза Вивиан и постави „Домашен лекар“ и „Интересна книга за билките“ на стола до Сюзън. – Мисля, че можем да ги прегледаме дали няма някоя по-добра тинктура за лекуване на треска.

Сюзън знаеше, че книгите бяха част от наследството на Вивиан, което майка ѝ беше оставила и което тя ценеше много. Полетата на двете книги бяха изписани с бележки и рецепти за тинктури, уханны води и отвари. Те взеха по една книга и се зачетеха, потънали в мълчание. Чуваше се единствено неравномерното, стържещо дишане на Хилда.

– О, виж! – затаи дъх Вивиан и Сюзън я видя как извади един лист хартия от книгата. Тя ѝ го подаде, а Сюзън се усмихна, щом видя познатата рисунка.

– Една приказна фея, не намираш ли? – каза тя, спомняйки си онзи далечен ден в градината, когато Елиза беше нарисувала една фея за своята малка, развълнувана дъщеря.

Вивиан разгледа внимателно рисунката.

– Ще я занеса в стаята си, ако нямаш нищо против.

– Тя я нарисува за теб, скъпо дете. Може би един ден ще нарисуваш такава фея на твоята дъщеря и ще ѝ разкажеш същата приказка, която майка ти разказваше на теб – усмихна се Сюзън. – Трябва да ми разкажеш за вечерта веднага щом свършим с това – прошепна Сюзън, а очите ѝ се спряха върху лицето на Хилда.

Вивиан хвана ръката на Сюзън и премести стола си по-близо до нейния.

– Беше като мечта, станала действителност. Красива, но и страшна.

– Ами той беше ли ядосан?

– Ужасно.

– Но ти измисли начин да го успокоиш – засмя се Сюзън и видя как по врата и бузите на Вивиан изби червенина.

– Това е помагало стотици години и без съмнение ще е ефикасно още толкова години. Толкова се радвам, че се намерихте един друг.

Тя видя, че очите на момичето се изпълниха със сълзи.

– Какво има сега? Каж ми.

– Искам... ох, как искам тя да можеше да ме види тази нощ! Роклята ми! Бих искала тя да се запознае с Оливър и да го обикне така, както аз го обичам.

С крайцеца на окото си Сюзън видя как кутийката с ружа на Хилда,

която лежеше на тоалетката ѝ, се повдигна само на няколко сантиметра и после пак зае мястото си. Тя се засмя на дяволията на Елиза и стисна силно ръката на Вивиан.

– Тя те вижда. Сигурна съм в това.

Оливър се събуди рано сутринта. Чувстваше се така добре, както не беше се чувствал месеци наред.

Имаше усещането, че ги дебне най-голяма опасност. Може би той беше преувеличавал и беше виждал опасност там, където тя в действителност не съществуваше. Може би смъртта на Ан нямаше нищо общо с тази на Розалинд. Ако някой искаше да причини зло на Вивиан, то защо не го стори на маскарада?

Мисълта, че той и Вивиан можеха да имат едно сигурно, безопасно бъдеще, го съблазняваше, но засега това беше една лъжлива надежда.

Болонката изприпка в спалнята му и Оливър се усмихна на малкото глупаво кученце. Хенри вървеше зад нея, носейки закуската му и няколко писма върху сребърния поднос.

– Добро утро, Ваша светлост.

– Добро утро, Хенри. Мисля, че е крайно време да се ожена.

Камериерът му го погледна така, като че ли беше полудял напълно, после на лицето му грейна широка усмивка. Той остави подноса и отиде към покритите със завеси прозорци.

– Това наистина е прекрасна новина, сър – каза той, като дръпна настрани тежките завеси. Ярка слънчева светлина заля стаята. – Защо не изядете закуската си и не прегледате кореспонденцията си, а аз ще приготвя дрехите ви за езда.

Оливър отпи от кафето и разкъса пликите на писмата, които Хенри беше донесъл. Първите три бяха покани за забави от различни места в Лондон, четвъртото беше една бележка от Филип, в която той пишеше, че ще се радва, ако пояздят заедно в парка.

Петото го накара да изтръпне от ужас.

Когато отвори плика, от него паднаха две кремави панделки и няколко увехнали венчелистчета от роза. Той замръзна на мястото си, после извади бавно картичката. Почеркът беше изискан и изящен, а думите ужасяващи.

Една богиня в кремаво, облечена тъй прелестно,
с поруменели бузи и огнени коси,

но нейният любим, уви, я тласка към жестоки край,
там, гдето смърт цари
и пир на червеите тялото ѝ ще дари.

ГЛАВА 11

Същата сутрин Оливър яздеше в парка Сейнт Джеймс, а двете кучета, Джона и Джокаста, подтичваха след него. След като получи злокобната бележка, реши да се държи така, все едно, че нищо не се бе случило.

Инстинктът му подсказваше, че някой го дебне и е готов да убие всяка жена, която той обикне. Искаше това да не е вярно, искаше да води нормален живот с Вивиан, но, уви, това беше невъзможно.

Сетивата му бяха изострени до краен предел. Всеки висок, силен мъж, които срещаше в парка, му се струваше подозрителен. Единственият, за когото беше сигурен, че няма нищо общо с това, беше Филип.

Беше сравнил двата почерка. Почеркът на Филип беше по-мъжки, буквите бяха по-големи, изписани с уверена ръка. Навяващата страх поема беше написана от нежна ръка и Оливър за пръв път си помисли, че убиецът може в действителност да е някоя луда жена.

Но това предположение не беше разумно. Едва ли една жена, независимо колко е силна и разярена, би могла да нанесе такъв удар с кама.

Той се чудеше дали убиецът не е накарал някоя жена да напише бележката. В това подозрение имаше известен смисъл. Но що за жена е била тази, която съзнателно се е съгласила да бъде замесена в подобна история.

Може би човекът, които искаше да го накаже, беше някоя жена, която си мислеше, че той я оскърбил и е постъпил несправедливо към нея? Може би тя е платила на някой здравеняк да извърши тези ужасни дела?

Но според Оливър в тази теория нямаше много логика, защото той беше пуснал слух из бедните лондонски квартали, че ще даде щедра награда на този, който знае нещо за убийствата на двете жени. Нито един наеман убиец не можеше да устои на такава сума и би издал своя работодател.

Трябваше да намери някакво разрешение на въпроса, защото времето летеше.

Действията на Вивиан го плашеха, но той не можеше да не признае, че темпераментът ѝ му допаднаше и го забавляваше. Но в същото време това я излагаше на опасност всеки път, когато прекрачеше прага на къщата му.

Ако водеше един по-нормален живот, тя би могла да се задоволи и

да чака търпеливо, докато той залови този побъркан човек и спре веднъж завинаги пъклената му игра.

Вивиан се беше грижила сама за себе си твърде дълго време. Тази нейна съдба я беше променила. Беше я калила. Тя мислеше за себе си по начин, по който повечето жени не мислеха.

Оливър знаеше, че не може да я промени. Разбираше го с цялото си сърце.

Единствената възможност, която му оставаше, беше да намери мъжа, който искаше да я убие. А за да направи това и за да е сигурен, че Вивиан щеше да остане жива, той трябваше да измисли начин как да заблуди жестокия ловец, отклонявайки го от върнатата следа.

– Нека аз да се погрижа за това – каза Сюзън, която лежеше на сламеника до огъня.

– Стой там, където си – отговори Вивиан, която подреждаше обяда на Хилда върху подноса. – Ти цяла нощ се грижи за нея.

Мери влезе бързо в кухнята, носейки в ръце една скъсана бална рокля.

– Искат да се качиш при тях, Вивиан. Миранда отново се оплаква. Каза, че е нещо във връзка с Розалинд, но не можах да разбера какво точно.

– Ще занеса подноса на Хилда и ще отида при тях.

Тя забърза нагоре по стълбите, чудейки се какво ли искат да ѝ кажат доведените ѝ сестри. Те нито бяха привързани, нито бяха обичали своята по-малка сестра.

Вивиан харесваше покойната Розалинд. Беше се опитвала дори да я закали и да я направи недосегаема за хорските обиди. Но когато разбра, че това е невъзможно, тя просто ѝ показа няколко местенца в градината, където можеше да се скрие с някоя хубава книга в ръка.

Вивиан застана пред вратата на стаята на двете момичета и почука.

– Влез!

Дороти седеше пред малката маса до прозореца и се тъпчеше с паси. Розовият ѝ копринен пеньоар едва прикриваше пълните ѝ, подобни на буре форми.

Миранда разрязваше безмилостно разни бални рокли. В стаята цареше пълна бъркотия. Върху двете легла, по столовете и върху пода се търкаляха купища рокли.

– Майка ми е сложила всичко това в шкафа ми, но искам ти да

имаш грижата за него – посочи тя с ръка една голяма кошница, а Вивиан се наведе и я вдигна.

Тя знаеше от опит, че не бива да задава въпроси за това, което сестрите ѝ искаха.

Показвайки привидно фалшиво раболепие, Вивиан тръгна с кошницата към вратата.

– Кажи на Мери да дойде, защото намерих още една рокля, която има нужда от поправка, а една друга трябва да се изглади.

Вивиан кимна леко с глава и излезе от стаята. Когато влезе в кухнята, тя сложи кошницата на масата и предаде поръчката на изморената до смърт Мери. После взе един стол и го сложи близо до сламеника на Сюзън.

– Ще ти сипя една купа от бульона – предложи тя. Сюзън лежеше притихнала. Очите ѝ бяха затворени, но Вивиан знаеше, че възрастната жена не спи.

– Питаха ли те за кучето?

– Те дори не забелязаха, че го няма.

– Хм. Покажи ми какво има в кошницата.

– Добре, но искам да не ставаш. Утре е денят, определен за пране, и затова трябва да си починеш хубаво.

– Донеси кошницата тук – измърмори Сюзън. Вивиан се подчини и двете жени я отвориха.

– Розалинд! – затаи дъх Вивиан.

Нещата в кошницата бяха на младото момиче. Вивиан позна белите дантелени ръкавици, позлатения медальон, окачен на синджир, няколко ценни книги, подвързаната ѝ Библия и една кърпа, бродирана с различни мотиви.

Имаше също и няколко писма. Вивиан разпозна едно по характерния печат, който носеше. Върху восъка беше отпечатана драконова глава. Тя бе гравивирана на пръстена на Оливър, който той винаги носеше на безименния пръст на дясната си ръка. Беше го купил при едно от пътуванията си из Ориента и сега подпечатваше всички свои писма с този отличителен герб.

Вивиан взе писмото, разбирайки, че то е същото, което Оливър ѝ беше писал и което тя не бе получила. В него се указваше мястото, където трябваше да го чака, за да избягат и да започнат заедно своя брачен живот. Ръката на Сюзън я спря, но Вивиан я отмести и като извади единствения лист от плика, прочете съдържанието.

Когато свърши, тя сгъна внимателно листа и го сложи в плика.

После постави писмото в една от книгите на Розалинд.

– Не мога да се разпореждам с нейните неща – каза тя на Сюзън. – Това е всичко, което остана от нея.

Сюзън лежеше мълчалива. Ръката ѝ едва докосваше кошницата. И двете си спомниха жаждата за обич, която Розалинд бе изпитвала и която не беше намерила.

– Тях това не ги интересува. Те искат да имат повече място за роклите си.

– Ще сложим кошницата в килера – каза накрая Сюзън. – Там, където държим книгите с билковите рецепти на майка ти. Това е най-малкото, което можем да направим в нейна памет, а сестрите ѝ никога няма да разберат, че кошницата е там.

Загадъчната Аврора беше основната тема за разговор в средите на аристокрацията. Мълвата за възхитителната жена, която се беше появила така мистериозно на маскарада, беше плъзнала из цял Лондон. Разправяха, че била окичена само с обикновени цветя, втъкнати в косата ѝ. Притежавала неоченимо остроумие и била отвлечена от Краля на пиратите.

Оливър беше ужасно отегчен от закачките на своите приятели, тъй като повечето от тях знаеха кой беше пиратът, който придружи тази загадъчна жена в стайте на горния етаж. Те искаха да знаят докъде беше стигнал флиртът му с нея и дали е било само флирт. Всички негови приятели присъстваха в клуба тази вечер и както обикновено играеха комар. Залаганията пак бяха ниски и по тази причина Бърт Хейли не беше щастлив.

Вниманието, което Вивиан беше предизвикала с появяването си на маскарада, тревожеше Оливър. Той не желаше по никакъв начин името ѝ да бъде свързвано с неговото. За да бъде Вивиан във от опасност, той беше решил да накара мъжете, които седяха около него, да повярват, че тя не значи нищо за него.

Единственото предимство, което имаше, бе това, че никой не я познаваше, тъй като Вивиан живееше скрита от погледите на лондонската аристокрация. Никога не биха му повярвали, ако им кажеше, че тяхната богиня беше проста слугиня, която застанала на колене скубеше плевелите в градината или търкаше мръсните тенджерки.

Откакто получи бележката, той не мислеше за нищо друго освен за това, как да я предпази. Реши да направи всичко, за да постигне целта

си.

– Някои жени дори си оцветяват косите, за да приличат повече на нея – отбеляза Филип, като разглеждаше картите си без видим интерес. Беше загрижен за Бърт, който беше съвсем пиян тази вечер.

– Глупави момичета! – измърмори Ашли и изтегли една карта. – Като че ли цветът на косата може да даде на жената нещо повече от това, което Бог ѝ е отредил да има. Тази малка богиня трябва да е едно прелестно създание, а, Оливър?

Обикновено обсъждането на любовните му приключения беше нещо, което той ненавиждаше от цялата си душа, но тъй като знаеше че наоколо има много хора, които бяха наострили уши, за да го чуят, а и защото искаше да изглежда така, сякаш за него Вивиан беше само една от многото, той отговори:

– Бива си я. Много навито момиче.

– Имаше ли много подплънки под костюма си? – попита друг. – Или тези чудни извивки си бяха нейни?

– Чаровете ѝ са истински. Тя ми достави голямо удоволствие, но не беше по-различна от която и да е друга въртиопашка – каза Оливър и се прозя. После изчисти една карта и взе друга. – Твърде дълго живях във въздържание. Този спорт е от първостепенно значение за здравето на мъжа, така че ще потърся същия вид забавление в най-скоро време.

– В такъв случай ще дойдеш ли с нас в дома на мадам Авайс тази нощ? – попита Бърт. Очите му се бяха зачервили, а погледът, който отпрати към Оливър, съвсем не беше добронамерен.

При нормални обстоятелства Оливър никога не би помислил, че ще посети публичния дом. Но сега усещаше, че приятелят му иска да го предизвика. Нормалният стил на поведение не струваше пукната пара, ако животът на Вивиан беше застрашен.

Не можеше да откаже. Ако искаше да спаси Вивиан, трябваше да приеме.

– Струва ми се, че да.

Този негодник не можеше да убие всички жени в Лондон. Оливър щеше да вземе три или четири от момичетата на мадам Авайс и да ги заведе горе в най-скъпите стаи. Така щеше да разсее всички подозрения, че сърцето му е обречено само на една жена.

– Кога смятате да тръгнем? – попита Бърт. Оливър се държеше така, сякаш цялото това приключение нямаше особено значение за него.

– След около час. Това удовлетворява ли те?

Бърт изгледа без особен интерес останалите мъже, които седяха

около масата.

– Ще дойда с теб, Оливър. Любопитен съм да видя колко покварен можеш да бъдеш – каза той и погледна към Филип, като се усмихна с една тънка, изкривена усмивка. – Той винаги се е показвал пред другите като образец на добродетелност, както знаете.

– Бърт, недей – измърмори Филип, като явно се срамуваше заради поведението на приятеля си.

– А ти ще дойдеш ли с нас? – попита го Бърт. Имаше нещо противно в държанието му тази вечер и Оливър знаеше, че той няма да остави на мира приятеля му.

Филип се колебаеше, тъй като не знаеше какво да каже, и Оливър реши да му се притече на помощ, като смени темата на разговора.

– Сестра ти е болна, нали, Филип? – попита той, давайки възможност на приятеля си да се измъкне от неудобното положение. – Чичо ми има няколко приятели лекари, които са много добри в професията, и ако искаш, може да ти препоръча някой.

Филип беше благодарен, че се намери начин да се измъкне от неловкото положение. Всички знаеха, че той боготвореше най-малката си сестра, която беше болнава от рождение.

– Ще ме насочиш ли към някого, на когото имаш доверие? – попита той Оливър.

– Утре сутринта ще изпратя някой да ти донесе бележка с името и адреса на един известен лекар – отговори Оливър, като не пропусна да види злобния поглед, който Бърт му хвърли.

– Пред вратата има някаква циганка, мамо – каза Дейвид, когато влезе в кухнята и събу калните си ботуши.

– Какво иска? – попита Сюзън и вдигна погледа си от голямата тенджера, в която къкреше задушено овнешко.

Въпреки че Вивиан я увещаваше да си легне по-рано, Сюзън започна да готви обяда за следващия ден. Тя предпочиташе да свърши тази работа в хладината на нощта, когато топлината, която се излъчваше от огромното огнище, беше по-поносима.

– Гладна е. Има и три малки циганчета с нея.

Сюзън мислеше бързо. Толкова много храна се прахосваше в тази къща, че нямаше да е голяма загуба, ако нахранят четири гладни гърла. Тя отиде до бюфета и извади един голям самун хляб. После взе черпака, сипа от вареното овнешко в една дървена паница и я подаде на сина си.

– Занеси ѝ го. После се върни, за да ти дам да занесеш малко мляко за децата ѝ.

Дейвид изпълни това, което му се каза. По-късно, когато той, Вивиан и Сюзън седяха около кухненската маса до огъня, се чу леко почукване на задната врата.

Сюзън погледна сина си.

– Казах ѝ, че могат да преспят в конюшната, но утре рано сутринта трябва да си тръгнат.

Сюзън обмисли това.

– Вероятно сме в безопасност, защото циганите обикновено не крадат от този, който ги е нахранил. А Хилда не е достатъчно добре, за да излиза от къщи.

Чукането се повтори и Дейвид отиде да отвори вратата.

Циганката се оказа по-млада, отколкото предполагаша. Смолистата ѝ коса падаше на вълни и стигаше до кръста, а черните ѝ очи бяха ясни и блестящи.

– Искам да ви благодаря – каза тя и подаде на Дейвид празната посуда.

– Мама е тази, която ви нахрани – отговори Дейвид и посочи към Сюзън, която седеше до огъня.

– Тогава ми позволете да ви предложа моите услуги, за да се отблагодаря за добрината ви – каза циганката. Тя влезе в кухнята и преди някой да успее да каже дума, седна до Сюзън и взе ръката ѝ.

Задържа я известно време, като се взираше в широката, мазолеста длан, а после вдигна погледа си и огледа просторната кухня.

– В тази къща се е вселил дяволът – пошепна тя.

– Нямам нужда от циганка-гадателка, за да знам това – спокойно отговори Сюзън.

– Има също... чувствам печал и скръб. Усецам присъствието на един дух, който отказва да напусне къщата.

Сюзън кимна с глава, а Вивиан се приближи по-близо до циганката.

– Вярно е.

Циганката разглеждаше внимателно ръката ѝ, всяка линия, всеки мазол. Накрая започна да говори.

– Сърцето ти е голямо и щедро, но не е силно. Пази се и не се преварвай с работа.

Тази жена наистина имаше дарба.

– Продължавай – каза Сюзън.

– Имала си съпруг и си живяла щастливо дълги години с него.

– Да.

– Много деца.

– Единайсет.

– Ще се омъжиш отново и то скоро.

– Наистина ли? – очите на Сюзън светнаха и тя погледна дяволито Вивиан – Нещо друго, което да очаквам, ако сърцето ми не спре дотогава?

– За Бога, мамо, не се шегувай!

– Той ти е любимецът – циганката се усмихна на Дейвид, показвайки един ред поразително бели зъби. – Не е нужно да гледам дланта ти, за да разбере това – каза тя и отново погледна към мазолестата длан на Сюзън.

– Ако си въздържана във всичко, което вършиш и си по-предпазлива и внимателна, ти ще напуснеш тази къща, защото ще намериш един мъж, който ще направи щастливи многото години, които ти предстоят занаят. Няма да имаш деца, разбира се.

– И благодаря на Бога за това!

Циганката стана и се наклони да си тръгне, когато Сюзън я сграбчи за полата.

– Ще погледнеш ли и нейната ръка? – попита тя, като посочи Вивиан.

– Разбира се.

Циганката пое ръката на Вивиан и тя усети как пръстите ѝ изтръпнаха леко, а после и цялата ѝ ръка. Момичето мълчеше, а циганката разглеждаше изящната ѝ ръка.

– Виждам, че някой се крие.

– Аз? – попита Вивиан.

– Може би. Но има още някой, който се крие.

Тя остана мълчалива, докато продължаваше да разглежда дланта, извивайки я насам-натам, движейки пръсти, за да види по-добре различните линии.

– Има един мъж, когото ти обичаш. Голяма любов. Единствената ти любов. Срещнала си го преди няколко месеца.

Вивиан усети как косите ѝ настръхнаха.

Откъде можеше да знае тази жена това?

– Ще се борите и ще се загубите един друг.

Тя се помъчи да издърпа ръката си.

– Не!

– Не, не. Не е лошо. Ще се разделите и това ще му причини болка.

Но вие ще се намерите отново, точно когато нещата ще изглеждат най-зле.

Вивиан погледна към Сюън, която слушаше съсредоточено.

– Има един друг, който иска да те убие.

Очите на Дейвид станаха огромни и той погледна към майка си.

– Знам – затаи дъх Вивиан.

– Но този мъж има някаква болест вътре в себе си, която не може да контролира. В неговите чувства е замесен твоят любим, а не ти.

Вивиан усети погледа на Дейвид върху себе си, но се съсредоточи върху ясните, черни очи на циганката.

– Ще открадне душата на любимия ти, ако той не внимава.

Всички страхове, които Вивиан изпитваше за Оливър, изкристализираха в това единствено изречение.

– Твоят любим ти изменя, докато говорим сега. Но този, който вижда със сърцето си, знае, че той прави това само заради теб. За твоята сигурност и безопасност.

– Знам – пошепна Вивиан. Циганката остана мълчалива почти минута. Разглеждаше внимателно ръката ѝ. После каза:

– Ако стоиш настрана от изгубени кучета и пълни луни, всичко ще бъде добре.

– Деца? – попита Вивиан.

– Виждам три момичета и той ще ги обича толкова силно, колкото и синовете си. Но четвъртото ще бъде момче, което той тайно е желал. И петото също ще бъде момче.

– Няма да те остави да скучаеш, Вивиан – пошегува се Дейвид и Сюън го стрелна с поглед, а после си пое дълбоко въздух.

– Ще се махне ли от тази къща? – попита Сюън циганката.

– Да. Тя наистина трябва да се махне, защото дяволът витае във въздуха на тази къща.

Сюън въздъхна с облекчение, а Вивиан попита:

– Но тя ще дойде ли с мен?

– Ако се погрижи за сърцето си – каза циганката и погледна в разворената длан на Вивиан. – Твоят живот е вече здраво свързан с този мъж. Не се опитвай да се бориш с него. Опитай се да му помогнеш.

– Трябва ли да стоя затворена вкъщи? Да се крия?

Циганката разгледа ръката ѝ.

– Не можеш да го направиш. Мога да ти кажа, че трябва да си стоиш вкъщи, но ти не можеш. Характерът ти не е такъв, нито съдбата ти. За теб светилото на благоразумието се пали от огъня на страстта.

Когато циганката се върна в обора, тримата седнаха около масата. Пиеха бира и разговаряха. Тъй като повече не беше възможно да крият от Дейвид, Сюзън му каза за мъжа, който дебнеше Оливър и който, както смятаха те, беше убил Розалинд.

– Знаех, че има някаква причина, за да не ти се обади толкова време – каза Дейвид. – Знаех, че не може просто да те изостави по този начин.

Скоро след това си легнаха. Дейвид отиде в конюшната. Вивиан легна на другия сламеник до огнището. Дълго време лежа будна, заслушана в неравномерното дишане на Сюзън. Пророчеството на циганката не излизаше от мислите ѝ.

Мадам Авайс седеше в отдалечения край на салона, а нейните момичета се движеха нагоре-надолу, облечени само в тънките си копринени халати. От време на време те ги разгръщаха, за да възбудят страстта на клиентите. Устните им, които обещаваха всички плътски грехове, които човек можеше да си представи, бяха сочни, а формата им беше подчертана с кармин.

Мадам само ги наблюдаваше, като не пропускаше нищо от това, което ставаше в гостната стая. Беше облечена в тъмносиня широка копринена рокля, а дългата ѝ черна коса беше прибрана назад, сплетена на дебела плитка, която стигаше под раменете ѝ, подчертавайки екзотичните ѝ черти.

Ръцете ѝ бяха отрупани с пръстени със скъпоценни камъни, които блестяха на меката светлина на запалените свещи, докато тя галеше главата на любимия си котарак Фест.

Мадам Авайс осигуряваше на аристокрацията всякакви плътски наслади. Всичко, което беше възможно между мъжа и жената, можеше да стане зад стените на пищния ѝ дом.

Нейните момичета бяха добре обучени във всички сфери на сексуалното изкуство, като се започнеше от най-нежното и изтънчено и се стигнеше до бичуването. Те бяха повече от готови да имитират всяка поза, нарисувана върху порнографски щампи, някои от които Мадам беше поставила в рамки и окачила по стените в стаите на горния етаж.

Времето, което момичетата отделяха, за да се докарат и усъвършенстват сексуалната си красота, не беше малко, тъй като Мадам настояваше те да бъдат истински професионалистки в бранша. Дори къдрите на онова интимно място между бедрата им бяха подредени и оформени така, че да радват мъжкото око.

Те показваха голотата си само за кратки, точно пресметнати мигове пред клиентите, които седяха в салона. Копринените халати се отваряха и затваряха, предлагайки на мъжките апетити надежди за онова, което ги очакваше горе.

Многото стаи бяха снабдени с всевъзможни атрибути, които можеха да увеличат сетивната възбуда. Имаше и брезови пръчки, които караха нежната кожа да се обагри в червено. Мъжете можеха да поискат предпазители, така че да могат да се забавляват с момичетата, без последните да зачеват незаконни деца, а също така и да се предпазят от френската болест.

Полови сношения, онанизъм, групов секс и още много други – всичко се практикуваше в частния публичен дом на Мадам. Нямахше удоволствие, което да не се упражни с готовност, нямаше каквото и да е неестествено положение, което да не бъде изпробвано, щом клиентът го желаше.

Оливър, седнал на удобния диван между Ашли Флеминг и Бърт Хейли, се съсредоточаваше върху задачата, която му предстоеше. Ако една нощ на правене на любов с някои от най-красивите проститутки в Лондон щеше да отклони вниманието на тайния му враг от Вивиан, то тогава той щеше да вземе участие в нощната оргия на приятелите си.

Приятелите му щяха да се смеят, ако можеха да прочетат мислите му. Заобиколен от най-желаните проститутки в целия град, неговите мисли витаеха все още около Вивиан.

– Тази е хубава – каза навъсено Бърт, когато погледът му се спря върху русо момиче с черен халат. Тя му хвърли един безразличен поглед, после отметна коприната настрани и разкри красотите си. Бърт я гледаше втрещено, но беше ясно, че той все още е в лошо настроение. Ефектът от питиетата, които беше консумирал в клуба, беше такъв, че го правеше още по-гневен и сърдит.

Оливър разгледа дискретно приятелите си. Ашли беше по-улегнал и по-разсъдлив от Бърт. Беше от този тип хора, които често оставаха незабелязани. Беше наследил едрата кокалеста фигура на майка си, но с напредването на възрастта нито фигурата му, нито лицето му печелеха. Лицето му вече се беше отпуснало и напълняло от удоволствието, което изпитваше от хубавата храна и питиетата.

Бърт беше по-буен и в момента с огромните дългове, натрупани от играта на комар, той имаше много повече за губене, отколкото всеки един от тях.

Мадам Авайс стана от огромния си, подобен на трон стол, и се

понесе към тях. Вървеше грациозно, без да бърза. Пропорциите ѝ бяха богати, а лицето ѝ беше гладко и незасегнато от шарката. Тя излъчваше сила и увереност. Беше създавала своя изключителен бизнес и го ръководеше успешно през всичките тези години.

– Какво ще желаят господата тази нощ? – попита тя.

Оливър, който беше решил още от самото начало да приеме тази измама, щом като се налагаше, заговори първи:

– Бих искал три от момичетата и една от големите стаи на горния етаж.

Той беше мислил за това, което трябваше да направи, и беше решил, че не може да рискува, като избере само едно момиче. Оливър смяташе, че нямаше да може да понесе факта да стане причина за още едно жестоко убийство, и затова, за по-голяма безопасност, избра няколко момичета.

Тъмните очи на Мадам светнаха при възможността да спечели толкова много пари.

– Както желаете – пошепна тя и плесна с ръце, при което се появи още няколко момичета.

Оливър нарочно не избра нито една, която имаше огнени коси.

– Тази е хубава. И тази с русата коса, в бялото. И тази – облегна се на дивана той, преструвайки се, че е доволен. Беше идвал в този дом често в годините на своята младост и знаеше реда.

Избраните жени щяха да се качат горе и да се приготвят. Той щеше да плати на Мадам цялата сума, преди да се качи при тях. Благодарение на парите щеше да има възможността да прекара цялата нощ в сладострастната компания на момичетата.

Ашли избра една слаба жена със златистокафява коса, а Бърт остана тих и мрачен, пийки второто питие, което чернокожото момиче на Мадам му беше донесло.

Говореха за незначителни неща, докато Мадам дойде при тях и докосна леко Оливър по рамото.

– Момичетата са готови. Аз ще ви заведа горе.

Оливър отвори вратата, без да се колебае.

Трите жени, които беше избрал, се бяха изтегнали на огромното балдахинено легло. Бяха напълно голи. Зад тях завесите на балдахина бяха спуснати, а в мраморната камина гореше хубав огън. Бяха положили големи усилия да създадат тази жива картина специално за него и

той оцени тяхното усърдие.

Сега, след като нямаше какво друго да прави, той реши, че трябва да прекарат една приятна вечер.

– Какви сладки малки съблазнителки сте вие – каза тихо той, като отиде до леглото и седна на ръба му. Понечи да си събуе ботушите, но една от жените, хубавичка брюнетка, коленичи между краката му и започна да ги събува.

– В шкафа има коняк – предложи друга стройна блондинка.

– Тогава нека всички се насладим на глътка коняк – отговори той.

Въпреки че по природа беше много сексуална натура, сега с готовност би заменил и трите жени само за една, която не можеше да има.

Русокосата наля от хубавия френски коняк в четири чаши и подаде първата на Оливър. Той я вдигна като за поздравница, изчака трите да вземат своите чаши и се усмихна на всяка една поотделно. После той предложи на едно от момичетата да постави паравана пред огъня, а другото духна свещите. Стаята потъна в мрак и техните плътски удоволствия започнаха.

Мъжът, който стоеше до шпионката, стисна зъби от яд. Той наблюдаваше какво става в стаята на Оливър до мига, в който тъмнината вътре направи невъзможно да продължи това му занимание. След като не можеше да вижда нищо, той се махна от шпионката и заслиза безшумно по стълбите.

Мадам седеше на своя стол в празния салон, а котаракът лежеше в скута ѝ. Тя галеше козината му и изглеждаше унесена в мисли.

Той стоеше мълчалив, докато накрая тя го видя.

– Нима всичко свърши толкова бързо? – попита тя. Той се опита да си придаде спокойно изражение, но гневът бушуваше в него.

– Той загаси свещите и в стаята не беше достатъчно светло, за да мога да виждам.

– Има и други стаи, които могат да бъдат наблюдавани...

– Не. Искам да гледам *него*.

През всичките тези години, които имаше зад гърба си като сводница, мадам Авайс никога не беше изпитвала страх. Тя отдавна беше разбрала, че англичаните са хора напълно неразбираеми за една францужойка, каквато беше тя. Тя никога не би могла да направи тези пари във Франция, защото англичаните ревниво пазеха своите пороци, както и най-тъмните си, най-тайните си удоволствия, докато французите бяха много по-открити за тези неща.

Тя никога не се беше страхувала от клиент. До тази нощ.

Имаше нещо в очите му, което издаваше напрежението, завладяло съществуването му, когато говореше за Оливър. Тя мислеше, че желанието му да гледа през шпионката не беше само една еротична мания, а нещо далеч по-лошо.

Никога не беше виждала такава явна, неподправена омраза.

Тя примигна с очи, чудейки се дали няма халюцинации, но Фест стоеше нащрек в ръцете ѝ. Малкото му телце, което обикновено беше отпуснато, сега беше настръхнало.

Не, това не беше плод на въображението ѝ. Тя беше жена, която изкарваше прехраната си и успя да оцелее, защото се осланяше изцяло на своя ум и на усета си. Сега, същият този инстинкт ѝ казваше да даде на този мъж това, което той искаше, и да го изпрати по пътя.

– Ще искате ли да ви върна парите, или ще се възползвате от услугите на някое от моите момичета?

– Дайте ми парите.

Тя се помъчи да остане спокойна, докато броеше банкнотите, въпреки че много ѝ се искаше просто да ги хвърли в лицето му и да го блъсне през вратата. Гледаше го, докато той вървеше към изхода, и се опитваше да успокои своята нервна животинка.

Само в едно нещо бе сигурна – тя нямаше да насърчава за в бъдеще неговото присъствие в тази къща. Това никога вече нямаше да се повтори.

ГЛАВА 12

Вивиан седеше на каменната пейка в отдалечения край на градината на майка си, тъй като искаше да бъде скрита от погледите на обитателите на къщата. Тя чакаше да премине последния пристъп на неприятното гадене. Не можеше да се прибере в това състояние.

От една седмица се опитваше да намери друга причина за странното си състояние и отчаяно се мъчеше да убеди себе си, че то се дължи само на временно неразположение. Хилда непрекъснато ги товареше с най-тежката работа, а и двете със Сюзън обичаха да си приказват до късно през нощта.

Още когато беше дете, тя знаеше, че всички вълшебни неща стават през нощта.

Сега Сюзън топлеше водата за прането. Мери събираше мръсните дрехи из къщата, а Вивиан седеше в градината. Беше дошла да набере някои билки, но искаше да остане за малко насаме с мислите си.

Изненада се, когато видя Сюзън да върви по пътеката към нея. Когато жената стигна до пейката, тя седна и взе ръката ѝ в своята.

– Най-добре ще направиш, ако му кажеш – каза спокойно тя.

Вивиан премига, за да прогони сълзите си. Не можеше да избере по-лошо време от това, за да открие, че ще има дете. Беше съвсем в началото на бременността. Гърдите ѝ бяха станали напрегнати, чувстваше се извънредно уморена. Тя би пренебрегнала всички тези промени, ако не беше това неразположение.

– Не мога – пошепна тя.

– Трябва да помислиш за детето, което носиш.

Вивиан хапеше устни. Когато циганката ѝ беше казала за децата, тя разбра още тогава. Тя и Оливър щяха да имат първата си дъщеря.

– Трябва да помислим за неговата закрила – повтори спокойно Сюзън. Някоя от двете не искаше да гадае какво щеше да направи Хилда, ако разбереше, че Вивиан е бременна.

– Ще приготвя на мащехата ти едно приспивателно от билките – каза решително Сюзън. – Дейвид ще те заведе при него тази вечер и ти ще му кажеш. Той трябва да те отведе от тази къща, независимо дали онзи луд те преследва, или не.

Вивиан кимна с глава. Положението ѝ я караше да се чувства толкова уморена и объркана, че за нея беше едно облекчение някой друг да

взима решенията вместо нея.

– Ами ако... – не можа да завърши тя. Мисълта, че на Оливър можеше да не се хареса нейната новина, беше толкова ужасна, че тя не смееше да я изрече на глас.

– Имам сестра, която живее на север – каза Сюзън. – Ще заминем при нея след една седмица.

Вивиан кимна с глава и Сюзън я целуна по бузата.

– А сега иди ми събери лайка, маточина и цвят от липа, лопен и теменуга. Трябва да сме сигурни, че онази ще спи дълбоко. Събери повече, защото искам да мирува цяла нощ.

Вивиан тръгна покорно, а Сюзън остана на каменната пейка, опитвайки се да събере мислите си.

Остана така няколко минути, докато усети едно нежно присъствие. Като се изправи, тя оправи изцапаната и престилка и се огледа наоколо.

– Не се разстройвай, Елиза – започна тя шепнешком. – Това се случило на теб, сега се случва на нея, а вероятно ще се случи и на малката, която тя носи.

Махни я от тази къща...

– Това мисля да направя и аз. Но първо трябва да съобщим на нейния млад любим и повярвай ми, той ще направи най-доброто за нея.

Ако Хилда разбере...

– Тя няма да разбере. Тя не е толкова умна. Разбери, той я обича, Елиза. Видях го как я гледа. И тя е лудо влюбена в него – каза Сюзън и си пое дълбоко дъх. – Обещавам ти, че ще намеря начин да я измъкна отук.

Публичният дом беше притихнал, когато Оливър излезе от стаята и слезе по стълбите. Къщата изглеждаше съвсем различна с настъпването на зората. Сега тя приличаше на обикновена лондонска къща. Само под плаща на нощта истинската ѝ природа разцъфтяваше. Мадам Авайс седеше в салона. За да бъде сигурен, че изиграл напълно своята роля, Оливър влезе в салона я поздрави.

– Забавлявахте ли се добре снощи? – попита Мадам.

– Да, много. Ще дойда отново, когато обстоятелствата ми позволят.

Той излезе от стаята и не можа да види разтревожения поглед, с който Мадам го гледаше, докато вървеше към изхода.

– Тя изпи всичко – докладва послушно Мери.

Сюзън погледна Вивиан, която извърна погледа си, преди Мери да е забелязала триумфалното изражение в очите ѝ. Прислужничката нямаше представа, че внимателно подбраните билки щяха да осигурят на господарката ѝ непробуден сън през цялата нощ и през по-голямата част от сутринта.

Миранда и Дороти се бяха възползвали от болестта на майка си и бяха излезли рано, за да вечерят заедно с приятели. Ако останеха верни на навиците си, те нямаше да се приберат, преди да се е съмнало.

– Ще се заловя с кърпенето, докато ги няма – каза Мери. – Ще отида да си донеса кошницата.

Сюзън погледна Вивиан, която каза бързо, преди още Мери да е напуснала стаята:

– Нещо не се чувствам добре. Ще отида в стаята си и ще си легна.

Тя излезе от топлата кухня и тръгна към конюшната, където Дейвид беше оседлал два коня. Той беше донесъл и мъжки дрехи, с които Вивиан щеше да се преоблече, за да отидат при Оливър.

– Тя е тук, сър – каза Хенри, като влезе в библиотеката.

Имаше само една жена в света, която неговият камериер можеше да има предвид. Преди Оливър да успее да изрази недоумението си от това, което чу, Вивиан вече беше в стаята.

– Трябваше да те видя – започна тя малко задъхано.

Той я хвана за ръката и я заведе до стола пред камината. Тя седна, а Оливър коленичи пред нея, като взе студените ѝ ръце в своите.

– Защо се излагаш на такъв риск, като идваш тук? – попита той.

– Това не е... добро начало за това, което трябва да ти кажа – отговори тя. – Трябва да... те попитам за нещо.

Чувство за вина я измъчваше през изминалия ден. Без съмнение новината на неговото нощно похождение в публичния дом беше вече плъзнала из Лондон.

Мисълта, че Вивиан е научила за неговите похождения накара Оливър да се обърка от срам.

– Нека да ти обясня – каза той.

– Не. Искам първо аз да ти кажа...

– Не. Защото знам, че ще ти е трудно да разбереш защо избрах един такъв начин на поведение.

Накратко, без да се впуска в подробности, той ѝ разказа всичко.

Тя го гледаше втренчено и Оливър разбра, че причината да дойде

при него тази вечер, нямаше нищо общо с постъпката му снощи.

Той видя как изражението на красивото ѝ лице последователно се променяше. В началото се четеше смущение, обърканост, после дълбока болка, а накрая унищожителен гняв.

Вивиан стана и се отдръпна от него. Оливър тръгна след нея и когато я настигна, тя се обърна и му зашлеви с все сила една плесница.

Той остана съвършено неподвижен, а тя, застанала пред него, трепереше, напълно вбесена. Все пак трябваше да я накара да разбере.

Той я хвана и стисна силно ръката ѝ над лакътя.

– Това не значи нищо за мен...

– Но за мен то значи нещо!

Тя протегна обувия си в ботуш крак и го ритна силно.

Оливър я пусна и тя се втурна навън, но той беше по-бърз и затръшна вратата, преди Вивиан да стигне до нея.

– Изслушай ме... – започна той.

– Не, ти ще ме слушаш и това, което чуеш, ще е последното, което ще ти кажа. Аз никога няма да бъда част *от твоя живот*. Никога вече не си прави труда да правиш нещо за мен, освен да отвориш тази проклетата врата сега и да ме пуснеш да си отида!

Той стоеше неподвижен и се взираше в нея. Усети гнева, който завладя цялото му същество.

– Ти си една проклетата, упоритата малка глупачка. Нямах представа за опасността, която те преследва.

– Не мисли, че имаш работа с някоя глупачка, която сляпо вярва във всичко, което ѝ казваш! Сега, след всичко, което си направил, защо трябва да вярвам, че историята за този побъркан е истина?

Тя искаше да му причини болка, така както и той я беше наранил.

– Каква идеална ситуация си нагласил за себе си, Оливър! Да ме караш да те чакам търпеливо, да се крия, докато ти общуваш с безброй курви...

Той я сграбчи за ръката и я замъкна към бюрото. Тя риташе и се бореше като някое сърдито дете. За да не ѝ позволи да избяга, докато търсеше бележката на убиеца, той наведе главата ѝ и нави дебелията ѝ плитка около китката си.

Без да каже дума, Оливър отключи чекмеджето на бюрото си и ѝ подаде плика.

Тя му го хвърли обратно и тогава вече ядът му избухна. Движейки се толкова бързо, че тя не успя да го спре, той седна на стола и я метна върху коленете си. После задните ѝ части получиха няколко силни

шамара. Тя изпищя уплашена. Оливър я изправи и я притисна с тялото си към бюрото. Докато я гледаше, почувства как гневът пулсира в него, горещ и пронизващ.

– Погледни ме!

Тя не го погледна.

Оливър хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

– Ще ме слушаш – каза той. Гласът му беше нисък, гневът му го караше да трепери. – Не ти, а аз бях глупак, че те разглезих, без да знам колко си твърдоглава. Но явно скоро ще трябва да ти свия юздите.

Той я обърна към бюрото, като все още я притискаше с тялото си, но сега ръцете ѝ бяха свободни. Помисли си за миг, че тя може да започне отново да се бори с него, но Вивиан взе писмото и го отвори.

Няколкото увехнали розови венчелистчета, които изпадаха от плика, я накараха да занемее. После видя двете панделки, които носеше в косите си онази нощ на маскарада. Бавно и нерешително, тя извади писмото и прочете страховития стих.

Усети как гневът напуска тялото ѝ и на негово място дойде страхът. Сега най-много ѝ се искаше Оливър да я вземе в прегръдките си. Но и двамата бяха отишли твърде далеч в гнева си.

Той се дръпна от бюрото и я пусна.

– Никога не съм те лъгал, Вивиан.

– Така е – каза тя и замълча за миг, а после прошепна – Съжалявам, че те ударих.

– Аз също съжалявам за това, което направих.

Настъпи неловко мълчание, което Оливър наруши пръв:

– Какво те накара да дойдеш при мен?

Тя го погледна и той остана поразен от уморения ѝ вид.

– Нищо определено. Наистина. Няма нищо.

Тя тръгна към вратата, но той я спря.

– Каж ми, Вивиан. Каж ми какво е това, което те тревожи.

– Не е нещо важно. Ще те видя на следващия маскарад.

Той хвана ръката ѝ.

– Ти няма...

Тя издърпа моментално ръката си и вдигна предупредително пръст.

– Но аз ще отида. Докато този човек е на свобода, за нас е по-разумно да не бъдем заедно. Не виждаш ли, Оливър? Този път двамата с теб можем да използваме уменията си и да го спрем.

– Но той може да ти направи нещо...

– Защо не видиш по-ясно какво прави той на *теб*? На *нас*! Няма да

имаме спокойствие, докато той не бъде хванат. А аз няма да имам мира, ако не помогна за залавянето на този жесток негодник! А сега ме пусни да си вървя, Оливър.

Той се взираше в нея и продължаваше да препречва пътя ѝ.

– Не виждаш ли? – каза тя спокойно и той усети голямата умора в гласа ѝ. – Просто искам да ти помогна.

– Не вярваш ли, че съм в състояние да те защитя?

– Ох, ти проклети, големи *глупчо!* *Разбира се*, че ти вярвам! Но човек не трябва да се изправя сам срещу дявола.

Той стоеше до вратата и я гледаше.

– Пусни ме да си отида, Оливър.

– Няма да ходиш на никакви маскаради!

– Ти няма дори да разбереш.

– *Всички в Лондон* ще разберат! Ти, твърдоглаво момиче! Те говорят за Аврора, богинята, която раздава щедро своите прелести!

– Следващия път ще покрия косата си.

– Те ще те *покроят* – отговорът му беше язвителен, а думите му нарочно бяха груби и вулгарни.

– Мога да се грижа за себе си!

– Можеш ли? А какво щеше да направиш с онази грозна маймуна от маскарада, ако не бях се появил?

– Ами можех да го целуна... – каза тя и се спря по средата на изречението, защото той я взе в ръцете си и я притисна към себе си.

– Ако те видя на маскарада, ще те отведе и ще те държа под ключ.

Вивиан само сви рамене. Оливър се дръпна от вратата и ѝ позволи да излезе.

– Дейвид ли те придружава? – попита той.

Тя кимна с глава.

Той се обърна с гръб към нея, обзет отново от внезапен гняв.

– Прибери се вкъщи!

– Ти си толкова твърдоглава, колкото беше и майка ти – каза Сюзън, като се взираше ужасена във Вивиан.

Вивиан наведе глава, тъй като не искаше никой да вижда болката, която я разкъсваше.

– Ще приема думите ти за комплимент.

– Но помисли ли какво ще правиш сега?

– Ще измисля нещо.

– Не ме дръж настрана от това, Вивиан. В такива случаи човек не бива да се затваря в себе си.

Вивиан стисна ръцете си в юмруци и ги опря на масата, спомняйки си острите думи, които тя и Оливър си размениха.

– Каква лоша приятелка съм аз – промълви Вивиан и най-накрая се осмели да погледне възрастната жена в очите. – За твоята лоялност към мен ти не получаваш нито друго освен тревога и мъка. Ето така ти се отплащам аз.

– Мълчи. Всички жени стават чувствителни, когато Бог ги дарява с бебета.

– Само за това ли стават жените в този свят?

– Какво искаш да кажеш?

– Само дотам ли се простира нашето призвание – да дадем един нов живот в броеницата на вечния житейски кръговрат? Тогава защо имам мечтите си, копнежите си, желанията си, които не могат да бъдат заглушени! Защо не мога да се гмурна в потока на живота би да се опитам да ги направя реалност?

– Той иска сам да се справи с този луд човек, Вивиан.

– Ти заставаш на неговата страна.

– Да. Аз разбирам неговата позиция.

– Дори и след това, което е направил в онзи бардак?

– А какво трябваше да направи според теб, госпожичке? Отговори ми на този въпрос! След като те са го завели в онзи дом, какво друго е могъл да направи? За един млад, красив, здрав и буен мъж като него това, което е направил, е естествено.

Вивиан се втренчи в Сюзън. Все още беше разстроена от борбата, която беше водила с Оливър. Изобщо не знаеше как да отговори.

– Направил го е, за да отклони вниманието на този дявол от теб! Ако не беше отишла на онзи маскарад, никой нямаше да знае, че съществуваш!

– И ти възприемаш постъпката му като една добра идея?

– Не знам какво да мисля вече – стрелна я Сюзън и сниши гласа си до шепот. – Този човек, който те е преследвал нагоре по стълбите и е взел панделките от косите ти е искал да измъчва Оливър. Нима това не означава нищо за теб? Когато Оливър ти призна за това, което е бил принуден да направи, той вече е бил получил писмото на злодея. Не можеш ли да разбереш това и да му простиш?

– Не мога да позволя повече на никого да ме затваря и да ме държи под ключ. Дори и на Оливър.

Сюзън я погледна втрещено. Вивиан знаеше, че жената си спомня многото наказания, които Хилда ѝ беше налагала. Беше я заключвала в шкафа, в малката стаичка на тавана, оставяйки я самичка в тъмното. Сега мисълта да бъде ограничавана по какъвто и да е начин я ужасяваше и отращаваше.

– А какво ще стане с малката? – пошепна Сюзън. – Сама ли ще я отгледаш?

– Не – Вивиан се хвана здраво за ръба на масата и повдигна леко брадичката си, опитвайки се да потисне съмненията и страха си. – Не. Първо ще хвана сама убиеца, а после ще убедя този упорит мъж, когото обичам до полуца, че двамата с него сме идеалната двойка.

Нито Сюзън, нито Вивиан имаха някаква представа, че Розамънд скоро щеше да ги напусне.

Както винаги, след като свърши службата в църквата, те се отбиха да видят кръстницата на Вивиан. Розамънд беше изпълнена с вълнение относно новата бална рокля, над която в момента се трудеше.

– Тази рокля ще стане наистина приказна. Този чудесен нюанс на синьото ще подхожда на прекрасната ти коса. А знаеш ли, че всички приказват за някаква жена която имала почти същата коса като твоята? Така че ти ще бъдеш втората, която ще е по модата!

Вивиан беше мислила да сподели всичко с кръстницата си, но интуицията ѝ подсказваше да не го прави. Те изпиха чая си и Розамънд я помоли да се качат в стаята горе, за да пробват корсажа на новата рокля.

Веднага щом като кръстницата ѝ я видя съблечена по риза, разбра всичко.

– Ох, Вивиан!

Тревогата, която се четеше в скръбните ѝ очи, беше очевидна. Погледът ѝ се спря на наедрелите ѝ гърди Вивиан разбра, че жената виждаше в нея отново майка ѝ, но по по-различен начин. Елиза е била млада, страстна, своеволна и заслепена от любов. Според това, което Сюзън ѝ беше доверила, Розамънд смяташе, че Елиза е допринесла сама за нещастieto си.

– Съжалявам, че ти създадох грижи – каза Вивиан. Гордостта ѝ я заставяше да изрече тези думи.

– А Оливър? – попита Розамънд, като се мъчеше да възприеме спокойно факта, че Вивиан е бременна. – Какво мисли той за всичко това?

– Той не иска жена като мен.

Като чу тази забележка, Сюън, която връзваше корсажа ѝ, я оципа яростно и ако Розамънд не беше там, Вивиан беше сигурна, че щеше да изяде няколко шамара.

– Тогава, честно казано, в положението, в което се намираш, не бих могла да те изпратя на никаква забава, за да хванеш окото на някой почтен млад мъж.

– Така е, защото, честно казано, аз не искам да ходя на никаква забава – заяви Вивиан, вече напълно облечена. Като се обърна към кръстницата си, добави: – А сега трябва да си кажем довиждане.

– Имам една приятелка в Шотландия – започна Розамънд. – Мога да ѝ пиша и да я помоля да отседнеш при нея, докато родиш...

– Моля те, не се тревожи излишно. Не след дълго ще напуснем Лондон и аз ще ти пиша.

Те излязоха от къщата и близо половин миля вървяха, без да продумат.

– Ще напуснем скоро Лондон, а? – каза накрая Сюън.

– Отказвам да приема милостиня от когото и да било!

– Точно това и ще направиш накрая, моето момиче. А всичко може да има и още по-лош завършек.

Вивиан беше мислила и за това. Дори си беше спомнила за жената, която беше видяла на пазара с болнавото бебе в ръце. Нима и тя щеше да свърши като нея – навън в студа, заедно с малкото си дете, без да има свой дом?

– Не. Ще измисля нещо.

– Преглътни гордостта си, скъпа моя, и отиди при него.

Те изминаха остатъка от пътя до къщи, без да си кажат ни една дума.

Оливър не беше сигурен какво чувства към Вивиан Вечерята, на която присъстваше тази вечер, беше безкрайно отегчителна и досадна. Нито една от жените не можеше да се сравни с Вивиан.

– Ваша светлост, разкажете ми за градината на вашия чичо – помолите една много хубава жена, която седеше срещу него. Тя имаше черна коса и зелени очи и действително беше много привлекателна. Но той видя, че тя се взираше в украсения със скъпоценни камъни дракон на пръстена му и в кройката на вечерния му костюм и разбра, че беше задавала въпроса по други причини.

Той въздъхна, чудейки се какво да каже.

– Моята градина... – започна той.

– Не – каза тя, като се престори на обидена. – Филип ви пита за онези коне, които са ви доставили неотдавна.

Оливър се обърна към приятеля си, който явно се чувстваше неудобно.

– Много съм доволен от тях – каза Оливър, като вдигна чашата си с вино.

Той оглеждаше приятелите и познатите си, които бяха насядали около масата. Дали убиецът беше сега тук, в същата тази стая?

Убиецът наистина беше в стаята и седеше на масата, само няколко стола встрани от Оливър.

Той наблюдаваше Оливър, опитвайки се да държи под контрол истинските си чувства.

Всяка жена в тази стая се мъчи да ти се хареса, но ти не обръщаш внимание на нито една от тях. Не ми харесва, когато общуваш с всички и отказваш да си избереш една.

Виното се лееше щедро, а разговорите продължаваха сред смехове, шеги и клюки.

А той гледаше. И чакаше.

Розамънд беше свършила с опаковането на вещите си сега седеше на леглото. Чудеше се защо всичко, което беше планирала, така безславно се провали. Искеше да покаже на кръщелницата си колко много се вълнува нея, за нейното благополучие и щастие, а вместо това отношенията им охладняха още повече.

Щеше да тръгне рано сутринта. Заминаваше на север, далеч от Вивиан, далеч от нейните проблеми. Вероятно никога вече нямаше да види момичето.

Права си, Роза. Бягай далече.

Тя захлупи лице в ръцете си. Откритието, че кръщелницата ѝ е бремна, я беше разстроило толкова, че в един миг помисли, че чува гласа на Елиза.

Бягай.

И преди беше избягала и никога не можа да си прости тази грешка. Въпреки че беше жена, тя не можеше да отстъпи като онзи пияница Хоумър, който беше зарязал Вивиан на произвола на съдбата.

Не се страхувай, моля ти се. Помогни ѝ...

Имаше чувството, че Елиза е при нея, в стаята. Розамънд затвори очи, желяйки това чувство да изчезне, шумът пред вратата я накара да се сепне.

Прислужникът на Джени, един нисък, набит мъж, влезе в стаята и посочи двата пътнически сандъка до леглото.

– Това ли е всичко? – попита грубо той.

Тя се изправи, като се хвана за рамката на леглото, махна кичур коса от челото си и се втренчи в мъжа.

– Това ли ще бъде? – попита той.

– Не – каза спокойно тя и седна отново на леглото, стискайки до болка ръцете си. – Не. Няма да заминавам още.

Скъпи Оливър,

Не съм ти писала отдавна наистина, но това бе само защото здравето не ми позволяваше, тъй като трябваше да пазя леглото. Но аз чух за теб и твоята Аврора. Да знаеш само как ѝ се възхищавам, затворена тук, между четирите стени на спалнята си. Всички в Лондон говорят само за нея.

Тя е развълнувала аристокрацията и я е довела да полуда. Но е предизвикала и Даниел.

Той ти е сърдит, Оливър. Както обикновено, ти го изигра отново. Той не можа да намери тази жена, а сега дори не е сигурен в чувствата, които имаш към нея. Моля се да продължиш да го водиш по лъжлива следа, за да я предпазиш от силата на неговия гняв. Ти никога не си лъгал нежния пол, Оливър. Знам това. И точно затова подозирам, че дамата все още лежи на твоето сърце.

Обещах пред себе си този път да ти разкажа всичко, за да приключа с тази история веднъж завинаги. Днес се чувствам по-добре и се надявам да мога да пиша повече.

Даниел дойде да ме вземе от къщата на възрастната жена, при която служех и която се отнасяше към мен като с приятелка. Тя искрено се радваше за мен, радваше се, че моят брат е успял в живота. Той беше облечен с хубави дрехи и дори имаше на свое разположение карета.

Ние напуснахме триумфално Лондон и аз бях във възторг от факта, че моят брат беше превъзмогнал миналото и се беше справил добре с живота.

Докато научих истината.

Имаше друго убийство. Не мога да ти кажа повече засега, Оливър, тъй като това е едно фатално събитие, което обяснява откъде идва омразата, която Даниел питае към теб.

Пътувахме за имението му в провинцията. Неговите земи граничат с твоите и от деня на нашето пристигане аз непрекъснато чувах разни истории за теб и за твоите момчешки подвизи. Ти не беше вкъщи по това време, тъй като пътуваше с чичо си по света, но изслушах тези приказки и любопитството ми нарастваше.

Видях градината ти и разбрах, че човек, който обича толкова много красотата, сигурно е една чувствителна натура. Нещо, което беше толкова чуждо за двамата мъже, които познавах – моята баща и моя брат.

Моля те да ме разбереш, Оливър. Въпреки че обичах брат си, аз се страхувах от него. Бях видяла на какво е способен той. Познавах вкуса на страха още от мига на раждането си, а впоследствие събитията от живота ми затвърдиха това мое чувство с още по-голяма сила.

Живея с мисълта, че съм една страхливка, но мога да те уверя, Оливър, че не ми е лесно.

В деня, когато се завърна в имението си, ти ни дойде на гости. Видях те от прозореца на библиотеката. Ти влезе в моя живот със силата на един бог. Беше толкова красив, толкова умен. Толкова нежен.

Тогава се влюбих в теб, но бях достатъчно умна да не го показвам.

Даниел ти завиждаше още от самото начало. Според него всичко, за което той е трябвало да се бори, дори и убива, ти си го получил без каквото и да е усилие от твоя страна. Той трябваше да се мъчи да играе ролята джентълмен, докато ти беше роден такъв. Когато двамата с него отивахте да яздите, Оливър, ти имаше по-добрата стойка. Ти го превъзхождаше в лова и риболова. Дори и с дамите имаше по-голям успех.

Даниел чувстваше, че е едно нищо. И може би той настина беше едно нищо, каквато бях и аз. Знаех, че двете убийства му тежаха страшно на съвестта. Едното беше направено, за да ме защити, а другото беше извършено за да извлече материална полза. Даниел мислеше, напълно погрешно, че ние имаме извънредно голяма нужда от много пари, за да бъдем подsigурени.

Спомням си онова лято много добре. И двамата бяхте толкова млади и силни. Толкова красиви. Гледах ви от прозореца, защото Даниел ми беше възложил да свърша някои работи в огромната къща на имението му. Аз не бях достатъчно уверена в себе си, за да се науча да играя ролята на важна лейди. Мислех, че съм доволна от задълженията, които имах, доволна да живея близо до брат си и да имам някакъв комфорт.

Но аз исках повече. И за това си желание бях наказана много пъти. Оливър, докато ти създаваше красиви градини, аз си създадох свой собствен ад.

Исках да имам теб. Исках да видя дали мога да бъди докосната от мъж, без той да почувства отвращение. Аз ти позволих да ме целунеш, когато се срещнахме на стълбите един ден, а после избягах. Ти пробуди талкова много чувства в мен, че се изплаших.

Но не можех да те забравя.

Знам, че ще си спомниш за мен, когато ти кажа, че аз ти подарих девствеността си, както и ти ме дари със своята. Сега ти не би ме познал, защото аз нямам нищо общо с онова младо, хубаво момиче, което бях някога. Искам да знаеш, Оливър, че аз ще си спомням до последния си час за това, което ти ми даде.

Бих върнала всичко обратно, ако можех да спра целия този ад.

И така, една от прислужничките каза на друга, тя пък на трета, докато накрая Даниел чул клюката. Той ме извика в спалнята си. Беше бесен. Опитах се да отрека стореното, но той беше видял малкия букет цветя, който ти остави за мен. Въпреки че винаги съм знаела, че между нас съществува твърде голяма разлика в обществената йерархия, ти беше добър и мил с мен, Оливър, и аз ценя това.

Но аз ти причиних болка и ще направя всичко, за да изкупя този грях.

Ако ти просто ме беше използвал само за да удовлетвориш своите плътски желания, той може би нямаше да бъде толкова сърдит, но знаеше, че аз те обичам. Знаеше, че ти владееш една част от моето сърце, над която той никога нямаше да може да има власт. Въпреки че чувствата на Даниел към мен никога не са били неестествени, това го влудяваше до краен предел.

Оттогава той започна да те измъчва. Любимото ти куче се осакати по време на лов. Конят, който ти яздеше, неочаквано окуця. Част от градината ти беше преобърната, а цветята бяха изтръгнати с корените. Всичко това беше сторено, за да те накаже.

Но все още не беше убивал.

Докато не се появи Ан и чувствата ти към нея, които той беше забелязал в очите ти. Видял ви една вечер в театъра и когато се прибра вкъщи, реши, че трябва да те накара да страдаш. Опитал се да му попречи, но стана още по-лошо. Изблиците на гняв у Даниел ме плашеха ужасно, защото тогава той ми напомняше за баща ни.

Той уби Ан. Уби и другото момиче.

Ръката ми трепери, докато пиша тези редове. Толкова бързо се изморявам напоследък. След всяка написана дума се чувствам все по-разстроена и отчаяна, а има още толкова много неща, които трябва да ти кажа. Той е близо до теб, Оливър. Много по-близо, отколкото предполагаш. Той следи всяка твоя крачка и е решил да те съсипе. Искат ти да страдаш така, както той е страдал. Знам тази истина още от времето, когато бях дете.

Чувствам се напълно безпомощна.

И няма начин да го спра...

Сутринта Вивиан чистеше гостната стая и разглеждаше портрета на доведените си сестри. Хилда имаше голям запас от рисувани портрети, които беше изложила на показ, защото смяташе, че те издигат ранга на семейството ѝ. Вивиан сравняваше мълчаливо приликата на портрета с реалните образи. Художникът явно имаше доста голям талант. Той беше доловил най-неприятните качества на Дороти и Миранда и ги беше изобразил, като по този начин ги бе направил достойни за всички.

Портретът на майка ѝ, поръчан, когато тя обявила годеежа си, беше продаден преди много години. Хилда беше алчна за пари, въпреки че когато се омъжи, съпругът ѝ все още беше богат човек благодарение на богатството, което му остави покойната му съпруга. А очевидно Хилда не искаше в къщата да има нещо, което да напомня за първата жена на Хоумър.

На Вивиан ѝ стана болно за портрета на майка ѝ, изложен в някой магазин и продаден на съвсем чужд човек. Сега, когато чакаше първото си дете, тя беше натъжена от факта, че единственият спомен, които

детето ѝ щеше да има за баба си по майчина линия, беше малката миниатюра, която тя пазеше в жилището си, точно над конюшната.

Изненада се, когато видя, че Хилда е станала от болничното си легло и влиза в стаята с някакъв непознат, който вървеше зад нея. Мъжът беше около двадесет и пет годишен, имаше дълга, грижливо навита руса коса, която беше изкусно напудрена. Дрехите му бяха безупречни и Вивиан се зачуди какво общо можеше да има той с такава жена като Хилда. Дори и сега, когато имаше гост, тя беше облякла измачканата си всекидневна рокля и представляваше пълна негова противоположност.

– Ето я – съобщи Хилда и посочи към Вивиан.

Тъй като не искаше да бъде наказана с бой заради това, че се е държала нахално, Вивиан скръсти ръце, без да оставя парцала за прах, и погледна надолу към пода, както повеляваше благоприличието. Остана напълно неподвижна.

– А, да, тя ще свърши работа.

Тонът на гласа му накара кожата ѝ да настръхне.

– Вивиан, това е Джефри Темпълтън, втория виконт Хоуретън. Джефри, това е моята заварена дъщеря, Вивиан Ленър.

– Тя е по-хубава, отколкото ми я описа, Хилда.

Вивиан преглътна, чудейки се защо изпитва страх от този мъж, когото никога не беше срещала преди.

– Приятно ми е – каза тихо тя.

Хилда се усмихна и се обърна към Джефри.

– Тя е съвсем като една малка лейди, нали?

Вивиан искаше да ги попита за какво е всичко това, но чувстваше, че Хилда отново си играе с нея. Джефри беше по-прям.

– Какво удоволствие е за мен да ви видя и да знам, че скоро ще станем роднини!

Сватбата! Беше толкова погълната от това как да се измъкне от къщата на мащехата си, че беше забравила напълно за намеренията, които Хилда и баща ѝ имаха за бъдещето ѝ.

– И вие сте моят бъдещ жених? – попита тя тихо, като го погледна под спуснатите си ресници. Може би, ако се опиташе да го очарова, Хилда щеше да се отнеме по-любезно към въпросите, които искаше да зададе. Сега просто трябваше да разбере колкото се може повече за това, което тези двамата планираха за нея.

– О, не, скъпа моя. Брат ми е щастливецът.

– Той тук ли е? – попита тя, като вложи само обикновено женско любопитство в гласа си.

Хилда и Джефри си размениха погледи и се усмихнаха.

– Той се чувства доста неразположен напоследък – каза спокойно Джефри. – Но ще се срещнете с него преди сватбата.

Вивиан му се усмихна, като се насили да предаде на лицето си маска на ласкава женственост. Тя се осмели да зададе още един въпрос:

– Мога ли да попитам за името му?

– Колин – каза Джефри. Очите му продължаваха да се взира в корсажа на роклята ѝ и Вивиан едва устоя на желанието си да покрие деколтето си с ръце. Корсажът на семплата ѝ рокля беше започнал да ѝ става тесен, тъй като гърдите ѝ бяха наедрили вследствие на бременността. Но нямаше как да се преправи, а нито Вивиан, нито Съзън имаха пари за нова рокля.

– Ще се разпоредя да донесат чай – каза сияеща Хилда. – Двамата можете да останете малко насаме, за да се опознаете по-добре.

Това беше груба подигравка, тъй като ако Вивиан беше закриляна от баща си и от семейството си, нямаше да бъде оставена насаме с този непознат мъж. За момент почувства силна уплаха.

– Седни – каза Джефри, като посочи към дивана.

Тя се колебаеше.

– Ела. Няма да те изям.

Тъй като нямаше друг избор, тя седна. Той веднага се приближи до нея и седна по-близо, отколкото изискваше благоприличието.

– Какви захабени малки ръце! Напукани и зачервени – отбеляза той.

Тя държеше очите си скромно сведени надолу, гледаше скръстени-те в скута си ръце и се молеше Хилда да се върне по-скоро.

– Какво хубаво момиче си ти! И колко хубаво ще си прекарваме, забавлявайки се заедно – само ти и аз.

Думите му бяха толкова оскърбителни, че за миг Вивиан помисли, че не го е чула добре. После повдигна очите си и видя лицето му, видя особения блясък в очите му и разбра, че това, което беше принудена да понася в тази къща, не беше нищо в сравнение с онова, което този мъж беше запланувал за нея.

Тя преглътна, като продължаваше да гледа здраво стиснатите си ръце.

– Ами Колин? – пошепна тя, като си помисли, че щеше да е добре някой от кухненските ножове на Съзън да е наблизо.

– Погледни ме.

Тя не смееше да не му се подчини.

– Той е извънредно щедър. – Тънките устни на Джефри се извиха в усмивка и Вивиан си помисли, че никои друг мъж не я беше отблъсквал толкова силно, както този тук.

Той протегна ръката си към нея и тя скочи от дивана. Но той беше по-бърз и като я настигна, опря гърба ѝ в стената. За свой ужас тя усети ръката му върху голата кожа на гърдите си. Беше заврял ръката си под корсажа на роклята ѝ.

Тя извика, но викът ѝ беше заглушен, тъй като той впи устните си в нейните. Езикът му влезе навътре и на нея ѝ се повдигна от усещането. Като се дръпна яростно, тя отмести главата си настрана, но той я сграбчи за косата с подобните си на клещи пръсти и започна да я върти, докато накрая тя помисли, че главата ѝ ще се откъсне от врата.

Той я целуна отново и когато езикът му отново нахлу в устата ѝ, без да мисли, Вивиан го ухапа с все сила.

Той я блъсна и тя падна на пода до табуретката. Джефри се надвеси над нея, като дишаше тежко. Напудрената му коса, сресана в елегантна прическа, се беше разрошила, а сините му очи блестяха гневно.

Хилда избра момента, за да влезе в стаята, носейки поднос, отрупан със закуски. Очевидно тя не искаше Мери да види какво беше станало и да го докладва на Сюзън.

– Тази кучка ме ухапа! – каза Джефри с обвинителен тон в гласа.

Хилда постави внимателно подноса на масата и когато погледна Вивиан, от изражението ѝ можеше ясно да се долови чудовищната омраза, която хранеше към момичето.

– Казах ти, че тя ще има нужда от дресировка. Но точно ти си човекът, който би приел това предизвикателство, нали, Джефри?

Вивиан остана неподвижна, свита в ъгъла до табуретката. Тя беше пресметнала колко е разстоянието до вратата и каква е възможността ѝ да стигне дотам. За съжаление Джефри и Хилда стояха точно на пътя ѝ, така че тази възможност отпаднаше. Оставаше ѝ другата. Въпреки че никога не го беше правила, тя щеше да се бори с всички сили.

– С удоволствие ще се заема с нея – каза Джефри.

Вивиан не смееше да го погледне. Мислеше бързо и отчаяно какво трябваше да направи.

Ако вдигнеш шум, Сюзън щеше да изпрати Дейвид да ѝ помогне. Ако той я чуеше, щеше да пристигне веднага. Но Вивиан не се съмняваше, че Джефри щеше да го накаже жестоко, а можеше и да го убие.

В такива случаи думата на благородника винаги тежеше повече от тази на слугата.

Когато Джефри отново тръгна към нея, тя си помисли колко глупаво постъпи, задето не помоли Оливър за закрила. С последен, отчаян опит тя скочи на крака и се опита да го заобиколи.

Първата безмилостна плесница улучи бузата ѝ и Вивиан усети вкуса на кръвта. Все още борейки се да избяга, тя повдигна инстинктивно ръцете си, за да защити лицето си, и вторият удар на Джефри попадна в стомаха ѝ. Тя се сгъна на две от силната болка и падна на пода.

Когато той започна да я рита с ботушите си, Вивиан изпадна в безсъзнание.

ГЛАВА 13

Хилда и Джефри излязоха от стаята веднага след яростния побой. Вивиан остана да лежи в безсъзнание на пода в гостната стая, където я намери Мери. Момичето започна да крещи неистово и Виктор дойде ти-чешком. Преценявайки бързо ситуацията, французинът повдигна внимателно Вивиан и като я взе на ръце, понесе натъртеното ѝ тяло към кухнята.

Сюзън, която беше чула виковете на Мери, когато видя Виктор да носи на ръце Вивиан, цялата пребледня. Момичето беше с подпухнали устни, а износената ѝ рокля беше скъсана отпред. Грозните белези от побоя бяха станали моравочервени.

– Какво е направила на момичето ми? – пошепна тя, когато Виктор положи Вивиан на един от сламениците до огнището. Сюзън, която разбираше, че сега не му е времето да се поддава на емоции, бързо нареди на Мери да донесе топла вода, чисти кърпи и кошницата, в която държеше билковите мехлеми.

Като потисна желанието си да се разплаче, тя се залови енергично за работа.

Имаше чувството, че една част от нея беше мъртва.

Навън вече беше тъмно, когато Вивиан най-после дойде в съзнание. Тя позна Сюзън, чието лице беше осветено от пламтящия в огнището огън. Старата жена и Дейвид седяха до нея. Вивиан можеше да отвори само очите си, тъй като се чувстваше много уморена и цялото тяло я болеше. Опита се да се усмихне, но дори и това леко движение ѝ причини болка.

Сюзън постави успокоително ръката си върху нейната.

– Не мърдай, скъпо мое момиче. Лежи си спокойно и почивай.

Едва раздвижвайки устните си, тя произнесе безгласно една единствена дума:

Бebето.

– Тя е добре. Силна е като майка си и е двойно по-упорита от нея.

Вивиан не можеше да не се усмихне на тези думи, но миг след това потръпна болезнено.

Организмът ѝ беше силен и след седмица тя се възстанови. Отново беше на крака, но в душата ѝ се зароди едно ново решение и тя знаеше, че вече никой нямаше да я бие толкова жестоко и с такова удоволствие, както я малтретира Джефри Темпълтън.

Омразата ѝ към мащехата ѝ нарасна, когато разбра какво бъдеще ѝ готвеше тя. Винаги беше смятала Хилда за жестока, но сега разбра, че тази жена е лишена от всякакво човешко чувство.

Повече от всякога Вивиан имаше чувството, че се намира в затвор. Хилда наблюдаваше действията ѝ неуморно и не ѝ позволяваше да излиза от къщата. Съюзън излизаше много рядко, а в този нов режим на наблюдение от страна на Хилда беше включен и Дейвид.

Вивиан и Съюзън си говореха тихо пред огнището, кроейки планове как да предадат съобщение на Оливър.

Мери им беше казала три дни след побоя, че е била задължена от Хилда да ги следи. После заяви, че никога не би могла да стори това.

– Не и след... не и след като видях какво ти направи тя – завърши момичето. Тя се страхуваше от Хилда, но както те, така и тя, беше в капан. Вивиан се възхищаваше от смелостта ѝ.

– Ще те махна от това дяволско място – пошепна тя, като не изпускате вратата от око. – Това ще стори и Виктор.

Така Мери стана техен информатор и всяка сутрин им докладваше какво е чула горе.

– Тя смята да изтегли сватбата напред – каза им тази вечер Мери. – Разправяше на дъщерите си за вечерята, на която била с мистър Джефри Темпълтън, и как те обсъдили всичко до най-малката подробност.

– И кога ще бъде сватбата? – попита Вивиан.

– Следващия петък. Смятат да те уроят – кимна тя към Вивиан – и да те заведат в провинцията.

Мери беше предана и умна и беше успяла да разбере още неща.

– Мъжът, за когото трябва да се омъжиш...

– Колин – каза тихо Вивиан, с очи приковани във вратата. – Той не е с всичкия си. Онзи Темпълтън, неговият брат, го държи някъде далече под ключ, вместо да го даде в някой добър приют за душевно болни.

Сюзън и Вивиан занемяха, като чуха това.

– Той смята да те използва... да те накара да забременееш от него и после да обяви детето за законен наследник...

– ... и по този начин да има достъп до богатството на брат си – довърши Сюзън вместо нея.

– Да.

– Тази нощ ще отида при Оливър – пошепна Вивиан. В мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ, тя разбра колко необмислени бяха те. Ако Хилда разбереше за отсъствието ѝ, щеше да излее гнева си върху останалите. Мери, Дейвид или Виктор щяха да оживеят след побоя, който тя със сигурност щеше да им нанесе, но Сюзън сигурно щеше да умре.

Не, тя трябваше да намери начин да се види тайно с Оливър, докато Хилда и дъщерите ѝ отсъстват от къщата.

– Недей да се отказваш да отидеш при него само заради мен – каза Сюзън.

Как може да знае винаги какво мисля, чудеше се Вивиан.

– Не мога да те оставя тук, знаеш това.

– Чуй ме, момичето ми. Щом става дума за твоята безопасност и за моята, искам да ти кажа, че аз имам зад гърба си един дълъг, хубав живот, докато ти едва...

– Не!

– Чуй ме, Вивиан. Ако твоята майка беше жива, щеше да поиска от мен да направя точно това. Затова върви при Оливър и потърси неговата закрила.

– Няма да те оставя.

– Ще го направиш, щом аз ти казвам!

Двете жени се втренчиха една в друга.

– Сега не е уместно да се излиза – пошепна Мери. – Тя е наела двама мъже. Те стоят на пост при портите. Няма да можеш да стигнеш далече.

Сюзън си пое дълбоко въздух, после го изпусна бавно.

– Ако си решила да излизаш, не трябва да се връщаш повече тук – пошепна Мери, като гледаше неспокойно към вратата.

– Вивиан, ти трябва да избягаш, защото това чудовище може да се върне и отново да те малтретира – каза спокойно Сюзън. – По-късно Оливър може да изпрати някого, който да ни отведе отук.

Ти няма да живееш достатъчно дълго, за да видиш това, мислеше си мрачно Вивиан. Но нямаше време за колебание. Като потисна страховете си, Вивиан каза:

– Трябва да има начин нещата да се оправят. И аз ще го намеря!

Късно същата вечер гостната стая в дома на Хилда внезапно беше залята от неземна, призрачна светлина.

Въздухът затрептя, силен вятър нахлу в стаята, издувайки завесите и разпръсквайки пепелта от камината.

Духът на майката на Вивиан се понесе нагоре по стълбите към спалните на горния етаж, като премина през първата заключена врата и погледна към дъщерите на Хилда, които спяха в леглата си.

След това излезе от стаята и се отправи към спалнята на Хилда. Заключената врата изобщо не представляваше някакво препятствие и духът на Елиза се промъкна вътре.

Хилда спеше с отворена уста. Мръсната ѝ перука беше сложена на един от столовете до леглото и Елиза реши да хвърли това отвратително нещо в огъня. С брилянтина, който Хилда използваше при срещане, гнусното нещо щеше да пламне като факел.

Но така едва ли щеше да помогне на дъщеря си. Трябваше да намери начин, за да може Вивиан да напусне тази къща. Като се носеше из стаята, тя се спря, щом видя няколкото плика, поставени върху тоалетна та масичка.

Внимателно, за да не вдигне и най-малък шум, започна да ги отваря един по един, изучавайки съдържанието им. Когато стигна до третия, тя се засмя тихо от удоволствие.

Вътре имаше шест покани за маскарад. Елиза познаваше хората, които устройваха това специално парти. Те бяха богати, уважавани и обичаха развлеченията. Оливър със сигурност щеше да бъде поканен.

Тя извади две покани от плика. После грижливо постави цялата кореспонденция на Хилда обратно на тоалетката.

Напоследък Хилда беше започнала да пие много, така че едва ли щеше да забележи липсата на двете покани, при условие че имаше достатъчно покани, които да осигурят нейното присъствие и това на омразните ѝ дъщери.

Преди да напусне спалнята на Хилда, Елиза реши да ѝ остави някакъв личен знак. Като се съсредоточи, тя отвори бавно прозореца и се измъкна навън с поканите в ръка.

Остави поканите на каменната пейка в най-отдалечения край на градината и закръжи насам-натам между цветята. Накрая намери това, което търсеше. Хилда знаеше много добре, че аленочервените рози бяха любимите цветя на Елиза, а тази вечер те бяха разцъфнали с цялата си прелест. Тя набра един голям букет и се понесе обратно към прозореца на третия етаж, промъкна се в спалнята на Хилда и разпиля цветята върху завивката. После затвори внимателно прозореца, премина през него и се върна в градината, за да вземе ценните покани, които щяха да

послужат за бягството на дъщеря ѝ.

Сюзън усети лек гъдел около носа си и разтърка лицето си.

– Ох, Джорджи, остави ме на мира – пошепна тя, обръщайки се към починалия си съпруг.

Гъделичкането продължи и накрая тя отвори очите си. Вече будна, тя разбра, че приятелката ѝ беше наблизо.

– Лиза? Какво си намислила?

Две покани затанцуваха във въздуха пред лицето ѝ и като протегна ръка, Сюзън ги хвана. След това ги разгледа внимателно.

– За утре вечер! – възкликна тя, пресмятайки възможностите за изпълнимостта на плана. – Сигурна ли си, че трябва да отиде?

Да. Семейството, което дава партито, е много почитено и влиятелно.

– Дъщерите ѝ?

Ще присъстват много богати хора. Ти как мислиш?

– Тя е поставила стража на портата, Лиза.

Остави ги на мен. Само ми кажи по кое време трябва да отвлека вниманието им. Защото аз няма да я оставя, докато не се махне от тази къща.

Сюзън усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Побоя... Никога няма да си простя...

Не. Ти нямаш вина за това. Аз също бях тук. Но ще я накарам да си плати.

– Какво си намислила?

Моите рози, десетки рози, разпилени върху леглото ѝ. Вратата на спалнята ѝ е заключена здраво, така че тя ще разбере...

– Това ми харесва!

Пази я.

– Това, което ѝ казах, наистина го мисля. Лиза. С цялата си душа.

Сюзън почувства как присъствието на духа почти се губи.

– Трудно ли ти е да се появяваш по този начин?

Само да мога да ѝ помогна... След това трябва да си почина...

– Тогава си почивай сега, защото утре вечер ще имаш много работа.

Вивиан се събуди, преди зората да се е сипнала, и видя, че Сюзън седеше до огъня и работеше усилено с иглата. Тя седна на сламеника и се протегна, за да раздвижи мускулите си, които още я боляха.

– Лягай да спиш! – посъветва я Сюзън.

– Какво си намислила?

– Заспивай – пошепна отново Сюзън, – защото ти предстои една дълга нощ.

– Кажи ми!

– Имам две покани за маскарада тази вечер.

– Откъде ги взе?

Сюзън се усмихна, без да сменя очи от иглата.

– Вълшебството витаеше тук снощи, моето момиче.

– Какво правиш?

Най-красивата сребриста материя, която Вивиан беше виждала някога, падаше на дипли от широкия skut на Сюзън.

– Твоя костюм, дете.

– Откъде я взе... Да не си я откраднала?

– Бог ни дарява с това, от което имаме нужда. Онази циганка я оставила на Дейвид. Подарък за добрината, която показахме към нея и децата ѝ. Промених мнението си за маскарада. А сега стани и ми позволи да я пробвам, защото, колкото по-скоро я свърша, толкова по-добре.

– Моля те, кажи ми какво ще символизирам с тази рокля? – попита Вивиан, докато Сюзън оправяше диплите на роклята, които падаха около стройните крака на момичето. Гласът, ѝ беше топъл и радостен. Колко много обичаше тя тази стара жена!

– Имам нужда от нещо семпло, както беше с Аврора.

– Да, решението тогава беше много добро.

– Сребристият цвят ме кара да си спомня за нещо. Ти, скъпа моя, трябва да отидеш на бала като Диана, богинята на луната и лова.

Хилда се събуди от усещането, че нещо гъделичка лицето ѝ. Тя отвори бавно очи и като се изправи рязко, се видя седнала сред десетки червени рози, разпилени върху леглото ѝ.

Елиза!

Цветята изглеждаха като живи. Техните нежни, благоуханни венчелистчета докосваха кожата ѝ, но Хилда не ги усещаше. Тя пишеше и се мъчеше да ги махне от себе си.

Оливър погледна костюма, който лежеше на леглото, и му се прииска Вивиан да можеше да го придружи тази вечер. Този маскарад беше по-различен и със сигурност на него тя не би се изложила на такъв риск,

каквото криеше предишният маскарад у мадам Авайс. Днес балът щеше да се състои в дома на едно от най-уважаваните и обичани семейства от аристократичните среди – херцогът на Кронфийлд и неговата прекрасна херцогиня.

Ако той и Вивиан се бяха оженили, сега те щяха да се подготвят заедно за това събитие. Щяха да се шегуват и да се смеят, а вероятно щяха да прекарат по-голямата част от следобеда в леглото.

Забавата започваше в седем часа и щеше да продължи до сутринта. Вивиан вероятно си беше вкъщи, седеше до огнището и се чувстваше като птичка, затворена в клетка.

Ако не съществуваше усещането, че той вече знае кой е убиецът, Оливър би намерил положението за непоносимо.

Бърт Хейли не правеше усилие да прикрие силната си омраза, като разправяше на всеки срещнат колко много презира Оливър. Той беше прахосал по-голямата част от личните си средства, но за щастие, достъп до останалите семейни пари не му беше даден. Ако изгубеше своя дял, той щеше да изпадне в немилост.

Оливър беше сигурен, че ще може да го разобличи публично тази вечер и да го предаде на правосъдието. Ако нещо в плана му се променеше, то той просто щеше да извика навън Бърт и да сложи край на жестоката му унищожителна сила. Да се остави такъв човек да скита из улиците на Лондон, означаваше заплаха за цялото общество.

Радваше се, че целият този кошмар щеше да свърши тази вечер.

Щом се увереше, че Вивиан е в безопасност, той щеше да вземе каретата си и да отиде в къщата на машехата ѝ, за да я отвлече веднъж завинаги. Щяха да се оженият възможно най-бързо и да започнат своя съвместен живот.

Той познаваше характера ѝ. Знаеше какво предизвикваше гневът ѝ. Двамата си приличаха толкова много! И тя като него се палеше като светкавица в лятна буря. Никой от двамата не таеше злоба и недоволство в себе си, така че той беше сигурен, че тя щеше да разбере неговите постъпки и щеше да го чака спокойно вкъщи, до като той най-после успее да затвори тази ужасна страница от живота им.

Когато Хенри влезе в стаята, болонката го следваше по петите. Беше я кръстил Ундина – на името на бедния воден дух от митологията, който се луташе изгубен и уплашен. Но малкото куче вече си имаше дом. То следваше своя господар, където и да отидеше той, с явно кучешко обожание.

– Съвсем подходящ костюм, сър, за човек, който обича

градинарството толкова много.

Тази вечер щеше да се облече като Зеления човек. Това представляваше едно магическо създание, надарено с фантастични ритуални способности над растенията и човешките същества. Маската покриваше горната половина на лицето му и беше направена така, че да създава илюзията за листо. Плътна украса от стилизирани листа и клонки украсяваше главата му, а дрехите му бяха яркозелени.

– Чакам с нетърпение настъпването на нощта, Хенри – каза Оливър и разбра, че наистина го мислеше.

– Не искаш ли да отидеш на бала, Вивиан? – гласът на Миранда прозвуча злонамерено, но Вивиан не й обърна внимание и продължи да се занимава със сресването на потъмнелите къдрици на доведената си сестра.

– Вивиан да отиде на бал? Каква чудата мисъл! – отметна назад главата си Дороти и зацвиле от удоволствие. – И какво ще облече? – задъхваше се тя, като бършеше сълзите, потекли от очите ѝ, предизвикани от пресиления ѝ смях. – Пепелта от огнището?

– Торता от обора!

– Брашното от килера!

– Филия от мухлясал хляб за ветрило!

– Наниз от царевични зърна вместо перли!

– С боси крака и корона от въглища на главата!

Двете момичета продължиха да се забавляват по този начин, но Вивиан не им обръщаше внимание. Думите не можеха вече да я наранят. Миранда и Дороти не можеха повече да ѝ причиняват болка. Когато Джефри Темпълтън не се мяркаше наоколо, тя отказваше да се поддава на страха.

След един час Хилда и дъщерите ѝ най-после заминаха и тогава започна истинската работа.

Сюзън ѝ помогна да облече костюма. Сребристата материя падаше свободно, прихваната на едното рамо. Беше обула украсените с камъни пантофки на майка си, а грубите ѝ, напукани ръце бяха скрити в белите дантелени ръкавици на Розалинд. Косата ѝ беше оставена да пада свободно, не толкова поради липса на време за сложна прическа, колкото за по-голям ефект.

Не посмяха да сложат корона, затова Мери сплете един венец от розови пъпки.

Тя беше запазила маската си от своя първи маскарад и сега я сложи отново. Сюзън я беше избродирала със сребърен конец.

Сюзън току-що беше свършила с подгъва ѝ, когато Дейвид влезе в кухнята.

– Приковали са с верига каретата за стената. Ще трябва да яздим конете.

Вивиан кимна с глава и свали венеца от главата си, без да обръща внимание на уплашената Сюзън, която беше потресена от тази новина.

– Не се тревожи – ѝ каза Вивиан, като я хвана за ръката. – Дейвид ме научи да язда, така че ще се оправя.

– Тогава най-добре е да тръгваме – каза Дейвид. – Мамо, какво ще правим с пазачите отвън?

– Почакай малко, Дейв, почакай малко – каза тя и се огледа наоколо. Веднага усети излъчването на духа на Лиза.

Добре, Лиза, да видим какво можеш да направиш.

– Видя ли това – попита първият пазач, който се беше облегал нехайно на вратата.

– К'во?

– Онова... ей там – изправи се той. – Кой върви там?

Изведнъж излезе вятър, чиито вой проехтя зловещо, като стон, сякаш някъде ридаше жена.

– Никога не съм чувал вятър да реве така – каза първият.

– Успокой се – отговори другият, но и той беше нащрек.

– Ой! – извика първият.

– Хей! – каза другият, като подскочи. – Какво ти става?

– Нещо ме ощипа!

– Как ли не. Ти си се побъркал! Оуууу!

Двамата мъже започнаха да махат с ръце към невидимото нещо, което им дърпаше ушите и ги щипеше по задниците.

– Махай се! – виеше единият.

– Това е злият дух! – пищеше другият.

Така, борейки се срещу своя невидим противник, двамата мъже си плюха на петите и изчезнаха в мъглата.

От храстите зад вратата се чу пронизително подсвиркване.

– Това е мама – пошепна Дейвид. – Можем да тръгваме.

Вивиан вече се беше качила на коня. Полата на роклята ѝ беше

прибрана около краката ѝ. Една стара наметка покриваше раменете ѝ, а на ръцете си носеше ръкавици, които беше взела от Дейвид. Дантелени-те ръкавици на Розалинд бяха мушнати в джоба на пелерината ѝ, където беше сложила и венеца от розови пъпки. Щеше да си го сложи, когато стигнеше до къщата.

Вивиан подкара коня си в лек тръст. Дейвид скочи на своя кон и я последва.

Бяха се уговорили той да я чака навън и да наглежда конете. Щом Вивиан намереше Оливър, двамата щяха да напуснат маскарада и заедно да се върнат в дома на Вивиан.

Виктор отвори портата, а Мери застана на прага. Вивиан опъна юздите на коня и погледна към Сюзън.

– Бог да те пази – каза ѝ тихо старата жена.

– Скрый се в градината, ако тя се върне по-рано. Аз ще те намеря там.

– Бъди внимателна – каза Сюзън и подаде двете покани на Вивиан.

– Имаме нужда само от една, мамо. Аз ще чакам отвън и ще наглеждам конете.

– Пази се, Дейвид.

– Ще се пазя.

Вивиан подкара коня по тъмните лондонски улици. Дейвид ѝ беше казал в каква посока трябва да яздят и тя смушка коня си. Кобилата заподскача в лек галоп. Вивиан чу, че Дейвид също подкара кобилата си.

Нощният вятър брулеше лицето ѝ, косата ѝ се развяваше. След дългите дни на ограничения и пленничество Вивиан беше зажадняла да излезе и да прегърне нощта.

Тя плесна задницата на кобилата с поводитите, животното се надигна и подскочи напред, а подковите му хвърлиха искри. Вивиан почувства как една така дълго потискана волност се надигна в нея, изпълвайки сърцето и ума ѝ. Неспособна да я задържи, тя нададе див вик от удоволствие и като се наведе ниско над врата на кобилата, се понесе в галоп в нощта.

Виктор затвори и заключи портата. Двамата с Мери се прибраха, а Сюзън реши да се поразходи из градината.

Ох, каква нощ само, мислеше тя, като седна на каменната пейка.

Ох, каква нощ ще бъде това, пошепна един глас до нея.

– Лиза? – пошепна Сюзън.

Наслади ли се на ужасните ми кръсъци?

– О, Лиза – каза Сюзън и започна да се смее. – Приличаха на две малки момченца, в чиито гащи има бълхи!

Помислих, че ще го намериш забавно. Не беше ли хубаво!

– Беше прекрасно.

Сега ще направиш ли още едно нещо за мен?

– Всичко, което поискаш.

Моля ти се, погледни кой организира партито...

Лунната светлина не беше достатъчно силна, за да може Сюзън да разчете думите, написани на другата покана.

– Лиза, знаеш, че не съм много добра в четенето.

Херцог и херцогиня Кронфийлд.

Това, което каза Елиза, накара Сюзън да занемее.

Щом Вивиан ще има дете, тя трябва да знае. Ти трябва да ѝ кажеш истината.

– Мислила съм за това.

След всичко, което се случи, смятам, че тя ще разбере. И ще ми прости.

– Ще ти прости, Лиза. Сигурна съм в това.

Балната зала беше ослепителна. Препълнена с гости, които се смееха, викаха и се шегуваха. Вивиан слезе от коня, недалеч от вратата, в сянката на огромния дъб, и като свали наметката и ръкавиците, ги подаде на Дейвид. Бързо сложи венеца от розови пъпки на главата си и скри ухабените си ръце в дантелените ръкавици. После взе поканата и се отправи към главния вход.

Херцогът на Кронфийлд и прекрасната му херцогиня посрещаха гостите си лично, така че Вивиан беше представена на двойката веднага щом влезе в огромния им замък. Бяха облечени във френски кралски дрехи. Костюмите им бяха избродирани със златни конци, а на главите си носеха огромни бели перуки.

Вивиан си помисли, че ако трябва да ги опише с една дума, щеше да ги нарече добросърдечни, защото именно това качество като че ли струеше от щастливата двойка.

– Колко мило от Ваша страна да се присъедините към нас тази вечер – каза дукесата на Кронфийлд. Тя беше към тридесетгодишна жена и имаше червеникавокафява коса и блестящи сини очи. Усмивката ѝ беше искрена, когато посрещна Вивиан в дома си.

– Колко мило от Ваша страна, че ме поканихте, Ваша светлост – отговори тя.

– Познавам ли ви? – попита херцогът. Той изглеждаше с десет години по-възрастен от съпругата си и косата му беше напълно посребрена.

Вивиан му се усмихна.

– Дали ме познавате? – отговори тя, като внезапно ѝ се прииска да бъде закачлива. – Не, не ме познавате. Сигурна съм, че не се познаваме.

Сивите очи на по-възрастния мъж светнаха от удоволствие.

– Да, но аз ви познавам – каза той и се спря по средата на изречението. – Не сте ли... Аврора?

– Артър! – смъмри нежно съпруга си херцогинята.

– Не споменавай за онова ужасно парти! – И като сниши гласа си, пошепна: – Разбира се, ние бяхме там, но не е нужно всички да го знаят. Аз няма да позволя на никого от присъстващите на забавата ни да се разхожда горе по стаята.

– Не сте ли Аврора? – попита отново херцогът и Вивиан долови сериозността в тона му.

Тя сниши гласа си, осланяйки се на интуицията си, която ѝ подсказваше, че може да се довери на този мъж.

– Да. Виждам, че все пак ме познахте.

– Запазете ми един танц, скъпа моя. Тайната ви е на сигурно място при мен. Съпругата ми и аз сме безкрайно поласкани, че избрахте да дойдете облечена като богинята, чието име носи тя.

Това беше наистина едно щастливо съвпадение.

– Вярвам, че вашият пират е тук тази вечер – каза херцогинята. – Търсете мъж, облечен в зелено.

– Благодаря ви – отговори Вивиан и почувства облекчение, като разбра, че Оливър присъства на забавата тази вечер.

Само след броени минути тя щеше да има отговор.

Оливър я видя в мига, в който тя влезе в балната зала.

Той не можеше да повярва, че тя има дързостта да присъства на още един маскарад след това, което се беше случило между тях последния път. Но ето че тя беше тук, усмихваше се на херцога на Кронфийлд и приказваше с него така, сякаш го познаваше отдавна.

Появяването ѝ на маскарада обърка всичките му грижливо обмислени планове.

Сега той нямаше да има възможност да съсредоточи вниманието си върху разобличаването на Бърт Хейли, тъй като най-силно го занимаваше мисълта и желанието да предпази Вивиан от евентуална опасност.

Един друг мъж, облечен като свещеник, също видя богинята Диана още щом тя влезе в балната зала. Скритият зад качулката на расото си мъж бързо погледна към Зеления мъж, за да прецени реакцията му.

Тя го вълнува така, както никоя друга жена не го е вълнувала – сигурен съм в това.

Подозренията му се потвърдиха напълно, когато той видя, че Оливър, проправяйки си път през навалищата, тръгна към нея.

– Що за игра е това? – промърмори той, като я хвана за ръка и я поведе настрани от насъбралите се в залата гости.

– Оливър, трябва да поговорим...

– Мис, имам най-добри намерения спрямо вас, но вие притежавате изумителна способност да ме вбесявате...

– Нося твоето дете... – пошепна тя.

Новината го накара да занемее.

Той мълча дълго време и Вивиан си помисли, че това, което му каза, не му хареса.

– Дойдох тук тази вечер, за да помоля за закрилата ти – пошепна Вивиан. – Сега си тръгвам, защото виждам...

– Никъде няма да ходиш – каза той, а гласът му беше нисък и прегракнал от вълнение. – Помни, че не мога да се държа така, както ми се иска, защото не знам кой може да ни следи.

– Доволен ли си от това, което ти казах? – пошепна тя, като се огледа наоколо. Бяха облегли гърбовете си до стената, а наоколо нямаше никой.

– Да.

Тази единствена дума и начинът, по който беше изречена, беше всичко, което искаше да знае.

– Не се усмихвай. Дръж се така, сякаш аз не означавам нищо за теб – каза тихо той. – Каж ми нещо грубо, а аз ще те хвана и ще те разтърся. После излез оттук. Ще се срещнем пред вратата след един час. Дотогава стой на светло, не рискувай да излизаш в коридора или в градината. Ще ме послушаш ли този път?

– Да.

– Добре. Обърни се сега към мен и ми кажи нещо обидно.

– Вие сте най-долният мъж, когото някога съм срещала!

– Мис, същото може да се каже и за вас!

Като каза това, той я хвана и я разтресе, а тя се отскубна от ръцете му. Точно щеше да избяга от него, когато забеляза, че той се взира в голото ѝ рамо. Там, вече поизбледнели, личаха белезите, които беше получила от побоя, нанесен ѝ от Джефри.

Вивиан усети как гневът го завладява. Погледът му стана такъв, че можеше да изплаши и мъртвец.

– Кой ти направи това? – попита той. Беше така разярен, че вече не се интересуваше кой ги гледа.

– Няма значение – пошепна тя. – Оливър, нека да постъпим така, както го планирахме.

Но пръстите му вече бяха сграбчили китката ѝ и теглейки я към себе си, той повтори:

– Трябва да знам името му.

– Джефри Темпълтън, втория виконт Хоуретън. А сега ме *пусни!*

Той я пусна и тя изчезна в тълпата, надявайки се, че никой не беше забелязал сцената, разиграла се преди миг.

Но един човек беше видял всичко.

Оливър, колко очарователна е играта, които ти и твоята прекрасна лейди разигравате. Страстта, която блика между двама ви, е толкова очевидна, че не може да бъде прикрита.

Няма значение дали тя те обича, защото това, което ме интересува, са чувствата, които тя пробужда в сърцето ти. Ти ме ядоса твърде много. Зелени ми човече, тъй като ме накара да чакам прекалено дълго, за да избереш още една, която аз ще погубя.

Но аз чаках търпеливо, Оливър. Сега решението вече е взето.

Тя ще бъде следващата.

Танците започнаха и херцогът на Кронфийлд дойде при Вивиан, за да получи обещания танц.

– Вашият Зелен мъж не се вижда никъде – каза той, докато те изпълняваха сложните стъпки на танца. Вивиан не беше толкова опитна в танца като него, но той ѝ предложи да я научи. Чувстваше се сигурна в ръцете на по-възрастния мъж.

– Той изобщо не е доволен от мен. Ваша светлост.

– Ако нямах съпруга и седем деца, щях да бъда много доволен да

имам до себе си една прелестна малка богиня като вас.

Казани от друг мъж, тези думи щяха да я накарат да се почувства унижена, но произнесени от херцога, с толкова нежна искреност, те я караха да се чувства ценена и уважавана.

– Благодаря ви, Ваша светлост.

– Диана, богиньо на луната и лова, за мен ще е голяма чест, ако ме наричате Артър!

Тя се засмя щастливо, но веднага долови промяната в изражението на лицето му.

– Аз наистина ви познавам, сигурен съм в това. Виждал съм ви някъде, но къде ли? Бихте ли ми казали коя сте, за да мога да ви видя отново.

Тя се колебаеше.

– Уверявам ви, че не влагам нищо непочтено в молбата си.

Вивиан не отговори. Как можеше да му каже коя е в действителност? Може би това щеше да стане по-късно, когато имаше закрилата на Оливър.

Музикантите продължаваха да свирят, а те танцуваха под звуците на прекрасната мелодия. Изведнъж Вивиан загуби равновесие и залитна. Артър спря внезапно и като стисна ръката ѝ, пошепна:

– Елиза!

Очите ѝ станаха огромни и се изпълниха със сълзи, когато Вивиан чу името на починалата си майка. Помисли си какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако майка ѝ се беше омъжила за човек като благородния херцог Кронфийлд.

– Елиза! – каза отново той, а гласът му прозвуча по-сигурно.

– Не! – извика Вивиан и като се извъртя, се отскубна от ръката му и побягна, заобикаляйки танцуващите двойки. Тичаше далеч от бляскавата бална зала, надолу по дългия, широк коридор, докато накрая се приюти в сянката на един ъгъл, над който се извисяваше огромен прозорец. Тя застана зад дебелите кадифени завеси и се разрида. Плачеше за майка си, за всичко онова, което тя беше пропуснала в живота си.

Когато постепенно се успокои, Вивиан повдигна маската, за да избърше сълзите си, и тогава усети нечие присъствие.

Когато се извърна, видя свещеника.

Хилда беше в отвратително настроение, което се дължеше най-вече на появяването на тази жена, маскирана като Диана. С нейните

чувствени, сладострастни форми и приказни коси тя беше привлякла погледите на всички мъже, така че дъщерите ѝ нямаха никакъв шанс да бъдат забелязани. Така още една нощ щеше да отиде нахалост.

Дороти беше заета да се тъпче със закуски от отрупаната маса, докато Миранда беше всецяло погълната от играта на карти.

Тя се загледа в огненочервената коса на момичето, което танцуваше с херцог Кронфийлд. Нещо в стойката привлече вниманието ѝ. А и тези блестящи обувки.

Къде ги беше виждала?

Джефри дойде при нея. В ръцете си държеше две чаши, пълни с вино.

– Нямам търпение да настъпи час по-скоро сватбения ден на Колин – каза той и подаде едната чаша на Хилда.

Тя никога не му беше имала доверие и това, че беше побеснял, докато биеше Вивиан, я направи по-подозрителна и дори озлобена към него. Но тези чувства не можеха да бъдат причина, за да се развали сделката им.

– Искам да си тръгна – каза Хилда, тъй като знаеше, че дъщерите ѝ няма да могат да хванат никакъв мъж, докато онази кучка, маскирана като богиня, привличаше всички погледи на присъстващите. – Би ли се погрижил каретата ни да чака пред вратата?

Джефри отпи една глътка от виното, без да сваля погледа си от Хилда, а по израза на лицето му личеше, че се забавлява.

– Добре, щом искаш.

– Кавга между влюбени? – попита любезно свещеникът.

Вивиан сложи маската и се почувства неловко заради сълзите си. Тя поклати глава, тъй като нямаше желание да обсъжда проблемите си с един непознат. Не можеше да види лицето му, защото качулката му го криеше напълно.

– Той не ви ли обича?

Странен въпрос и твърде интимен дори и за един маскарад. Дали нямаше предвид херцог Кронфийлд?

– Да, не ме обича. Освен това той е женен.

– Не говоря за онзи стар човек – отговори свещеникът. – Питам ви за Зеления мъж.

Зеления мъж.

Настъпи тягостно мълчание и Вивиан почувства внезапен страх.

– Познавам ли ви? – попита тя свещеника. Достраша я, че бяха останали сами в дългия коридор.

– Не, но аз ви познавам. И знам, че вие сте момичето, което той обича.

Вивиан видя камата, която проблесна в ръката му. Беше я скрил в широките ръкави на расото си. Същата кама, с която е убил Розалинд, сети се тя.

Оливър не можа да открие Вивиан никъде в залата.

– Загубихте я, така ли? – попита го херцогът на Кронфийлд, като сложи ръка на рамото му. – Изглеждаше разстроена.

– Видяхте ли я накъде отиде?

– Надолу по коридорите, предполагам.

Замъкът на Кронфийлд беше огромен, затова и коридорите бяха много. Оливър не искаше да мисли за това, което можеше да й се случи.

Защо не е останала на светло, както я беше посъветвал?

А къде беше Бърт?

– Той не ме обича.

– Не ме прави на глупак!

Вивиан усети как ядът и злобата все повече се разрастват у този мъж.

– Хайде, ела тук! – заповяда той и направи знак с камата.

Вивиан разбра, че ако той успееше да я замъкне на някое по-скрито място, тя нямаше да излезе жива оттук.

Свещеникът беше застанал близо до прозореца. И тогава й хрумна идеята да дръпне силно тежките завеси, които да се стоварят върху него. Но той видя накъде сочат очите й и се усмихна.

– Недей. Ще съжаляваш.

Спасението дойде толкова неочаквано, че Вивиан го сметна за цяло чудо.

– Ваше преосвещенство, недейте – каза една хубава тъмнокоса млекарка, която подтичваше несигурно пред явно пияния кардинал, чиито зачервени очи светнаха от удоволствие, когато видя свещеника.

– Казвам ти, сине мой, помогни ми да хванем тази хубавица. Така ще можем да й се порадваме заедно.

Вивиан започна да се придвижва към балната зала. Беше сигурна, че този мъж не беше толкова глупав, та да я убие пред двама свидетели.

Зад жестокостта му се усещаше необикновена слабост.

Свещеникът се наклони към нея, ножът проблесна в ръката му и Вивиан усети, че пръстите му хванаха косата ѝ. Той бързо отрязва една къдрица. Тя се изтръгна, но той я хвана за ръка и я дръпна към себе си.

Този кратък миг, когато телата им се докоснаха като в любовна прегръдка, беше най-ужасното преживяване за нея. След минута и други двама маскирани гости, очевидно пияни, минаха покрай тях. Ако искаше да действа, трябваше да го направи бързо.

Вивиан се изкубна от хватката му, като остави в ръката му едната от дантелените ръкавици на Розалинд, загрубялата кожа на ръцете ѝ беше последното нещо, което я интересуваше в момента.

Тя започна да тича надолу по коридора с все сила, молейки се да е налучкала вярната посока.

Неговият гърлен смях отекна в ушите и заедно с думите, които той извика след нея:

– *Ще се срещнем отново...*

Тя не спря лудия си бяг, докато не стигна до балната зала, после хукна през ширналия се мраморен под, изкачи се по стълбите и излезе навън в нощта.

Той я видя, когато тя си проправяше път през тълпата. Всички я видяха. Оливър усети паниката ѝ и хукна да я догони. Когато излезе навън, изтича до коня си и метна на седлото.

– Натам! – извика Дейвид, като посочи с ръка посоката, в която беше хукнала Вивиан. Самият той не успя да я последва, тъй като не можа да развърже втория кон.

– Прибирай се вкъщи, Дейвид. Аз ще я намеря.

Оливър беше отгледал дорестия си кон, който сега яздеше, още от съвсем малко жребче. Красивото животно обичаше да препуска и не се нуждаеше от насърчаване. Оливър само го сръга леко с коленете си и животното се втурна в лудешки галоп.

Вивиан чу чаткането на конски копита зад себе си и тъй като беше уверена, че това е убиецът, започна да тича още по-силно. Изящните пантофки ѝ пречеха да тича по хлъзгавата каменна настилка. Вивиан се подхлъзна и тънката сребриста материя на роклята ѝ се прокъса на коленете. Но стана бързо, защото знаеше, че от това зависи животът ѝ. Усети пръхтенето на коня точно над себе си. В този момент две мускулисти

ръце я повдигнаха. Тя се мяташе яростно, за да се отскубне от тях. Тъмната мъглива нощ се огласи от ужасяващия ѝ вик. Но когато разбра, че този, които я държеше, беше Оливър, успокоена, се разрида. Зарови лице на рамото му, а тялото ѝ трепереше силно.

Оливър намали хода на коня си. Притисна Вивиан силно до себе си.
– Видях го – пошепна задъхано тя. – Видях го. Беше свещеникът.

Беше сигурна, че няма никаква надежда той да бъде открит, защото на бала имаше няколко души, които се бяха маскирали като свещеници. Не беше уверена, че ще може да посочи кой от всички тях беше посегнал на живота ѝ.

Пръстите на Оливър трепереха, когато я поглади по косата. Погали бузата ѝ и притисна Вивиан до себе си, сякаш искаше да се увери, че наистина нищо лошо не ѝ се е случило.

– Ще дойдеш с мен.

Вивиан не отговори. Яздиха известно време мълчаливо. После тя погледна към Оливър ѝ отсече:

– Не мога.

– Вивиан, трябва.

– Не мога да оставя Сюзън.

– Ще я вземем с нас.

– Сюзън да язди?

– Ще изпратя каретата.

– Не, не мога да я оставя сама в онази къща, дори ѝ за миг. Няма да понеса, ако ѝ се случи нещо.

Колко добре познаваше той това чувство!

– Машехата ти не е ли вкъщи?

– Тя никога не се прибира преди полунощ.

– Тогава аз ще отида до нас ѝ ще се върна с каретата. А ти в това време опаковай нещата си.

– Не можеш ли да дойдеш утре сутринта?

– Защо?

– Тя не се чувстваше добре. Не искам да нарушавам почивката ѝ.

Той знаеше, че беше победен.

– В колко часа да дойда?

– В седем. Чакай ни пред задния вход, откъм градината.

– Както кажеш.

Оливър се поддаде на молбите ѝ, защото беше спокоен, че убиецът

не знаеше коя е Вивиан, нито пък – къде живее. А Хилда не тормозеше слугите си поне докато спят.

Беше убеден, че не съществува сила, която да му попречи да отведе Вивиан от къщата на машехата ѝ утре сутринта.

Той я изпрати здрава ѝ читава до дома ѝ. Дейвид, който я чакаше, отключи масивната порта.

– До утре – извика тихо след нея Оливър.

– До утре – отговори тя.

Когато Вивиан влезе в двора, Дейвид пошепна:

– Тя се прибра рано тази вечер, но бъди спокойна – няма нищо страшно. Мама те прикри, като каза, че си търкала цял ден огнището ѝ си твърде мръсна, за да можеш да им помогнеш при събличането на дрехите.

Тя отиде в стаята си и си съблече костюма. После облече бързо слугинската си рокля ѝ се върна в кухнята. Сюзън седеше до огнището и кърпеше чорапи.

– Господарката се появи най-неочаквано! – пошепна жената, когато видя Вивиан. – Това е толкова необичайно за нея!

– И не се ли усъмни в нещо?

– Поне аз не забелязах. Намажи се със сажди, защото ѝ казах, че си чистила огнището.

– Да, тази работа никога вече няма да я върша.

Вивиан разказа набързо на скъпата си приятелка, че Оливър ще дойде да ги вземе сутринта.

– Бих искала да видя лицето ѝ – унесе се в мисли Сюзън, – когато утре закуската ѝ не пристигне както обикновено, и когато ще дотърчи долу и ще види, че слугите ѝ са изчезнали! – Челото ѝ се набръчка тревожно. – Той ще вземе ли Мери и Виктор?

– Ще вземе всички до един. А сега спи. Аз ще събера багажа ни.

– Не ми се спи. Искане ми се да танцувам на покрива цяла нощ, като знам, че най-после ще се махнем от това място!

Хилда лежеше притихнала в спалнята си, но не можеше да заспи. Всеки път, когато затвореше очи, призракът на онова проклето момиче, облечено в сребристо, със златисточервена коса, изплуваше пред нея.

И тези обувки...

Те не ѝ даваха мира – тези обсипани с блестящи камъни пантофи.

Някакъв спомен, погребан дълбоко в съзнанието ѝ, като че ли искаше да излезе наяве. Трябваше ѝ малко време и щеше да си спомни, но тя беше тъй нетърпелива и искаше да го разбере още сега.

Чудеше се дали си струва да напусне топлото си легло, за да позвъни на Мери и да ѝ каже да ѝ донесе чаша чай.

Стана от леглото си, но се спъна в нещо и изруга на висок глас. Запали свещта и видя, че на пода до леглото ѝ има една кошница. Разбира се, отново дело на Дороти. Беше разчистила гардероба си с надеждата, че скоро ще бъде напълнен с нови бални и дневни рокли. За дъщерите ѝ щеше да бъде голяма изненада, когато разберяха, че вече нямат нари.

Опита се да избуца с крак кошницата от пътя си, но тя не се помръдна.

Загложди я любопитство, тя се наведе и отвори капака. Дороти беше натъпкала нещата си в кошницата, без да се постарее дори да ги подреди.

Хилда извади един гребен, украсен с камъни, които блещукаха весело на светлината на свещта. Може би щяха да го приемат в заложната къща. Тя го постави на леглото и продължи да рови в кошницата. Беше извадила по-голямата част от съдържанието ѝ, когато седна и си пое дълбоко дъх. Приличаше на лов на съкровища. Досега беше занесла много неща в заложната къща, за да се сдобие с парите, нужни за следващото събиране на карти.

На дъното на кошницата имаше зелен плетен шал и един позлатен медальон. Верижката липсваше, но бижутото беше красиво и Хилда отвори малкото му капаче.

Елиза.

Как мразеше тази жена! На малкия портрет се виждаше Елиза като дете. Хилда се вгледа в красивата дантелена рокля с копринен колан и в малките бродирани пантофки.

Пантофки...

Паметта ѝ изведнъж се проясни и тя видя как Елиза танцува. Всички мъже изгаряха от желание да разговарят с нея, надпреварваха се да я размиват, докато Хилда винаги бе седяла настрана, сама, винаги в сянката на красивата Елиза.

Да, ето я Елиза, която се смее, докато танцува в балната зала, а на малките ѝ крака проблясват обсипаните с камъни пантофки.

Пантофките с камъните...

– Не може да бъде! – пошепна тя в тихата стая. – Не може да бъде!

Но вече ѝ бе ясно, че това е самата истина. Разбра го в мига, когато

в спомените ѝ изплува образът на Елиза. Същата грациозност и чар беше видяла тази вечер у това момиче, което се усмихваше на херцога на Кронфийлд.

Същата усмивка, с която Елиза ѝ се беше надсмивала винаги.

Усмивката, с която Вивиан ѝ се надсмиваше сега...

Хилда взе свещта, излезе от спалнята си и тръгна към стаята, където спяха дъщерите ѝ.

Елиза се мъчеше да концентрира енергията си, но напразно. Чувстваше се като нощна пеперуда, която, привлечена от светлината, се удря лудешки в стените на стъклото. Тя напразно се опитваше да събуди Сюзън и да я предупреди за надвисналата опасност. Ту извикваше ледения вятър, ту караше пламъка на свещта да трепти.

Но нямаше никакъв резултат. Беше използвала цялата си духовна сила в битката с пазачите пред вратата. Сега вече нямаше как да защити любимата си дъщеря. Изпълнена с безумен страх, тя наблюдаваше как Хилда и дъщерите ѝ приближаваха конюшната.

Слънцето току-що беше изгряло, когато Вивиан свърши с приготвянето на багажа на Сюзън.

Още отсега предусещаше огромното удоволствие, когато вечерта щеше да заспи в прегръдките на Оливър. Каква огромна нужда имаше да бъде с него!

Вече облечена, тя току-що се беше опънала на сламеника, когато чу стъпки пред вратата. Помисли, че Дейвид идва да им помогне да изнесат багажа.

Вивиан се изправи изумена, когато видя Хилда и дъщерите ѝ да влизат в кухнята. Машехата ѝ беше бясна. Беше само по нощница. Не си беше направила труда дори да сложи перуката си и със сплъстената си коса приличаше на някой дивак.

Дороти и Миранда бяха зад нея и когато Вивиан видя какво носят, сърцето заседна в гърлото ѝ. Явно бяха претърсили стаята ѝ, защото Дороти носеше сребристая ѝ рокля, а Миранда държеше венеца от рози и бялата маска със сребърната бродерия.

После видя и двете пантофки, украсени със скъпоценни камъни.

ГЛАВА 14

Вивиан се доближи до Сюзън и леко я разтресе, за да я предупреди за надвисналата опасност. Сюзън се събуди веднага и Вивиан чу как тя ахна, когато видя това, което държеше машехата в ръцете си. Доказателствата бяха толкова изобличаващи, че тя и Вивиан нямаше вече какво да крият.

В стаята се възцари тишина. Вивиан се наведе и грабна един дънер от огнището. Ето че беше ударил часът да се изправи открито срещу Хилда. Реши, че трябва веднъж завинаги да свърши с това. Ако тази отвратителна жена посмееше да докосне дори с пръст Сюзън, Вивиан беше готова да направи нещо много по-лошо.

Джефри Темпълтън не се виждаше наоколо, така че силите бяха разпределени горе-долу по равно. Двете страхливки Дороти и Миранда не можеха да се сравняват със силната и волева Вивиан. Хилда беше единственият ѝ истински противник.

– Ще изиграем една малка игра – каза Хилда и пристъпи напред. – Аз ще задавам въпроси на всяка една от вас, глупачки такива, а вие ще ми давате точен отговор. За всеки неверен отговор ще налагам съответното наказание.

– Няма да стане – каза Вивиан и въпреки че не беше повишавала тон, гласът ѝ прозвуча много силно и решително.

Хилда повдигна оскубаните си вежди, удивена от нейната дързост.

– Нима посещението на няколко маскарада е причината да забравяш коя си в действителност? – изсъска тя.

– Ти си тази, която е забравила, Хилда – каза Вивиан, като нарочно я нарече с малкото ѝ име, вместо обикновената раболепна форма на обръщение. – А аз знам коя си ти.

– Диана, богинята на лова – отговори Хилда и тръгна към сламениците. Сюзън направи знак на Вивиан да мине зад нея, но тя застана пред възрастната жена и я избута леко назад. Вивиан взе дървената фурнаджийска лопата, която беше подпряна на каменната стена.

– Нима възнамеряваш да ме спреш с това? – попита Хилда, а гласът ѝ прозвуча весело.

– Възнамерявам да те убия с това, ако отново ме удариш.

Хилда се поколеба, а дъщерите ѝ направо отстъпиха назад. Хилда не беше толкова храбра, когато нямаше до себе си побойник като

Джефри.

Вивиан хвана Сюзън за ръката и ѝ помогна да заобиколи масата, която се намираше пред огнището. Тя се надяваше да могат да достигнат до вратата, която водеше към градината, но възрастната жена едва креташе. Можеха ли да задържат Хилда в това положение, докато пристигнеше Оливър?

Но Хилда се досети за намерението ѝ и реагира бързо.

– Дръжте старата вещица – изръмжа тя на дъщерите си, като посочи Сюзън.

По лицето на възрастната жена избиха червени петна. Тя беше виждала само добро от майката на Вивиан и се отвращаваше от грубото, оскъбнително поведение на Хилда.

Ситуацията се промени със светкавична бързина. Дороти и Миранда ужасно се страхуваха от майка си. Сюзън, която беше само по нощница, сигурно им изглеждаше лесна мишена. Те тръгнаха към жената, но Вивиан се извърна към тях, като не изпускаше от очи и мащехата си.

– Тя не може да се бие срещу трите ни едновременно, глупачки такива! – извика гневно Хилда.

Те се нахвърлиха върху Сюзън. Тя се опита да избяга, но Дороти я хвана за косата.

В този миг Вивиан се обърна и стовари голямата дървена лопата върху главата на Дороти. Тя се олюля и падна. Миранда отстъпи изплашена назад, а Вивиан отново насочи вниманието си върху Хилда. Мащехата се надвеси над нея, Вивиан пусна лопатата и се дръпна назад. После се извъртя и хвана Хилда за копринената роба, завъртя я и я удари в стената.

– Бягай! – извика Вивиан на Сюзън, която се мъчеше да се измъкне от юмруците на Миранда.

Вбесена, Вивиан скочи върху младата жена и двете се изтърколиха на пода. Ритаха се, налагаха се с юмруци и се деряха с нокти. Преобърнаха масата, която се беше изпречила на пътя им и порцеланови, глинени и стъклени съдове полетяха и се разбиха на каменния под.

Вивиан знаеше, че има предимство, тъй като тежкото, тромаво тяло на Миранда беше мъчно подвижно. А годините, прекарани в неуморен труд, бяха направили нейното тяло силно и гъвкаво. Хвана с рязко движение косата на Миранда и удари главата ѝ в настлания с каменни плочи под. Тялото на момичето бавно се отпусна.

– Бягай! – извика Вивиан умоляващо на Сюзън, но възрастната жена все още лежеше на каменния под и лицето ѝ беше яркочервено.

Мъчеше се да си поеме въздух.

Като сграбчи едно парче от счупен буркан, Вивиан се обърна и насочи острия му като бръснач край към мащехата си. Беше странно, че въпреки опасността лицето на Хилда имаше победоносно изражение. Това накара Вивиан да се огледа. Джефри Темпълтън нехайно се беше облегал на рамката на вратата.

Вивиан продължаваше да стиска смъртоносното парче стъкло. Ръката ѝ трепереше, докато местеше погледа от Джефри към Хилда и обратно.

– Бягай! – едва можа да каже с хрипене Сюзън, като все още се бореше за глътка въздух. – Остави ме.

Хилда, с блеснали очи, тръгна към възрастната жена. Вивиан заста на пред приятелката си, но мащехата ѝ само се усмихна.

– Каква преданост! Много трогателно! Не намираш ли, Джефри?

Вивиан се извърна към нея и каза:

– Не смей да я докосваш, кучко, или ще нарежа лицето ти така, че белезите от шарката ти ще бледнеят в сравнение с тези!

Думите ѝ вбесиха Хилда и пръстите ѝ, разтворени като нокти на хищна птица, посегнаха да хванат Вивиан. Но момичето отскочи назад и вдигна заплашително парчето стъкло.

– Стой настрана – предупреди я тя. Молеше се Дейвид или Виктор да чуят шума от суматохата и да дойдат.

– Пусни стъклото.

Това беше гласът на Джефри.

Тя се обърна към него, но продължаваше да държи под око Хилда.

– Казах, *пусни* го. Става вече дяволски отегчително, Вивиан.

Той мушна ръка в колана си и извади оттам един малък пистолет.

– Пусни го или ще изпратя един куршум в главата на старината.

Завързаха я за стола пред огнището.

Вивиан въртеше главата си и се опитваше да види Сюзън. Молеше се приятелката ѝ да се успокои, за да може да възвърне силите си. Не знаеше на какво друго да се надява.

– Прекрасна роля, нали? – каза Хилда. Повдигна сребристите рокля и след миг я хвърли в огъня. Пламъците облизаха и лакомо погълнаха блестящата материя. Вивиан си припомни колко време и труд беше положила Сюзън, за да ѝ я направи по мярка. Мигар оттогава беше минал само един ден?

Двете дъщери вече бяха дошли на себе си и ядосаната Хилда им зашлеви по един жесток шамар.

– Ако не беше дошъл Джефри, тази кучка щеше да избяга!

В ръката си държеше едно остро стъкло.

– А сега смятам да дамгосам това хубаво малко личице.

– Не – каза спокойно Джефри. – Аз те спасих и за награда искам тя да ми принадлежи. – Бледите му като на влечуго очи светнаха от удоволствие. – Отсега нататък аз ще взимам решенията.

Хилда не каза нищо, но Вивиан знаеше, че вътрешно негодува. Джефри продължи мисълта си. Гласът му беше тих, нежен – пълна противоположност на това, което възнамеряваше да направи.

– Искам веднага да я заведа в имението ми в провинцията. О, не се тревожи. Хилда! Ще получиш парите си – можеш да бъдеш сигурна в това. Но първо, бих искал да се възползвам от една от спалните ти.

Очите на Хилда светнаха злобно, когато тя изгледа Вивиан.

– Разбира се. Никога не бих позволила да си помислиш, че съм неблагодарна за това, което направи за мен, Джефри.

Той се усмихна, а Вивиан потръпна от ужас.

– Искам да я заплодя колкото се може по-скоро.

– Какво ще правим с това? – попита Миранда и повдигна венеца от рози, маската и пантофките.

Хилда погледна към Вивиан. Взе една обувка от ръцете на дъщеря си и започна да я размахва пред очите на Вивиан.

– Били са на майка ти, нали?

Момичето не отговори.

Бавна, триумфална усмивка се разля по грозното лице на мащехата й.

– Ще ги изгорим.

Загубата на скъпия спомен щеше да бъде ужасна за Вивиан, но тя нямаше да достави удоволствие на тази жена, като покаже страданието си. Джефри развърза вървите, с които я бяха вързали за стола. После събра китките й и ги пристегна с една от вървите. По същия начин овърза и краката й.

– Тя е като дива котка – каза той, без да се обръща специално към някого. – Затова трябва да взема специални мерки.

Той се наведе и я метна на рамото си. Последното нещо, което Вивиан можа да види, беше Сюзън, която лежеше напълно неподвижна на студения каменен под, а Хилда и дъщерите й се смееха и гледаха пламтящия огън.

Когато Джефри я носеше нагоре по стълбите, Вивиан успя да извърне главата си и да види часовника, който висеше на стената в коридора.

Шест и четвърт. Оливър щеше да пристигне едва след четиридесет и пет минути. През това време в грубите ръце на Джефри щеше да призове смъртта поне хиляда пъти.

Джефри я вкара в една от спалните за гости и заключи вратата зад тях.

Дейвид влезе в кухнята само няколко минути след като Хилда и дъщерите ѝ бяха излезли. Той видя майка си, изтича при нея, коленичи и докосна моравия белег на лицето ѝ.

– Мамо? – Гласът му издаваше паниката, която го беше обзела. – Мамо!

Без да отвори очи, Сюзън пошепна:

– Доведи... Оливър... Онова чудовище... я занесе... горе.

Той се поколеба. Не смееше да остави майка си сама. Сюзън си пое още една мъчителна глътка въздух.

– Моля ти се...

Оливър тъкмо наглеждаше как върви впрягането на конете в една от най-големите карети на чичо му, когато видя Дейвид да препуска към конюшната. Момъкът не си беше направил труда дори да оседлае коня си. Ризата беше излязла от панталоните му, а краката му бяха боси.

– Вивиан! – извика той, а погледът му изразяваше ужас. Адамовата му ябълка подскачаше бясно нагоре-надолу. Той скочи от коня още преди животното да беше спряло напълно.

– Той я хвана. Онзи негодник, който я би. У Хилда е.

Без да каже дума, Оливър взе поводите, скочи на гърба на скопения кон и профуча през двора така, сякаш го гонеше дяволът.

– Много хубаво – каза тихо Джефри.

Вивиан едва преглътна. Устата ѝ беше запушена с една груба запушалка, която той беше изобретил. Опитваше се да не показва страха и погнусата си. Този път я беше вързал за леглото и нарочно беше рязал бавно, парче по парче, роклята ѝ, докато накрая беше останала само по долна риза и фуста. Това, което щеше да ѝ се случи в тази спалня, щеше да бъде далеч по-лошо от всичкия бой, който беше изтърпяла.

Той опря ножа до ризата ѝ и разриза тънката материя така, че тя падна от тялото ѝ, оставяйки я съвсем гола до кръста.

– Прекрасно – каза той, въпреки че очите му останаха студени, в контраст с фалшивата топлина в гласа му.

Ръката му погали гърдите ѝ и Вивиан затвори очите си. Не чувстваше срам, а само страх и студ.

– Погледни ме – пошепна той.

Не можеше, не искаше да го погледне.

– Погледни ме! – рязко каза той и ѝ зашлеви един шамар.

Вивиан отчаяно си наложи да мисли за други пеша. Тя се чудеше как Джефри може да изпитва удоволствие, като измъчва една жена, като я връзва, запушва устата ѝ и я бие.

– А сега сваляй фустата! – каза нежно той. На Вивиан ѝ се прииска да припадне.

Но точно в този момент се чу трясък, вик, а след това и тропане на крака, обути в ботуши, които тичаха нагоре по стълбите.

Преди още Джефри да огледа напълно стаята, някой ритна силно заключената врата. Вторият ритник я разби и Оливър влетя в спалнята.

От това, което видя в очите му, Вивиан разбра, че Джефри вече е мъртъв.

Оливър не му даде възможност да каже ни дума, а само го фрасна по челюстта със свития си юмрук. Джефри политна назад, Оливър го удари отново. Този път счупи аристократичния му нос. Третият удар улучи Джефри в стомаха и той се превеи на две. Последният удар беше по главата, удар, който го накара да се срути на земята.

– Спи! Моля ти се!

Гласът му беше писклив и издаваше ужаса му, но Оливър не показва никаква милост. Безмълвно, в някакъв унес, той продължаваше да сипе удари върху лицето на мъжа, докато накрая то се превърна в една кървава маса.

Тогав Оливър се зае с останалите части на тялото му. За Джефри беше ясно, че не можеше да се противопостави на своя бесен противник, и само притискаше ръце към гърдите си, реवेशе и хленчеше умоляващо. Оливър му нанесе един последен удар в главата. Тогав мъжът падна в безсъзнание на пода.

Оливър отиде при Вивиан и извади внимателно запушалката от устата ѝ. Очите му бяха помътнели от страх. Той свали окървавената си риза и наметна с нея голите рамене на Вивиан. Взе я на ръце и я изнесе от стаята, слезе по стълбите и тръгна към кухнята.

Къщата беше безлюдна. Хилда и дъщерите ѝ очевидно бяха решили, че е по-добре да не се мяркат пред Оливър, докато той беше в такова настроение.

Дейвид и Мери бяха помогнали на Сюзън и сега тя седеше на стола до огнището, а Виктор ѝ приготвяше чаша чай. Все още изглеждаше зле, но дишането ѝ беше по-добро. Вивиан се запъти към нея.

Не можеше да говори. Просто падна на колене пред възрастната жена и като взе ръката ѝ, я целуна. Очите на Сюзън плувнаха в сълзи и тя започна да гали несръчно косата на Вивиан. Но ръката ѝ замръзна, когато видя кръвта по бялата ленена риза.

– На Оливър е – пошепна Вивиан.

– Онзи човек причини ли ти болка?

– Не – усмихна се тя, като си спомни бързата и яростна борба. – Поне не такава, каквато му причини Оливър.

Няколко мъже от прислугата на Оливър вече носеха багажа им в каретата. Мери и Виктор стояха неловко настрана, до вратата на килера. Вивиан разпозна страха, който се четеше в очите им.

– Може ли Виктор и Мери да дойдат с нас? – попита тя Оливър.

– Разбира се. Ако желаят.

Те събраха набързо оскъдня си багаж и скоро каретата беше напълно натоварена.

– Сега – каза Оливър, като коленичи до стола, на който седеше Сюзън. – Можем да тръгнем веднага директно за къщи, но ако искате да си починете малко тук, аз мога да изпратя моите хора, които да докарат още една карета.

Сюзън поклати глава и се изправи бавно.

– Искам да се махна час по скоро от тази къща, пък дори и ако трябва да лазя и на четири крака.

Дейвид въздъхна.

– Не гледай така тъжно към мен, мамо. А сега се хвани за ръката ми.

Всички се засмяха и излязоха от мрачната кухня навън, в огряната от слънцето ранна утрин.

Вече се бяха качили в каретата, когато Вивиан извика стреснато:

– Обувките ми!

– Къде си ги оставила? – попита Оливър.

– Тя ги хвърли в огнището – отговори Вивиан и тъй като споменът за събитията сутринта я завладя отново, тя започна да плаче.

– Бяха на майка ѝ – обясни Сюзън. – Хилда ги хвърли в огъня.

– Ще се върна и ще видя дали мога да спася нещо – каза спокойно Оливър.

– Ще дойда с вас – заяви Дейвид.

– Карай директно вкъщи – нареди Оливър на кочияша си.

Като слезе от коня, той надникна през прозореца на каретата и каза:

– Виктор, Мери, вярвам, че ще направите всичко, което е по силите ви, за да бъде пътуването удобно. Имайте грижата за тях, защото са преживели ужасен шок.

След като каретата замина, той и Дейвид се върнаха в тихата кухня.

– Сигурен ли си, че взехме всичко, Дейвид? Защото нямам никакво желание да се връщам отново тук.

– Вивиан опакова всичко снощи, поне така ми каза.

– Нека да проверим, за да бъдем сигурни.

Когато Оливър влезе отново в кухнята, усети как гневът отново забушува в него. Не можеше да се помири с мисълта, че Хилда и дъщерите ѝ бяха унищожили и малкото неща, които момичето притежаваше. Куклата от китайски порцелан беше счупена, миниатюрата с портрета на майката на Вивиан беше скъсана. Вивиан реши да я занесе на един художник-портретист, който щеше да възстанови портрета.

Отиде до огнището и коленичи пред него. Огънят беше угаснал, но имаше няколко нажежени въглена, които още светеха ярко. Като взе една дървена лъжица от масата, той започна да рови с дръжката в пепелта, търсейки някаква следа от обувките.

Това, което намери, го удиви.

Отне им няколко часа, докато изгасят напълно огъня. После изчакаха жаравата да изстине, събраха пепелта и я пресяха внимателно. Излязоха от кухнята, оставяйки цялата бъркотия и мръсотия зад себе си.

Изморени, двамата мъже се отпавиха към дома.

Оливър намери Вивиан в гостната стая на втория етаж. Беше седнала до дивана, на който лежеше Сюзън. Възрастната жена спеше, а старицата ѝ котарак се беше свил на кълбо в краката ѝ. Тя изглеждаше много по-добре, макар че все още дишаше трудно.

Без да обръща внимание на раздърпания вид на Оливър, тя изтича към него и го прегърна. Той я притисна до себе си, доволен, че най-после я беше довел вкъщи.

– Съжалявам – каза тя, когато той взе един стол и седна до дивана.

– За какво?

– За обувките. Сигурна съм, че нищо не е останало от тях.

– Не. Останало е – пое той двете й ръце в своите. – Майка ти е била умна жена и е познавала добре характера на баща ти. Каж ми какво е казала кръстницата ти, когато ти е дала обувките.

– Ами каза нещо... за сватбата ми. Че трябва да ги обуя в деня на сватбата си, в деня, в който напусна къщата на баща си.

Той се усмихна.

– Но защо ме питаш? Какво има? Каж ми.

– Обувките, скъпа моя, ги няма, но скъпоценните камъни са тук.

– Но... Не разбирам. Скъпоценните камъни бяха само лъскави стъкълца.

– Истински скъпоценни камъни. Диаманти, рубини и сапфири, които издържат и на най-силния огън.

Вивиан не можеше да проумее какво й казва Оливър.

– Майка ти е скрила цяло състояние в тези обувки и го е направила много умно, като ги е оставила на показ. Зашила ги е за пантофките, а после ги е натъркала с восък, за да загубят малко от блясъка си. И така те са минавали само за лъскави стъкълца.

Той видя как ръката й бавно се повдигна и покри устата й.

– Сега ти си богата жена, Вивиан.

Тя не можеше да проговори, а само поклати глава.

– Исках да знаеш това, преди да те помоля да се омъжиш за мен. Сега си богата и можеш да правиш каквото си искаш – каза той и се спря, като си спомни за последния им спор в библиотеката. – Дори можеш да се освободиш от мен, ако желаеш.

Тя протегна ръка и докосна косата му, отмятайки назад един кичур, който беше паднал върху лицето му. Той усети любовта и дори в този най-обикновен жест и сърцето му ускори ритъма си.

– Ти си един упорит глупчо, Оливър. Всичко, което съм искала в този свят, си ти.

– Но аз ти причинявам само грижи и беди.

– А не ти ли отвърщам и аз със същото?

Той се засмя и се втрени в ръцете си. Чувстваше се много неловко, дори по момчешки непохватно.

– Това го умееш много добре.

– Ти нямаш представа, нали?

– За какво?

– За това, колко много те обичам.

Тя стана от стола и седна в скута му, без да обръща внимание на

покритите му с пепел дрехи. Като повдигна главата си, така че устните ѝ да докосват ухото му, тя пошепна:

– В света няма друг като теб, Оливър.

Чувстваше се толкова успокоен и облекчен, че усети как сълзите започнаха да парят очите му. Като премигна бързо няколко пъти, той пошепна:

– Обичам те, Вивиан. Ти си всичко за мен.

Бръкна в джоба на жилетката си и извади един пръстен. Златният кръг улови светлината на следобедното слънце и трите прекрасни кървавочервени рубина засияха като огнени пламъци.

– Принадлежал е на майка ми.

Той го постави на пръста ѝ и целуна ръката ѝ.

– Точно по мярка ти е – пошепна той, а тя се обърна към него, обви врата му с ръце и го целуна, позволявайки му да почувства цялата обич, която той извикваше у нея.

Чу се тактичното покашляне на Мери. Те се отдръпнаха един от друг. Оливър нямаше сърце да порицае прислужничката, тъй като тя изглеждаше много изтормозена.

– Дойдох да наглеждам Сюзън. Помислих, че Вивиан може да иска да си почине малко.

– Благодаря ти, Мери – каза Вивиан и погледна Оливър. Той се зарадва, когато видя щастливото ѝ лице. – Мисля, че първо бих искала да се изкъпя.

Тя хвърли на Оливър един дързък поглед. Той се усмихна, тъй като вече знаеше как щяха да прекарат остатъка от деня.

– Върви си, Мери, и си почини – каза Сюзън, след като не бяха изминали и пет минути, откакто Оливър и Вивиан си бяха тръгнали.

– О, не мога...

– Нищо ми няма, а една хубава дрямка ще ми се отрази още по-добре.

– Щом си сигурна...

– Сигурна съм.

Щом момичето излезе от стаята, Томас се прозя, протегна се и тръгна бавно нагоре, към главата на Сюзън. Тя се усмихна, когато го усети да се свива до врата ѝ.

– Благодаря ти, Боже, че тя прие предложението му, без да вдига врява. Толкова се страхувах, че гордостта ѝ може да я накара да извърши някоя глупост.

Обърна се към Томас и почеса огромния котарак зад косматите му

уши.

– Тя ще се омъжи за него, той ще залови онзи луд и всички ние ще можем да заживеем спокойно тук. А сега нека да се порадваме на един здрав сън. А, Томас?

Те се венчаха след няколко дни.

Сватбеното тържество беше скромно. Бяха само Вивиан, Оливър, Хенри, Сюзън и Дейвид. Церемонията се състоя сутринта.

Валеше силен дъжд и денят беше мрачен, но Вивиан не се притесняваше от това. Цялото й внимание беше насочено към мъжа, с когото щеше да прекара останалата част от живота си.

Докато слушаше познатите думи на свещеника, струваше й се, че те никога не бяха звучали по-красиво.

В този свещен съюз, в който сега се свързвате. Оливър и Вивиан...

Сватбената й рокля беше от тежка кремава коприна, украсена с френска дантела и перли. Сакото и панталоните на Оливър бяха черни, а бялата му ленена риза беше с жабо и с гофрирани маншети. Жилетката му беше избродирана със златни конни. Никога не беше изглеждал по-красив.

Вивиан, ще вземеш ли този мъж за свой съпруг, за да живеете заедно в брачно съгласие? Ще го обичаш ли, ще го подкрепяш ли, ще го почиташ ли и ще се грижиш ли за него, докато смъртта ви раздели!

– Да.

Тогава свещеникът се обърна към Оливър и той също даде своето съгласие.

Имаше някаква умиротворителна сила в тези свети думи, казани на церемонията. Вивиан се усети толкова сигурна и спокойна на своя сватбен ден! Беше уверена, че ще прекара заедно с Оливър целия си живот.

Погледни милостиво на този мъж и тази жена, които дойдоха да търсят Твоята благословия и ги дари с милостта си...

Оливър се обърна към нея и я хвана за ръката.

В Името на Бога, аз, Оливър Кристофър Грей, взимам теб. Вивиан Ленър, за моя съпруга и ще дяля с теб радости и скърби, богатство и бедност, болест и здраве, обич и любов, докато смъртта ни раздели. Това е моята тържествена клетва.

После Вивиан пое ръката му, впери пламнал поглед в него и каза своята клетва с чист и ясен глас.

Свещеникът повдигна пръстена и го благослови, после Оливър го

постави на третия пръст на лявата ѝ ръка.

Вивиан, давам ти този пръстен като символ на моята клетва. С всичко, което представлявам и което имам, аз ти засвидетелствувам моята почит и уважение.

Тя не можеше да спре да му се усмихва. Съюзът се разплака. Дори очите на Хенри бяха подозрително влажни.

Със силата на Твоя Свещен Дух, запази ги от всички неприятели и ги дари с мир...

Никой не видя покрития с плащ мъж, който стоеше сам в един отдалечен ъгъл на голямата църква и наблюдаваше брачната церемония. Очите му бяха приковани върху Оливър и от погледа му не убягна начинът, по който той гледаше своята невеста. Мъжът се усмихна, когато си спомни думите, които булката и младоженецът си казаха.

Докато смъртта ни раздели...

ГЛАВА 15

Вивиан скоро откри, че няма опит в светския живот, който нейният съпруг водеше. Тя напредваше бавно, гледайки, слушайки, учейки се. Най-малко от всичко на света ѝ се искаше Оливър да съжалява за техния брак или да го чувства като бреме.

Тя знаеше, че той я обича толкова силно, колкото и тя него и че не отдава голямо значение на лондонското общество. Но знаеше също, че между тях имаше и огромна дистанция, както в класово отношение, така и като житейски опит.

Макар че майка ѝ произлизаше от аристократично семейство, Вивиан нямаше представа как трябва да се държи на официална вечеря или на бал. Беше ходила само на двата маскарада, но костюмите ѝ служеха за удобно прикритие.

Днес беше решила да поработи известно време в градината. Работата там я успокояваше и отморяваше. Много ѝ харесаха лехите с билките. Нейната градинка, за която се беше грижила с такава любов, докато беше на служба при мащехата си, ѝ липсваше много.

Работите на Хилда не бяха потръгнали и тя беше избягала от Лондон точно преди кредиторите на Хоумър да пристигнат. Вивиан беше чула, че Хилда отишла на север.

Хоумър беше в приюта за бедни. Миранда се беше омъжила набързо за един мършав, пъпчив младеж, който имаше скромен доход, докато Дороти беше успяла да се подслони при една своя приятелка.

Фамилната къща на Вивиан заедно с всичко, което имаше в нея, беше отишла, за да се платят огромните дългове. Сега освен скъпоценните камъни, които майка ѝ беше спасила от ненаситния, алчен Хоумър, не ѝ беше останало нищо друго.

Но тя скърбеше повече за това, че семейството ѝ беше пропаднало, отколкото за парите или богатството. Когато си мислеше за детето, което щеше да роди през зимата, тя твърдо бе решена да му даде любов и сигурност, твърдо бе решила да създаде щастливо семейство.

След като беше чула за брака ѝ с Оливър, кръстницата ѝ изпрати своите поздравления. Вивиан отговори с писмо в мил, добронамерен тон. Розамънд беше единствената, която представляваше нейното семейство.

Вивиан седна на една пейка в градината и потънала в мисли, не чу

кога Оливър се приближи до нея.

– Тази леха беше оплевена вчера – отбеляза той.

Тя вдигна поглед. Беше се върнал от утринната си езда в парка и все още бе облечен в дрехите си за езда. Джокаста стоеше до него – беше я взел със себе си, за да потича. Джона беше натежала от бременността и си почиваше.

– Виждам – стана от пейката тя, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

– Поканени сме на вечеря от херцог и херцогиня Кронфийлд – каза той и се усмихна.

Толкова се беше страхувала, че това все някога щеше да ѝ се случи! Не че не харесваше възрастната двойка, напротив – намираше ги за благородни и много добросърдечни, но светът на Оливър все още я плашеше и ѝ се струваше странен.

– Колко мило от тяхна страна! Кога трябва да отидем?

– В началото на следващата седмица. Ще бъдем ограничен кръг само четиримата и някои от по-младите им деца.

Вивиан не можеше да измисли друга двойка, в чиято компания би се чувствала по-удобно от тази на херцога и херцогинята. Все някога трябваше да се престраши.

– Тогава трябва да приемем – каза тя.

– Ще им напишеш ли, че приемаме поканата?

– Разбира се – потвърди Вивиан. Изпращането на писмото бе друго задължение, но за щастие то не беше толкова страшно.

За аристократка, за каквато Хилда искаше да мине, домакинството ѝ се управляваше по един доста немарлив начин. Тя беше прекалено стисната, за да наеме толкова слуги, колкото бяха необходими, за поддържане на добро домакинство. Така че Вивиан нямаше никаква представа какви задължения имаше всеки слуга съобразно поста, който заемаше.

– Какво ще правиш днес? – попита я Оливър.

– Първо ще пиша на херцога и семейството му, а после... ще намеря начин да се позабавлявам. – Тя видя загрижеността в тъмносините му очи и добави: – Близо до вкъщи.

– Би ли дошла с мен да појздим заедно някоя сутрин?

– С удоволствие. Бих се радвала да мога да изляза от тази къща.

Ако интуицията не го лъжеше, Оливър беше много близо до разобличаването на предполагаемия убиец. Бърт Хейли беше стигнал до последната степен на самоунищожението си. Оливър беше споменал, че

смята да се срещне с него след една седмица.

– Щастлива ли си тук, Вивиан? – попита я нежно той.

– Щастлива съм, че съм с теб – каза тихо тя. – И надявам винаги да е така.

– Не мога да ти помогна, скъпа моя – каза Сюзън, като разбърка с ръка кърлиците ѝ. – Никога в живота си не съм била в някоя от онези бляскави трапезарии. О, мога да ти кажа какви блюда най-вероятно ще бъдат сервирани, но това и ти сама го знаеш.

– Какво ще правя?

– И аз не знам. Може би ще трябва да гледаш какво прави господарката на къщата и да имитираш движенията ѝ.

Бяха седнали до голямата дървена маса, която стоеше в ъгъла на огромната кухня. Вивиан стана и прекоси неспокойно дългата стая, после, като стигна до голямото огнище, тръгна отново към масата.

– Ще се чувствам отвратително, ако през цялото време трябва да внимавам и да бъда нащрек! Ами какво ще стане, ако Артър и Даяна изтълкуват погрешно действията ми и си помислят, че компанията им не ми приятна?

– Мисис, може би ще мога да ви бъда от помощ.

Вивиан се завъртя по посока на спокойния глас, а полите на роклята ѝ изшумоляха. Хенри стоеше до вратата. В ръцете си държеше сребърен поднос, на който беше наредил сребърния сервиз за чай. Беше ходил горе, в библиотеката, за да занесе нещо за ядене и пиене на Оливър, който работеше над разни финансови операции. Болонката стоеше нащрек до него, доволна, че можеше да следва своя господар навсякъде из огромната къща.

Вивиан почувства как червенина заля врата ѝ и започна да пълзи по бузите ѝ. Срамуваше се, че беше толкова невежа. Гордостта ѝ не ѝ позволяваше да признае всичко на Оливър и да го помоли да я напътства, докато свикне с всички условности, които изискваше етикетът.

Хенри влезе в кухнята, остави подноса и се обърна към нея.

– Мисис, аз съм на вашите услуги.

Вивиан погледна Сюзън. Приятелката ѝ сви рамене и я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже: „Преглътни гордостта си, моето момиче, и се възползвай от възможността.“

Вивиан се обърна към камериера и кимна бавно с глава.

– Мисис, кажете ми от каква помощ имате нужда? В какво се

чувствате несигурна?

Тя преглътна и се насили да отговори.

– Нямам представа как трябва да се храня на масата. Имам предвид на официална вечеря.

– Разбирам.

Хенри се отнасяше към въпроса много сериозно.

– След смъртта на майка ми... О, знам как се яде хляб и сирене и как да избърша чинията си с хапка хляб, но нямам абсолютно никаква *представа* как да се държа на една официална вечеря.

Тя извърна поглед, тъй като се почувства много унижена.

Гласът на Хенри беше тих, спокоен и благ.

– Мисис, имате ли нещо против, ако започнем обучението още тази вечер?

– Съгласна съм. И моля те, не ме наричай „мисис“, защото това ме кара да се чувствам така, сякаш съм на хиляда години.

Вивиан забеляза леката усмивка, която премина по лицето на възрастния мъж, но после то възвърна нормалното си спокойно изражение.

– Добре тогава – каза той, като се усмихна и на двете. – Да започваме.

Оливър довърши последната сметка и остави перото си. Той се протегна, стана и тръгна по дългия коридор към спалнята. Очакваше вътре да намери Вивиан. Когато влезе в стаята, огънят гореше буйно, леглото беше приготвено за спане – всичко беше готово за прекрасната вечер, която му предстоеше да прекара със съпругата си. Но самата нея я нямаше.

Реши да я потърси. Знаеше, че тя прекарва голяма част от времето си в кухнята със Сюзън. Но и кухнята беше празна.

Това изобщо не беше в нейн стил.

Нима се криеше от него? Но след малко зърна трептящата светлина на свещта, която идваше от трапезарията за гости, и тръгна нататък. Точно се канеше да извика, когато чу гласа на Хенри, спокоен и строг.

– Добре, а сега сякаш току-що са ви сервирали супата.

Оливър застана в сянката на вратата и погледна какво става вътре в стаята. Вивиан беше седнала до масата, а Сюзън и Хенри седяха от двете ѝ страни. Ундина, кучето на Хенри, лежеше в краката ѝ.

Нерешително, насърчавана от Хенри, Вивиан вдигна сребърната лъжица и започна да имитира, че яде супа.

– Чудесно! Точно така!

Оливър, скрит в сянката, усети как нещо се надигна в гърлото му. Видя благодарността, с която неговата млада съпруга погледна камериера му.

Разбира се. Вечерята у херцога.

Почувства се като пълен глупак за това, че не беше предугадал нейното притеснение.

– Може ли да го повторим още веднъж? – попита Вивиан.

– Можем да повтаряме всичко, което искате, и колкото пъти кажете. Господарят ще е зает със сметките си поне още един час.

Оливър се усмихна. Беше препускал през изписаните с цифри страници, защото искаше да бъде колкото се може по-скоро със съпругата си, но сега нямаше да издаде присъствието си, защото знаеше, че това щеше да смути ужасно Вивиан.

Когато обучението започна отново, той се измъкна, качи се тихо по стълбите и отиде в спалнята.

Тя влезе в спалнята след един час.

Оливър лежеше под завивките и четеше на светлината на свещта. Вдигна поглед от книгата и ѝ се усмихна.

– Свършил си по-рано! – каза тя.

– Малко по-рано. А как мина вечерта ти със Сюзън?

– Отлично.

Той остави книгата си върху леглото, за да я наблюдава как прелита из стаята. Първо, отиде зад паравана, за да се съблече и да сложи украсената си с дантели нощница, после отиде при Джона и Джокаста и ги помилва по главите и едва тогава се плъзна под завивките до него.

– Не исках да прекъсвам четенето ти.

– Ти си една доста съблазнителна чаровница, присъствието на която може да разсее всеки мъж.

Усмивката напълно издаваше щастието ѝ.

– Мисис, изглеждате щастлива.

– Наистина съм щастлива.

– Мога ли да знам причината?

Тя дръпна закачливо една къдрица от косата му, която беше паднала на челото му, и каза:

– Не. Не може.

– Ах, каква мистериозна жена!

– Точно така.

Той я целуна и я погледна право в очите.

– Има ли нещо, което би искала да ме попиташ?

Тя намръщи леко челото си:

– Да, но не и сега.

– Нещо, с което мога да ти помогна?

– Не. Написах отговора на поканата за вечерята, после със Съюзън оглеждахме гардероба ми, за да изберем подходяща рокля за вечерта. Но мога да те попитам дали одобряваш избора ми.

– За мен ще бъде чест – целуна я отново той, но този път целувката му беше по-страстна. Плътна ръката си под нощницата ѝ. Когато телата им започнаха да се извиват под завивките, книгата падна на земята.

– Оливър, книгата ти...

– Може да почака – пошепна той и като хвана ръката ѝ, я постави върху възбудената си мъжественост. – Този, обаче, не може да чака.

Вечерята у херцога беше истински успех. Макар че раците, полети с масло, желираното говеждо с многото гарнитури и кремът от цариградско грозде, полят с каймак, да бяха разкошни, Оливър не можеше да свали поглед от съпругата си. Тя беше със зелена копринена рокля, която подходеше на очите ѝ, и носеше перлената огърлица и обици, които той ѝ беше подарил в деня на сватбата. Деколтето на роклята ѝ беше дълбоко изрязано и показваше прекрасните ѝ гърди, косата ѝ беше събрана на кок, а навитите на букли къдрици падаха върху голите ѝ рамене. Въпреки че храната и виното бяха прекрасни и биха задоволени и най-изтънчения вкус, а разговорът беше духовит и забавен, той не можеше да мисли за нищо друго, освен за това с по-скоро да я заведе къщи и да я положи в леглото.

Артур Ремзи, херцогът на Кронфийлд, изглежда прочете мислите му. Възрастният мъж и прекрасната му съпруга бяха очаровани от двамата младоженци, които не можеха да откъснат очите си един от друг. Хенри беше обучил Вивиан прекрасно. Беше ѝ казал да се държи естествено и да се противопоставя на импулса да се впуска в теми на разговор, в които не се чувства сигурна. Сега тя сияеше по-ярко и от скъпоценен камък.

След вечерята вместо мъжете и жените да се разделят, както беше прието, Артур ги изненада, като предложи всички да го придружат в библиотеката.

– Имам нещо за твоята очарователна съпруга, Оливър. Сватбен подарък.

Оливър реши да откаже скъпия подарък, който, както предполагаше, възрастният мъж беше решил да даде на жена му.

– Видях го в един магазин скоро след нейната смърт и тъй като не можех да понеса мисълта, че той ще виси на стената в някой чужд дом, реших да го купя – каза Артър и посочи към портрета, който висеше над камината в библиотеката.

Вивиан се разтрепери цялата. Оливър я подхвана, за да я подкрепи.

– Това е твоята майка, нали? – попита Артър. Гласът му беше много нежен.

Вивиан кимна с глава. Оливър видя сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Тя не откъсваше очи от портрета на младото момиче с огнено-червени коси и тъмнозелени очи, които блестяха, пълни с трептящ живот.

– Нарисуван е... след обявяването на годежа ѝ с баща ми.

Артър се колебаеше.

– Не знам как да ти го кажа, скъпа моя.

Оливър подаде носната си кърпа на съпругата си и хвана другата ѝ ръка.

– Говорете – каза той на Артър.

– Имам силно подозрение, че твоята майка е била вече бременна, когато този портрет е рисуван – каза той и се изкашля нервно. – Моят брат – близък, Андрю, беше влюбен в майка ти. Двамата имаха любов от няколко месеца и Андрю искаше да се ожени за Елиза – каза той и се усмихна печално. – Както и повечето от нас, ако трябва да бъда честен.

– Какво се случи? – пошепна припряно Вивиан. Оливър усети силното вълнение в гласа ѝ. Сърцето го болеше за нея, но той подозираше, че това, което казва Артър, беше самата истина, защото Вивиан изобщо не приличаше на безчувствения, недодялан Хоумър Ленър.

– Андрю почина при злополука по време на лов – спря се за миг херцогът, за да възвърне самообладанието си. – Майка ти беше обезумяла от скръб. Опитах се да се срещна с нея после, но тя се скри от мен. По-късно чух, че се е сгодила за Хоумър.

– Заради мен – пошепна Вивиан.

Артър кимна с глава.

– Не бих се осмелил да ти кажа това, ако не подозирах коя си, след като те видях на маскарада. А тази вечер имах възможност да те наблюдавам по време на вечерята. Вивиан, сигурен съм, че ти си детето на моя

брат. Освен че приличаш поразително на майка си, ти притежаваш маниери, които бяха присъщи само на него.

Възрастният мъж ѝ се усмихна нежно.

– А този грозд е последното доказателство.

– Какво искате да кажете? – попита Оливър. Загрижен за съпругата си, той заведе Вивиан до стола зад бюрото на Артър и я сложи да седне. Тя продължаваше да не откъсва очи от портрета на майка си. Оливър започна да се тревожи за нея.

– Виждате ли този грозд? Когато се държи по този начин, близо до женската утроба, той се явява като символ на плодовитостта. Сигурен съм, че Хоумър е бил доста невеж, за да се сети какво точно е искала да каже тя, но Елиза явно е била наясно с посланието, което е изпратила.

– Защо не е дошла при вас? – пошепна Вивиан.

– Дядо ти беше против тази любов още от самото начало. Не си спомням вече причината, но си спомням, че брат ми се срещаше тайно с майка ти.

Погледите на Оливър и Вивиан се срещнаха. Колко еднакви съдби имаха майката и дъщерята!

– Тогава... вие сте моят чичо.

Артър кимна с глава.

– Да, така е. А Даяна е твоята леля. Имаме седем деца, които са твои братовчеди, ако, разбира се, ги искаш...

– О, да! – пошепна Вивиан и Оливър сложи ръката си на рамото ѝ. Тя я покри със своята и той усети колко студени бяха ръцете ѝ.

– Сега ще ви оставя сами. Даяна ще сервира кейка и чая по-късно, но ако искате да тръгнете по-рано, не се притеснявайте.

Оливър погледна към съпругата си, оставяйки я тя да вземе решението. Тя му се усмихна признателно и премести погледа си към Артър.

– Аз бих искала... ние бихме искали да се присъединим към вас. Но мога ли да остана за малко насаме със съпруга си?

– Разбира се – каза възрастният херцог и излезе от библиотеката.

Оливър мълчеше. Чакаше Вивиан да заговори първа.

– През целия си живот съм копняла за семейство – пошепна накрая тя. – Почувствах го още по-силно, когато разбрах, че ще имам дете.

Оливър не продума. Чакаше я да продължи.

– Съюзън беше моето семейство. И Дейвид. После ти. Вие тримата значехте всичко за мен. Знаеш това, нали?

Той кимна с глава.

– Но аз исках толкова много да имам... силен баща. Да няма нищо

общо с оня слаб глупак, който имах за баща. Исках и лели, и чичовци, и братовчеди.

– Знам, Вивиан.

Той искаше тя да проумее, че той я разбира и че не я ревнува заради желанията ѝ да има и други близки хора освен него. Вивиан остана мълчалива за миг, загледана в портрета.

– Оливър, вярваш ли, че това е истина?

Той долови едновременно и страха, и копнежа в гласа ѝ. Тя толкова копнееше всичко това да бъде истина.

Оливър се сети, че има един-единствен човек, който със сигурност знаеше истината. И никога не би причинил болка на Вивиан, като я отрече.

– Мисля, че трябва да попитаме Сюзън.

Когато се прибраха вкъщи, завариха Сюзън и Хенри в спалнята им да помагат на Джона в израждането на малките ѝ кученца.

– Чух я, че вие и веднага дойдох – каза Сюзън, застанала на колене до кучето. Джона лежеше до леглото от страната на Оливър, близо до огъня. Пет кученца вече се бяха родили, всички в различен цвят, но очевидно трябваше да се родят и още.

– Влязох, за да проверя огъня, и видях тук горкичката Джона – каза Хенри, довършвайки историята. – Опитахме се да ѝ помогнем, доколкото можем.

Оливър съблече бързо палтото си и коленичи върху покрития с килим под, а после взе голямата глава на кучето в ръцете си.

– Благодаря и на двамата, че не сте я оставили сама.

– О, как мога да я оставя! Горкото животно! То имаше нужда от помощ.

Сюзън погали нежно кучето по главата. Четиримата се събраха около бедната Джона и останаха, докато се роди и последното, седмо кученце. След като се увериха, че всичките са добре и могат да сучат, Оливър помоли Хенри да им донесе кана силен чай, намазани филии с масло и парче печено говеждо за изтощената Джона.

Сюзън се канеше да излезе, за да помогне на Хенри, но Оливър я спря и погледна към Вивиан.

– Искам да ти задам няколко въпроса – каза Вивиан на приятелката си.

Оливър видя как очите на възрастната жена блеснаха. Тя веднага се

беше досетила за какво ще я пита Вивиан.

– Хоумър Ленър баща ли ми е?

– Не.

– Имал ли е херцог Кронфийлд брат – близък?

– Да.

Сюзън се наведе и хвана ръцете на Вивиан, а Оливър усмихна, когато видя как заблестяха зелените очи на съпругата му.

– Аз нямам сестра, която живее на север. Ако бяхме напуснали къщата на машехата ти, щях да те заведа при твоя чичо с надеждата, че той щеше да ми повярва и да ти помогне.

– Майка ми обичаше ли Андрю?

– С цялото си сърце.

– А той?

– И той. Тя беше запланивала да избяга с него, но тогава стана злополуката. Много се страхувах Елиза да не посегне на живота си. Тя те обичаше, Вивиан. Ти беше причината да продължи да живее. Радостта, която имаше през последните години, беше само ти.

– А моята кръстница знае ли?

– Не. Аз помагах при раждането и майка ти ме закле да пазя всичко в тайна. И двете лъжехме, като казахме, че си се родила седмаче. Но аз щях да ти кажа истината преди да се роди бебето. Опитвах се да намеря подходящия момент.

– Ще дойдеш ли на вечеря в херцога някоя вечер? Те ще се радват да се запознаят с теб.

Сюзън пусна ръката на Вивиан и я изгледа с такава почуда, че Оливър едва сдържа смеха си.

– И какво ще правя аз там, мисис, сред тези хора от благороден произход?

– Но Хенри може да те научи... – спря Вивиан рязко по средата на изречението.

Оливър се усмихна, когато тя го погледна бързо, но неговото изражение показваше само престорено неведение.

– На какво може да я научи Хенри? – попита той с нежен глас.

Вивиан цялата пламна.

– Ох, Оливър...

– Каж ми, Вивиан!

Той не искаше между тях да има тайни. Видя блясъка на сълзите и сълзи на смущение и срам.

– Има толкова малко неща в твоя свят, с които се чувствам

наистина добре и удобно. Чувствам се истински у дома си, когато съм коленичила и помагам на Джона да роди малките си. Но ми е много тягостно, когато се намирам в някой голям салон и се правя на аристократична дама.

Оливър взе ръката ѝ и я целуна.

– Беше чудесна тази вечер – каза той и се обърна към Сюзън. – Тя беше най-възхитителната дама на вечерта.

Изражението на Сюзън беше самодоволно.

– Познавам моето момиче и съм сигурна, че това е вярно. Тя беше истинска аристократка, дори когато чистеше огнището.

– Ами да, разбира се, че ще кажеш това – отговори Вивиан. – Оливър, не искам да се срамуваш от мен.

Оливър знаеше какво ѝ коства това признание и я взе в прегръдката си.

– Никога, скъпа моя. Ти никога не можеш да ми дадеш повод за това.

Той гледеше как тя хапе устната си, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

– Не мога да спра сълзите си...

– Е, та това присъщо ли е на една бременна жена? – попита възмутено Сюзън.

Хенри току-що беше влязъл в спалнята и това, което чу, го накара да спре онемял.

– Да не би ушите ми да ме мамят, сър, или това, което чух Сюзън да казва, че...

– Ще имаме дете, Хенри. Някъде след Нова година. Така ще имаме още едно поколение от фамилията Грей.

– И това ще стане с моя помощ, разбира се – добави бързо Сюзън.

– О, но това е *чудесно*, сър – каза Хенри и Оливър видя с удивление как обикновеното спокойствие и сдържаност на неговия камериер се разбиха буквално на пух и прах.

– Чудесно, просто чудесно! Не съм на себе си от радост, сър!

С щастливи сълзи на блестящите си сини очи той сграбчи Оливър за раменете и му залепи по една целувка на всяка буза.

– *Отлична* работа, моето момче! Баща ви със сигурност щеше да бъде горд! *Бебе!* Ама вие нямате представа как едно малко човече развесява и ободрява! Тепърва ще имам толкова много работа, която трябва да свърша. Сигурен съм, че Сюзън ще ми помогне да приготвим детската стая.

Оливър беше зяпнал от удивление. Това ли беше студеният и сдържан човек, който беше негов камериер през всичките тези години?

– Сега трябва да отида в килера и да донеса една бутилка от хубавия коняк – измърмори Хенри и тръгна несигурно към вратата. Изглеждаше така, сякаш беше понесъл голям шок. – Коняк – това е точно питието, с което трябва да отпразнуваме този случай, с пелия му блясък и достойнство, които той заслужава.

Тримата останаха онемели, когато Хенри излезе от стаята. Чуваше се щастливото му мърморене, докато вървеше надолу по дългия коридор.

– Този човек съвсем полудя – отбеляза Сюън. – Ако реагира по този начин само като чу, че тя е бременна, то сигурно няма да може да преживее раждането.

Оливър притисна Вивиан до себе си и се разсмя.

– Боже мой, каква вечер!

– А аз си имам чичо! – пошепна възторжено Вивиан.

– И седем малки кученца – каза Оливър и отново започна да се смее.

– И леля, и братовчеди – продължи Вивиан и започна да се смее. – Семейство!

Оливър я целуна силно, а усмивката му грееше от щастие.

– И бебе!

– О, Оливър, бебе...

– Какво й дадохте да пие на вечерята? – попита загрижено Сюън.

– Вие сте луди! Всички сте полудели! – каза Вивиан и отиде да помилва Джона, преди да излезе от стаята.

– Ще отида да видя какво прави този мъж. Вероятно се е качил на покрива, за да търси там коняка – мърмореше тя, като тръгна забързано към вратата, а полата ѝ се развяваше зад нея.

Оливър дори не забеляза кога тя напусна стаята, защото беше зает да целува невестата си.

ГЛАВА 16

Второто заплашително известие дойде след една седмица. Този път в плика беше сложена кърпа от косата на Вивиан.

Оливър си беше изработил навик да отваря кореспонденцията си, само когато беше сигурен, че Вивиан не е наблизо. Не искаше съпругата му да се тревожи точно сега. Искаше да я предпази от този сатана. Беше убеден, че докато тя стои затворена зад стените на къщата, в компанията на огромните кучета, беше в безопасност. Когато червеникавозлатистата кърпа падна върху лъскавата повърхност на бюрото пред него, той затвори очи и си пое дълбоко въздух. Прииска му се да хвърли плика и съдържанието му в пламтящия огън, но знаеше, че не трябва. Всяко писмо, независимо колко ужасяващо беше то, можеше да съдържа някаква следа, някаква улика.

Той бръкна в плика и извади от него една бележка. Веднага разпозна почерка.

Ти се ожени за богиня красива –
виж кичура от косата ѝ прекрасна.
Можеш да любиш, тази лейди омайна,
но не лъжи се, Оливър –
ще бъде моя много скоро.

Той пхна писмото в чекмеджето на бюрото си, заключи го и се облегна на стола. Опитваше се да начертае някакъв план. Бърт Хейли не се чувстваше добре напоследък, резултат от играта на комар през дългите нощи в многобройните клубове и от прекаленото пиене. Лежеше в дома си и Оливър нямаше как да се срещне с него.

Снощи обаче го беше забелязал в един от клубовете. Имаше вид на страхотно измъчен човек. Лицето му беше много изпито. Оливър се успокои, че заплахата вече е преминала, след като Бърт изглеждаше толкова неуверен и слаб, едва ли не пред прага на смъртта. Но бележката говореше друго.

А може би грешеше в подозрението си към Бърт. Може би убиецът беше човек, когото едва познаваше и който не се движеше в кръга на неговите познати и приятели. Беше престанал да подозира Филип от много отдавна. Бяха станали много близки, тъй като яздеха заедно всяка сутрин. Особено след една случка той се беше уверил, че Филип нямаше

нищо общо с жестоките убийства. Беше му разказал за времето, когато баща му за пръв път го взел със себе си на лов. Тогава бил на шест години. Баща му убил един елен и заповядал на сина си да сложи ръцете си в трупа на животното – било вид кръщаване като ловец. Филип отказал да го направи и посрамил баща си още повече, когато се втурнал към храстите и повърнал закуската си. Оттогава му станало ясно, че той и неговият баща не гледат еднакво на нещата от живота.

Оливър, след като чу тази история, беше убеден, че този мъж не би могъл да извърши двете убийства.

Оставаха Бърт и Ашли. Подозренията падаха изцяло върху Бърт, защото Ашли, въпреки красивата си външност, която беше наследил от роднините си по майчина линия, беше един напълно безличен човек – студен, нечувствителен, безкръвен. Липсваше му всякаква страст в характера, необходима, за да може да убие някого в пристъп на ярост.

Оливър погледна малкия портрет на майка си, рисуван, когато тя е била момиченце. Обичаше да го гледа.

Беше престанал да вярва в добротата на света същата нощ, когато загуби майка си. Беше му дала толкова много преди да умре, че той едва имаше сили да продължи след загубата ѝ. Не можа дори да ѝ каже „сбогом“, тъй като баща му смяташе, че болничната стая, където беше лежала майка му, не беше място за деца.

Не можеше да позволи да загуби и Вивиан. Не трябваше да изчаква кротко лудият да направи следващата крачка. Ето че Бърт беше оздравял и отново беше станал чест посетител на различните клубове. Вече можеше да го открие и да го разобличи, с което да сложи рай на целия този кошмар.

Мъжът, който се возеше в каретата, беше на края на търпението си. Той стисна изящната дантеленa ръкавица в юмура си и се втрени с невидящ поглед през прозореца.

Как може да ме изиграеш, Оливър? Преструваш се, че не се интересуваш от нито една жена, а само след няколко седмици се жениш. И къде я намери, след като всички заявяват, че не знаят откъде е пристигнала?

Той престана да мисли, когато каретата спря пред магазина. Без да чака кочишът да му помогне, той скочи от каретата и влезе в магазина.

– Спомняте ли си дали изработката на тези ръкавици е ваше дело? – попита той и сложи дантелената ръкавица на тезгяха пред продавача.

Магазинерът я разгледа и мъжът почувства как нетърпението му нараства. Беше посетил няколко магазина преди този, но никой не беше потвърдил, че изящната изработка е негово дело. Търсенето го беше изморило; нямаше търпение да разбере повече за жената, за която се беше оженил Оливър.

– Аз съм я шил.

– А случайно да си спомняте дамата, която я е поръчала? Бих искал да я върна на истинския ѝ собственик.

– Много умно постъпвате, сър – каза съпругата на майстора на ръкавици, която беше дошла да види какво става. Съпругът ѝ вече търсеше в една малка кутия, която, както изглежда, беше направил нещо като картотека на имената на клиентите си.

– А, ето тук. Поръчани са от госпожа Хилда Ленър и най-малката ѝ дъщеря Розалинд.

Мъжът едва можа да се сдържи да не извика – толкова голям беше шокът.

– Познавате ли я? – попита съпругата на майстора интерес.

Той кимна с глава, после мушна ръкавицата в джоба си и излезе от малкия магазин. Влезе в каретата си и тя с все сила препусна към дома му.

Аз я убих, сигурен съм, че я убих, защото я видях мъртва. Как е могло онова момиче да сложи нейните ръкавици!

Мислите му бяха объркани. Когато каретата зави зад ъгъла, една мисъл прониза съзнанието му, когато видя познатата къща. Той удари по тавана на каретата с бастуна си и кочияшът намали хода на конете.

– Бих искал да повървя малко. Чакай ме тук.

– Както желаете, сър.

Къщата на Ленър беше малко по-надолу и той се спря пред високата порта, която водеше към градина, заобиколена от стена. Цял Лондон знаеше за изумителните дългове на Хоумър и Хилда, така че вероятно Хилда беше продала дрехите на най-малката си дъщеря. Може би това беше начинът, по който съпругата на Оливър се беше сдобила с ръкавиците.

Няколко слуги работеха в градината. Мъжът отиде при тях, надявайки се те да се окажат приказливи.

– Кой живее тук? – извика той.

Те бяха радостни, че могат да прекъснат работата си. Един мъж, по-стар от другите двама, избърса с ръкав потното си чело, а после няколко пъти си пое дълбоко дъх, преди да отговори.

– Никой. Кредиторите взеха къщата, за да покрият част от дълговете на бившите собственици.

– Ами жената, която живееше тук? – продължи да разпитва мъжът.

– Замина. Никой не знае къде е. Не знаем нищо и за дъщерите ѝ. Едната се е омъжила.

– Би ли могла тази ръкавица да стане на някоя от тях? – попита той, като показва ръкавицата.

– Не. Двете са големи като прасета, а и по характер са точно такива – каза един от слугите и започна да хихика.

– Може би е била на другата – предположи възрастният мъж.

– Другата?

– На заварената дъщеря. Тази, която се омъжи за онзи богаташ, и ги направи да изглеждат като глупачки. Каква история само.

– Как ѝ е името?

– Нещо като Виви...

– Вивиан? – попита мъжът, защото си спомни името, което беше чул в черквата.

– Точно така. Мащехата я карала да спи над конюшната. Можете ли да си представите това?

– Наистина ли?

– Да, вярно е. А тя била една малка красавица. Богаташът я срещнал преди известно време – така поне е чула моята господарка. Пазили всичко в тайна от господарката на къщата. Не го обвинявам, защото чух, че тя била голяма вещица.

– Така ли? – възкликна мъжът, мушна дантелената ръкавица в джоба си и пое да си върви. – Ще ви оставя да продължите работата си. Градината наистина е много хубава.

Той вървеше бавно, като че ли не го беше грижа за нищо в този свят, но през цялото време гневът в него растеше. Най-сетне беше проумял какво се беше случило през онази далечна лондонска нощ.

Той беше убил друга жена!

Дявол да те вземе, Оливър! Каква измамна душа имаш – опита се да ме изиграеш. Но това само ме вбесява още повече.

Не му отне много време да намери малката стаичка над конюшната, която беше принадлежала на момичето, за което Оливър се беше оженил. След внимателен оглед той откри това, което търсеше.

В един ъгъл, зад това, което беше останало от натъпкания със слама матрак, той видя другата ръкавица.

– Вивиан Ленър – пошепна той и сякаш момичето се появи пред

него. – Не, Вивиан Грей, херцогиня на Гринвил.

Той постоя в стаята известно време и си представяше как ще страда Оливър, когато останеше отново сам. Когато разбереше, че е отговорен за мъчителната смърт на своята млада съпруга.

– Не им давай имена – измърмори Оливър, когато отвори едното си око. Той лежеше в леглото, където двамата с Вивиан бяха прекарали едни приятен следобед.

– Не съм...

– Знам, че ти се иска да ги задържиш всичките, стига да можеш.

Съпругата му беше на пода, облечена в робата си, и си играеше с малките кученца, а Джона ги гледаше. Гладката им козинка беше от сребристебжевата гама, през тъмнокафявата до черната.

– Не всички. Може би само едно.

Той въздъхна и се усмихна.

– Нека да позная кое е то.

– Той е толкова малък...

– И два пъти по-палав от другите.

Едно от кученцата се беше родило съвсем мъничко, много по-дребно от останалите – беше една малка кафява топка, пълна с енергия. Но то бързо наваксваше загубеното, джафкаше двойно повече от останалите и определено искаше да направи присъствието си забележимо за всички.

– Никой няма да го иска – промърмори Вивиан, като повдигна малкото кученце и го притисна до бузата си.

Оливър не можеше да й откаже нищо и често се чувстваше победен. Той въздъхна, обърна се в голямото легло и дръпна завивките до раменете си.

– Хермес – пошепна той.

– Какво?

– Трябва да го наречеш Хермес, защото, мисис, той сигурно ще бъде като този бог, който отказвал да даде на хората съня.

Тя се засмя. Потърка носа си в кученцето, преди да го сложи обратно при братята и сестрите му. После се мушна в леглото при Оливър.

– Благодаря ти – пошепна тя, като се притисна към него и той почувства нейната топла, гладка кожа до тялото си.

Малкото кученце започна да скимти и Оливър се разсмя.

– Виенето е неговият талант – пошепна той, целувайки Вивиан по

врата.

– Как разбра, че искам да го задържа?

– Как мога да не разбера това? – целуна я той отново. – А сега заспивай, преди да му е хрумнало да ни събуди отново.

– Обещавах ли, че ще внимавах? – каза тя, като го гледаше как се облича.

– Обещавам ви, мисис.

– Не се съгласявай, ако те извика навън, защото човек като него най-вероятно е много хитър и подъл.

– Ще бъда предпазлив.

Тя скочи развълнувана от леглото и изчетка едно петънце от палтото му.

– Толкова се страхувам за тебе!

Как можеше да ѝ каже, че той се страхува много повече за нея! Мисълта, че може да ѝ се случи нещо лошо, правеше живота му непоносим. Най-сетне беше дошло времето да се сложи край на този кошмар. Той искаше да живее живота си пълноценно, без страх, защото сега имаше всичко, за което си струваше да живее.

– Как се чувстваш? – попита я той.

– Сутрин не много добре, но през деня се оправям.

– Сюзън не може ли да ти даде нещо за облекчение?

– Тя казва, че неразположението е предзнаменование за силно бебе и че трябва много да внимавам какво взимам.

– Мъдра жена.

Той закопча копчетата на жилетката си, а после се пресегна за палтото си.

– Ще внимавах, нали? – пошепна тя и той усети страха в гласа ѝ.

Оливър се обърна, коленичи в краката ѝ и взе ръцете в своите.

– Имаш думата ми. И как мога да не съм внимателен, когато къщи имам толкова много, за което си струва да се върна здрав и читав.

Когато Оливър влезе, клубът беше претъпкан с посетители. Но най-разгорещено беше около една маса в дъното на салона. Ако интуицията му подсказваше правилно, щеше да намери Бърт Хейли именно там.

След броени минути подозрението му се потвърди.

Младият мъж беше почервенял от възбуда и безсилие. Вече беше махнал богато избродираната си жилетка и диамантената карфица от

връзката си и ги беше заложил като гаранция. Оливър имаше неприятното чувство, че тази нощ ще стане свидетел на това как Бърт ще прахоса и малкото, което му беше останало от огромното семейно богатство.

Той се присъедини към нетърпеливата група зяпачи, наобиколила масата. Ашли стоеше настрана, но по изражението на лицето му не можеше да се разбере какво мисли. Филип също беше тук, очите му показваха голямото му безпокойство.

– Оливър, колко мило от твоя страна да дойдеш при нас – каза Бърт, като фъфлеше леко думите.

Очите му бяха зачервени, а ръцете му трепереха леко, когато посегна към една карта. Явно беше пил много. Оливър не каза нищо, но не откъсваше очите си от разчорления, раздърпан мъж. Бърт, който обикновено се обличаше безукорно, тази нощ изглеждаше едва ли не немарлив. Косата му беше опъната назад, завързана на опашка с черна панделка. Бялата му ленена риза беше съдрана и изцапана. Сега, когато беше останал без жилетка, можеше да се види колко беше отслабнал. По погледа му се четеше някаква лудост и Оливър разбра, че трябва да действа много внимателно.

– Ще опиташ ли късмета си тази вечер? – попита Бърт и с това явно искаше да го предизвика.

– Дошъл съм да говоря с теб за други неща.

– О, Оливър. Какъв си джентълмен! – присви той зачервените си очи. – Нямаш представа колко много те ненавиждам!

– Мисля, че имам някаква представа за дълбочината на чувствата ти.

– Нима? И как можеш да ги разбереш, когато никога не си бил в моето положение?

Беше настъпил часът да хвърли ръкавицата.

Оливър облегна ръце на масата. Всички разигравания на другите маси престанаха. Напрежението в стаята беше осезаемо.

– Чуй ме! Приказвай или върши каквото искаш спрямо мен, но ако направиш нещо на моята съпруга, то знай, че ще те преследвам, ако трябва и до края на света, за да ти прережа гърлото.

Той не сваляше поглед от Бърт, за да наблюдава реакцията му. Мъжът почервеня още повече, кожата му се покри с гневни червени петна.

– Как се осмеляваш да ми говориш по такъв начин!

– Само те предупреждавам – каза тихо Оливър. – Знаем какво си направил и никой няма да може да те спаси от последствията на деянията ти.

– Не искам да бъда спасяван, Оливър. Нито от теб, нито от който и да било друг.

Той хвърли картите си.

– Твоята жена! Защо ще искам да правя нещо с една жена, която е не по-различна от всяка друга в бардака на мадам Авайс...

Той не можа да довърши мисълта си, защото Оливър обърна масата, хвана Бърт и го прикова за стената. Гледайки разкривеното му от ужас лице, Оливър се помъчи да потуши убийствения гняв, който пулсираше във вените му.

Вивиан седеше в кухнята със Сюзън и тръпнеше от притеснение. Нямахше представа колко дълго можеше да продължи това.

И двете жени скочиха, когато чуха шум в големия килер, където държаха провизиите.

– Не може да е бил плъх. Томас има грижата за тях – каза Сюзън и избърса покритите си с брашно ръце в престилката. От време на време тя все още помагаше в приготвянето на сладкишите. Жената, която обикновено се занимаваше с тази дейност, беше признала, че по-вкусни кейкове и плодови пити от тези, приготвени от Сюзън, никога не беше яла.

– Ще видя какво става.

Когато Сюзън се върна, усмивката още грееше на лицето ѝ.

– Ела да видиш това.

Ундина се беше опитала да се изкачи на най-горния рафт в килера, където Сюзън беше оставила няколко хубави парчета месо, които искаше да сготви за празничния обяд в неделя. Сега малкото кученце имаше такъв виновен вид!

– Казах на Хенри, че я разглезва. Е, момичето ми, ще взема месото и ще го прибера в долапа, преди да си го изяла.

Вивиан се засмя и заедно със Сюзън се заловиха да сложат в ред нещата в килера. Забеляза, че няколко кошници бяха преобърнати. Една от тях беше кошницата с нещата на Розалинд.

Тя се наведе, за да събере съдържанието ѝ, и вдигна една от ценните книги на момичето. Но когато я взе в ръце, разбра, че това изобщо не е книга.

Почеркът беше детински, с много завъртулки. Само след миг Вивиан се досети, че това, което гледаше, беше дневникът на мъртвото момиче.

– Вивиан?

Сюзън сигурно беше забелязала изражението на лицето на Вивиан, защото гласът ѝ стана тревожен.

– Остави това – каза тихо тя. – Ела с мен.

Вивиан отиде до стола пред огнището. Сега не ѝ беше до подреждане. Подвързаният с кожа дневник при падането се беше разтворил и едно изречение беше привлякло погледа на Вивиан.

Розалинд, изплашена, беше излязла в онази нощ не по свое желание.

Гласът ѝ премина в шепот, докато четеше. Вивиан и Сюзън бавно, дума след дума, изречение след изречение, ставаха свидетели на най-интимните мисли на младото момиче. Когато Вивиан свърши с четенето и затвори дневника, двете със Сюзън вече знаеха ролята, която Хилда беше имала през онази трагична нощ.

– Какво чудовище! – пошепна Вивиан и се взря в пламъците. – Горката Роз! Никога не е имала късмет.

Сюзън поклати глава.

– Не е имала силата да и се противопостави – каза тя и погледна Вивиан. – Как се чувстваш?

Сега чувството ѝ за вина беше изчезнало. Дори не беше разбрала какво огромно бреме беше носила в душата си, докато не се освободи от него. Вече знаеше, че лакомията на Хилда беше движещата сила за поведението на Розалинд през онази фатална нощ. Вивиан поклати глава и стисна здраво дневника.

– Това няма нищо общо с Оливър и мен.

– Разбира се, скъпа моя. Никога не е имало.

Оливър пусна Бърт, който се плъзна бавно надолу по стената, стискайки гърлото си. Бърт го изгледа така, сякаш човекът над него беше луд.

– Остави я на мира – пошепна Оливър. – Няма да ти позволя да направиш нещо на жена ми.

– Говориш глупости! – изсъска Бърт.

– Нима отричаш да си изпращал онези бележки?

Смуцението и объркаността, които се четяха в очите му, изглеждаха искрени, но Оливър знаеше много добре, че този човек беше способен да се преструва, когато беше заложена честта му.

– Не знам нищо за никакви бележки.

Оливър преглътна, за да потисне чувствата, които бушуваха в него.

– Отричаш ли, че ме ненавиждаш?

– Не, това е самата истина.

– Добре, защото не искам повече да се карам с теб.

Точно в този момент Бърт започна да губи почвата под краката си.

– Защо вълече в това и баща ми, Оливър? Защо се опита да забъркаш и него?

– Тревожеш се за теб...

– Тревожил си се за мен? – Гласът му беше изпълнен с мъка. – Но той никога не ме е искал. Той искаше теб. Ти бе идеалният мъж и в неговите очи – идеалния син.

– Не се измъчвай с такива мисли.

Оливър усети силната болка, която разяждаше Бърт и разбра, че той се нуждае отчаяно от помощ. Ако Джеймс Хейли не виждаше в какво състояние е синът му, то тогава той щеше да вземе нещата в свои ръце.

Защото разбра, че този мъж, въпреки че се правеше на негов неприятел, не беше хладнокръвен убиец. Той беше обладан от далеч по-мъчителни демони.

– Ще те заведе вкъщи – каза тихо той, така че да може да го чуе само Бърт.

– Там... няма да ме искат – пошепна той, като произнасяше думите с мъка.

Оливър не можеше да проумее тази безкомпромисна жестокост от страна на Джеймс Хейли. Едно леко раздвижване зад гърба му привлече вниманието му и той усети тихото присъствие на Филип.

– Можеш да дойдеш с мен, Бърт – каза Филип. – Знам, че семейството ми ще те приеме.

Оливър кимна с глава и се отмести от треперещия мъж. Беше се отказал от дуела. Нямаше повече охота за този кървав спорт. И никога не беше имал. Само най-безнадеждните обстоятелства можаха да го доведат до взимането на решение за дуел.

Вече беше изминал половината разстояние до изхода, когато гласът на Бърт го спря.

– Не се отдалечавай от мен!

Оливър се обърна бавно. Всичките му сетива бяха нащрек. Видя пистолет в ръката на Бърт, който бе насочен право в сърцето му.

Оливър не можеше да промълви ни дума.

Бърт беше стигнал до дъното и вече не го бе страх от смъртта. Оливър погледна към Филип, който стоеше до Бърт, и разбра, че приятелят

му споделя неговите мисли.

– Не си... отивай. Аз няма...

– Бърт – започна Оливър, опитвайки се да запази гласа си спокоен.

Бърт продължаваше да размахва оръжието. Оливър пристъпи нерешително към него. Целият клуб беше занемял, защото това, което ставаше между двамата, беше далеч по-интересно, отколкото едно обикновено раздаване на карти.

– Не мърдай. Стой там, където си! – каза Бърт, като се опитваше да успокои ръката си.

– Свали го, Бърт!

Бърт се поколеба за миг, после огледа обезумял стаята.

– Погледни ме, Бърт – каза бързо Оливър. – Не гледай тях.

– Аз съм разорен, Оливър.

Гласът му трепереше от срам.

– Не. Не си. Бърт, искам да ми дадеш пистолета.

Оливър усети, че Бърт се колебае, и продължи:

– Дай ми го. Не искам някой да бъде наранен.

Беше цяла мъка да гледа този нещастен човек – имаше вид на отчаяно, подгонено животно. В един миг нещо проблесна в очите му и за част от секундата той се беше върнал към живота.

Но в следващия миг Оливър разбра, че отново се беше поддал на отчаянието.

Бърт преглътна и затвори бързо очите си.

– Ето още нещо, което можеш да кажеш на баща ми, Оливър.

И преди някой да може да го спре, Бърт Хейли насочи дулото на пистолета към слепоочието си и стреля.

ГЛАВА 17

Живя още два дни.

Сляп, едва дишаш, Бърт беше изнесен от клуба на ръце от Филип. Двамата с Оливър го закараха до дома му и чак тогава се увериха, че Бърт наистина не беше преувеличил. Той вече не беше част от това семейство, не беше повече добре дошъл в този дом. Те не го приеха дори и умираш.

Филип заведе приятеля си в своя дом, а Ашли отиде да вдигне свещеника от сладкия му сън, за да получи Бърт последно опрощение на греховете си.

Само Филип остана да бди до леглото на приятеля си, утешавайки го до последния му час.

– Оливър?

Гласът на Вивиан прозвуча нерешително, когато тя влезе в библиотеката. Съпругът ѝ беше дошъл направо тук, в тази затъмнена стая, без да каже ни една дума никому. Дори Хенри, когато влезе в стаята и попита дали има нещо, което може да направи за господаря си, беше помолен студено и учтиво да напусне.

В стаята беше мрачно. Огънят беше изгаснал преди часове и вътре беше хладно. Когато очите ѝ свикнаха със слабата светлина, тя видя високата фигура на съпруга си. Беше застанал пред един от високите прозорци и се взираше в нощта.

– Оливър?

– Моля те, остави ме.

Гласът му беше спокоен, но напълно безизразен. Това я изплаши повече, отколкото, ако се беше обърнал и закрепял насреща ѝ.

В първия момент не знаеше какво да направи. После инстинктът ѝ подсказа да остане. Не искаше да го оставя сам. И преди го беше виждала, обхванат от мрачни настроения, но това не я плашеше.

– Какво се случи?

Никакъв отговор.

– Моля те, кажи ми, Оливър?

Той все още стоеше с гръб към нея, но тя чу, че си поема дълбоко дъх. Раменете му потръпнаха.

Не посмя да го попита отново. Надяваше се, че той сам ще поиска

да сподели с нея. Знаеше, че Оливър е много независим, а понякога и много самотен. Питаше се дали бракът го беше променил поне малко и дали щеше да реши да ѝ се довери.

– Може би ще искаш да напуснеш тази къща.

От всичко, което очакваше да ѝ каже, тези думи я изненадаха най-много.

– Какво каза, Оливър?

Сега вече тя беше наистина изплашена.

– Ще те разбере, ако желаеш да си отидеш.

– За какво говориш?

– Бърт Хейли се опита да се самоубие тази вечер...

Тя сложи ръка върху устните си, но викът на потрес и неверие успя да се изтръгне от гърлото ѝ.

– ... и няма изгледи да преживее нощта.

– Той е жив?

– Куршумът беше изстрелян в слепоочието и той ослепя. Заведох хирург, но той каза, че нищо не може да направи.

– Къде е сега?

– Филип Блесингтън го заведе в дома си, след като семейството му не го прие.

– Горкият човек!

Настана гробна тишина.

– Защо искаш да те оставя? – пошепна съвсем тихо тя, но гласът ѝ прозвуча ясно в тихата стая.

– Защото където и да отиде и каквото и да направя, хората около мен умират.

– Каж ми точно какво се случи?

– Не е важно.

– Важно е. Каж ми, Оливър.

Той ѝ разказа накратко.

– Не е твоя вината за това, което е станало.

– Не е ли? Тогава чия е?

– Не е твоя.

Тя се обърна и отиде до голямото бюро. Взе свещта, отиде до камината и я запали от изтляващите въглини. Мека светлина окъпа стаята.

– Не поемай вината върху себе си за нещо, което няма нищо общо с теб.

Той не отговори и тя продължи:

– Ти ми каза, че Бърт Хейли отдавна е на път да се самоунищожи и

не е имало нищо, което би могъл да сториш, за да го спреш.

– О, не, аз просто го предизвиках и го тласнах към тази постъпка!

– Това, което той е направил, и начинът, по който баща му се е отнесъл към него, нямат нищо общо с теб...

– Мисля си, мисис, че вие може би няма да искате да продължавате да сте омъжена за човек, за когото се говори, че...

– Не давам пукната пара за хорските приказки.

Той не отговори.

– Наистина ли вярваш, че се интересувам от нещо друго освен от теб?

– Аз...

– Ти все още се питаш какво точно представлявам аз, нали, Оливър?

Ядосана, Вивиан повдигна полите си и тръгна към вратата. Когато натисна бравата, тя се обърна към съпруга си. Само гневът ѝ попречи да му покаже колко беше разстроена.

– Това е всичко, което съм искала от теб, желала съм го повече от дрехи, от бижута или от каквото и да е друго. Мислех, че те познавам, Оливър, както смятах, че и ти ме познаваш. Борих се, за да ти помогна в това, което предприемаше, дори с риск да те загубя. А ето, че сега, когато най-малко го очаквам, аз те загубвам – пое си дълбоко въздух тя и усети болка в дробовете си.

Той продължаваше да мълчи, а от това я болеше още повече.

– Врявах, че бракът е среща на разума, а не само на сърцето. – Гласът ѝ трепереше, ръцете ѝ – също. – А аз исках... исках... – огледа се обезумяла от мъка тя в слабо осветената стая. – О, но това няма повече никакво значение.

Вивиан излезе от стаята и той остана сам в мрака.

Имаше един човек, който се радваше на ненавременната смърт на Бърт.

Той седеше сам в къщата си. Беше съблякъл палтото си, беше разкопчал жилетката си и лицето му имаше изражение на човек, който изпитва крайно доволство. Сипа в чашата си от бордото и се заигра с една от изящните дантелени ръкавици, които лежах на масата пред него.

Тя ще го напусне, сигурен съм в това.

Сега вече всичко ставаше много по-лесно. Бърт, без да иска му беше помогнал. Дори не се налагаше да убива момичето. Защото след като

се постаряеше да плъзнат най-лошите, най-отвратителните клюки за Оливър Грей, нито една жена в Лондон нямаше да иска да сподели живота му или леглото му.

И тогава ти ще бъдеш самотен и нещастен, Оливър, нали така? Точно както бях запланувал. Точно както се предполагаше, че ще стане...

Слуховете и клюките плъзнаха с удивителна бързина. Бяха толкова ужасни, отвратителни, зложелателни, че изисканите аристократи бяха смаяни и потресени.

Но всички слушаха. И всички говореха. Дори намираха време и възможност да поукрасят чуто.

Метресата му била намерена мъртва в къщата му. Гърлото ѝ било прерязано. И само защото Оливър я хванал с друг мъж...

Ама не ти ли казах, че той убил онази, другата жена, в изблик на гняв, след като тя отказала да избяга с него.

Не е ли принудил със сила и това момиче да се омъжи за него? Шантажиране. Нещо като семейна тайна.

И, скъпа моя, знаеш ли, че между Оливър и бедничкия Бърт винаги е съществувала ненавист и...

Пролетта даде път на лятото, но слуховете продължаваха да се разпространяват. Въпреки че Вивиан отказа да напусне Оливър, всеки един от тях започна да води свой живот.

Скъпи Оливър.

Времето напредва бързо. Страхувам се, че на никого от нас не е останало много.

Вече ти обясних всичко. Не съм ти разказала само за лъжливата самоличност на брат ми и за начина, по който той я присвои от друг човек.

Той никога не ми обясни откъде се е сдобил с толкова огромно богатство. Казваше ми само, че е сключил договор за участие в някаква сделка и докато работите вървят добре, ние можем да си позволим известен комфорт и закрила в живота.

От самото начало знаех, че ме лъже.

Една вечер се беше напил и усетих, че се страхува ужасно от нещо. Опитах се да го успокоя и тогава истината излезе наяве.

Работил по моретата през годините, когато аз бях на служба при моята възрастна господарка. Мислил да спести пари, за да сме подсигурени, когато дойде да ме вземе. Но въпреки че работил много, не можал да спести почти нищо.

Отчаял се, че никога вече няма да ме види.

Тогава на борда на кораба, на който работил, се качили двама души. В този миг животът му се променил коренно.

Малкият Ашли Флеминг и неговата майка бягали от Колониите. Майка му била много красива жена, актриса, която била запленила бащата на Ашли. След като момчето се родило, тя го обикнала с цялата си душа, но все още искала да запази мястото си на сцената. Съпругът ѝ бил на различно мнение и дълги години те все спорили и водили битки, докато накрая тя го напуснала, като взела и детето със себе си.

Даниел бил очарован и от двамата. Тъй като той и Ашли били единствените момчета на кораба, между тях се породило нещо като приятелство. Имало и още нещо – приликата между двамата била необичайна. Даниел дори срещал косата си така, че да прилича на младия аристократ.

Трябва да ти разкажа тази част от историята бързо, защото според мен убийството на едно дете е най-печалното, най-скръбното нещо в този живот. Един ден излязла страхотна буря и корабът се сцепил на две. Даниел и Ашли били отнесени от течението. Държали се за малко парче дърво, останало от кораба. Държали се така в продължение на няколко дни и нощи, докато рано една сутрин видели в далечината кораб. Обаче от кораба не ги забелязали. Същата нощ Даниел натиснал главата на Ашли под черната вода и го удавил. Момчето било слабо и не оказало никаква съпротива. Даниел взел фамилния му пръстен, а колкото до дрехите му – те и без това били станали на парцали. Тъй като бил прекарал много дни на кораба, приказвайки с Ашли за живота, който го очаква в Англия, сега моят брат напънал мозъка си, за да си спомни всичко от разговорите.

Решил да стане Ашли.

Един кораб го видял и го прибрал на борда, но той се преструвал, че си е изгубил паметта. Пръстенът му подсигурил безпрепятствено завръщане в Англия, където баща му бил обезумял от скръб. Той никога не заподозрял, че момчето, което му върнали, не бил неговият собствен син. Често съм се чудила дали той е

искал да вярва в лъжата, защото се е страхувал от истината. Възрастният Флеминг никога вече не станал същия след смъртта на любимата си. Той намерил утеха в този нов Ашли. А Даниел бил добър и любезен към него. Но дали чувствата му са били искрени, или са били продиктувани само от изгодата, не може да се каже със сигурност.

След внимателно наблюдение брат ми се научил да бъде джентълмен. Един прекрасен ден дойде да ме вземе и заведе в имението си в провинцията. Когато научих какво е направил, разбрах, че брат ми е обречен на злото. Вътре в него, там, където беше отредено да живее сърцето, зееше празнота. Много отдавна престанах да се страхувам от тъмното, защото видях, че то е навсякъде, дори вътре във всеки един от нас.

Последната ми надежда умря през онази нощ, когато той, напълно пиян, ми призна какво беше направил. Молих се за душата му и за това да ни бъде позволено, посредством Божията милост, да изживеем остатъка от живота си в спокойната провинция.

Но не би. Ти се върна къщи, Оливър, и съдбата задвижи хода на събитията.

Ашли Флеминг е твоят враг. Ти мислиш, че твоят противник е мъртъв, но дори и в момента, докато пиша тези редове, Ашли крои планове за смъртта на съпругата ти...

– Как могат да говорят за него такива работи! – пошепна Мери на Сюзън, докато приготвяше подноса със закуската на Вивиан.

Сюзън печеше сладкиши и въпреки че изглеждаше съсредоточена в различните пайове, кейкове, хлебчета и кифлички, които приготвяше, сърцето я болеше за младата ѝ господарка.

– Той е най-добрият господар, който някога съм имала – продължи Мери, а тонът ѝ беше такъв, че не търпеше възражение по въпроса. – Не вярвам на нито една дума от това, което казват за него.

– Така е – каза Сюзън, докато гледеше в пещта.

– Тя трябва да е станала, докато стигна до стаята ѝ – каза тъжно Мери, като нагласи за последен път таблата. – Ако съдя по разхвърляното легло, струва ми се, че той спи с нея.

– Дръж си езика зад зъбите, госпожичке. Не е нужно хората да знаят всичко!

– Разбира се! – Огромните очи на Мери погледнаха обидено и

Сюзън я потупа нежно по ръката.

Когато Мери излезе от кухнята, понесла подноса, Сюзън седна пред голямата маса до огъня и облегна брадичка на ръката си.

Нещата се развиваха така, сякаш целият град изпитваше удоволствие от лошия късмет на Оливър.

Но тя изобщо не вярваше той да има нещо общо със самоубийството на горкото момче.

Сюзън нямаше почти никакви близки приятели, а и Дейвид не можеше да направи почти нищо.

Херцогът и херцогинята на Кронфийлд.

Тази мисъл проблесна в мозъка ѝ като стрела.

– И защо мислиш, че те ще помогнат? – прозвуча гласът ѝ в празната стая.

В бележката, която той ти написа, за да ти благодари за грижите, които си положила за нашето момиче, ти пише, че от каквото и да имаш нужда в бъдеще...

Надеждата започна да напъпва в сърцето на Сюзън, когато си спомни прекрасното писмо, което лакеят ѝ беше донесъл. Вивиан ѝ беше прочела онези пасажи, които не можеше да разчете съвсем добре.

– Но те сигурно знаят...

Не. Не знаят. Артър и Даяна никога няма да простят на тези, които разпространяват такива грозни лъжи, а най-вероятно те дори няма да искат да ги чуят.

– А те са влиятелни хора.

Кажи им...

Една от прислужничките влезе в кухнята, залитайки, опитвайки се да прогони съня от очите си.

– Ето, че хубавицата е станала – каза нежно Сюзън на младото момиче. – Ще гледаш сладкишите да не изгорят, а когато станат готови – да ги извадиш!

Момичето кимна с глава и започна да сплита кестенявата си коса. Тънките ѝ пръсти работеха бързо.

– Няма да се бавя дълго – увери я Сюзън.

Дали щеше да изгори хляба, или не, нямаше значение, защото някои неща не можеха да чакат.

– Имате посетител, Ваша светлост, на име – „Готвачката на Вивиан“ – информира прислужникът херцога на Кронфийлд.

Херцогът остави книгата, която беше започнал да чете, и погледна към вратата на гостната стая.

– Я виж! Какво удоволствие!

Той стана, когато видя приятелката на Вивиан. До нея стоеше млад мъж, когото той сметна за неин син.

– Извинявайте, че дойдох толкова рано. Ваша светлост, и че не ви съобщихме...

– Глупости! – прекъсна Артър жената, като я придружи до стола пред камината, в която гореше весел огън. Сутрините бяха хладни, а той обичаше толкова много да седи пред огъня. – Чай или кафе? И тъй като не знам малкото ви име, скъпа моя, ще ми го кажете ли? Не исках да се покажа груб, като адресирах писмото си до готвачката.

– Сър, името ми не е важно...

– Сюзън – каза тихо синът ѝ. – Името ѝ е Сюзън.

– Значи Сюзън.

Артър ѝ наля чаша чай и ѝ я подаде. Забеляза, че ръцете на жената трепереха, и затова постави чашата на масата.

– Сюзън, няма причина да се страхувате от мен.

За негова изненада жената избухна в сълзи и започна да му разказва най-удивителната история, която беше чувал досега.

Когато тя свърши и той ѝ подаде носната си кърпа, за да избърше сълзите си, вече бе взел решение.

– Ще ви придружа до вкъщи и ще се опитам да разговарям с Оливър.

– Благодаря ви – каза с хълцане Сюзън, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Херцогът се присегна и постави ръката си върху нейната.

– Имате гост. Ваша светлост – каза Хенри.

Оливър прекарваше по-голяма част от времето си в библиотеката, тъй като беше сигурен, че Вивиан нямаше да го безпокои тук. Тя все още настояваше да се хранят заедно, като се мъчеше да поддържа някакъв разговор. Въпреки че сърцето му се късаше, беше убеден, че това, което беше решил, бе най-доброто за нея.

Нищо друго не беше донесъл в живота ѝ освен страдание.

– Отпрати го...

– Здравей, Оливър.

В библиотеката влезе Артър, свали шапката и жакета си, а после седна на стола пред камината.

Беше ясно, че възрастният мъж нямаше да даде да бъде отпратен.

– Хенри, ще бъдеш ли така любезен да ни донесеш някаква закуска и нещо за пиене?

– Както желаете, сър.

От известно време тонът на камериера беше станал доста хладен. Оливър се изненада, че неговият прислужник беше застанал на страната на Вивиан. С всеки поглед, дума или действие Хенри показваше колко е разочарован от грешката на господаря си.

Щом останаха сами, Артър пристъпи направо към въпроса – нещо съвсем необичайно за него, тъй като и предпочиташе заобиколните, деликатни пътища.

– Не сме се виждали нито с теб, нито с прекрасната ти съпруга напоследък.

– Бяхме доста заети.

– Доста нескопосано лъжеш, Оливър.

Младият мъж не можеше да намери думи, за да отвори на херцога. Реши да му се довери и да каже какво му тежи на сърцето.

– Не трябваше точно на нея да се случи всичко това. Напълно си прав. Нито пък трябваше да се случи на теб. Но би трябвало да си щастлив, че имаш такъв прекрасен брак, такава прекрасна съпруга, която те подкрепя.

– Не искам тя да бъде част от този ужас.

– А говорил ли си с нея за това?

– Да, тя е наясно с чувствата ми.

– Но не е съгласна с теб, струва ми се?

И двамата замълчаха, когато Хенри се върна и постави сребърния поднос с чая на масата. Изчакаха, докато той излезе от библиотеката, и продължиха разговора си.

– Имах разговор със Сюзън тази сутрин.

– Сюзън?

– Готвачката на съпругата ти.

– А, да.

– Моето момче, защо не дойде при мен веднага, след като този луд човек е започнал да те заплашва?

Оливър усети, гледайки в тези добри сиви очи, че беше победен.

– Аз не можех... да въвличам вас и Даяна в тази отвратителна бъркотия.

– Но ние те обичаме, скъпо момче, и те познаваме от деня, в който се роди на този свят.

Оливър хвърли бърз поглед към портрета на майка си на стената, което не убягна от погледа на възрастния мъж.

– Страхуваш се да не я загубиш ли?

Как добре умееше Артър да реже направо в сърцевината на въпроса! Оливър не смееше да срещне очите на приятеля си.

– Разбирам, че те е страх за нея, но ако я отпратиш, какво ще се промени?

Оливър, вече напълно овладял объркването си, погледна към добронамерения херцог.

– Ще бъде по-добре за нея.

– Но това ще я убие, Оливър.

Оливър затвори очите си и ги закри с ръка. Усети, че Артър стисна рамото му.

– Това, което се случи на сина на Джеймс Хейли, е ужасно, но ти нямаш нищо общо с това.

Оливър поклати глава.

– Не ти насочи пистолета към главата му. Истината е, че Бърт беше мъртъв още много, много отдавна. Съюзън ми каза какво приказвали хората. Тя беше единствената, която има смелостта да дойде при мен. Още защитава Вивиан и напълно одобрява това, което тя прави.

– Не й се сърдя – пошепна Оливър.

– Повече се сърдиш на себе си, нали?

Оливър кимна с глава.

– Недей. След време ще се убедиш, че единствените хора, които значат нещо за теб, са тези, които вярват в теб.

– Как е възможно тя да ме обича все още?

– А как може да спре да те обича?

Възрастният мъж сниши гласа си.

– Разправят, че те било срам от нея.

Оливър отвори очи и се втренчи във възрастния мъж, който започна да се смее радостно.

– О, ето какво било! Могат да казват всичко, каквото желаят за теб, но ако докоснат и косъм от косата й...

– Ето как стоят нещата. Затова тя трябва да замине.

– Да, но тя не може да го направи – стана грациозно от стола Артър и протегна голямата си ръка. – Хайде, момче. Придружи ме да поядим в парка. Чистият въздух ще ти подейства добре. Осмелявам се да кажа също, че кучетата ти се нуждаят от малко раздвижване.

Оливър погледна протегнатата ръка. Той я пое и позволи на

херцога на Кронфийлд да го вдигне на крака. Приятелят му го прегърна бързо, после отстъпи крачка назад и му се усмихна.

А отвън, пред вратата на библиотеката, долепил ухо до ключалката, Хенри се усмихваше.

Същата сутрин Вивиан още спеше, когато Оливър влезе в спалнята. Той седна от нейната страна на леглото и я събуди с целувка. Тя отвори очи.

– Можеш ли да ми простиш, че бях такъв глупак? – попита той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи – не можа да овладее връхлитациите я чувства.

– О, и аз мисля така.

Легна до нея и я прегърна.

– Ти си излизал?

– С Артър.

– О!

– Има един герой под покрива на тази къща, мисис.

– Какво искаш да кажеш?

– Твоята готвачка отишла при Артър тази сутрин и го убедила да дойде и да разговаря с мен.

– Разбирам – каза Вивиан без да може да спре да усмихва. Колко присъщо беше за Съюзън да я защитава докрай.

– А Хенри ми беше сърдит.

Тя се засмя.

– Бях забравил колко много ми липсваше твоя смях.

– Искаш да кажеш, че не трябва да заминавам?

Внезапната уязвимост в неговите очи я накара отново да се разплаче. Знаеше, че той не го беше направил нарочно, но тя не беше в състояние да превъзмогне дистанцията между тях.

– Не – каза той и спря. – А ти щеше ли да заминеш?

– Не. Никога.

Бракът им отново започна да тече нормално и за Вивиан това беше най-щастливото време от началото на техния съвместен живот. Те язدهха заедно, ходеха на театър заедно с Артър и Даяна. След две седмици Даяна реши да даде парти, с което да отпразнуват тяхната сватба.

– Защото вие не направихте тържество и сватбата ви бе твърде скромна – обясни тя.

Бяха се разположили в голямата библиотека на Рамзи.

– Ако смяташ, че е разумно... – започна Вивиан.

– Разбира се. Трябва да бъдеш представена на обществото. След като майка ти и баща ти са починали, то Артър и аз ще бъдем повече от щастливи да поемем грижата за това.

На Вивиан ѝ хареса да остави подготовката за тържеството в опитните ръце на херцогинята.

– Може ли... може ли да поканя кръстницата си?

Даяна набръчка чаровно носата си.

– Мисля, че тя живее някъде на север.

– Все още е в Лондон.

– Тогава можем да я поканим. А сега да поговорим за балната ти рокля...

Вивиан бе увлечена от този приятен женски разговор, но не изпускате от поглед съпруга си. Той изглеждаше по-малко угнетен и малко разтревожен. Разговаряше и се смееше заедно с Артър пред камината.

Беше се върнал в леглото ѝ в нощта след посещението на херцога. Тя не можеше и да мечтае за по-нежен и пламенен любовник. Докато се любеха, винаги внимаваше за бебето им и тя разбра, че любовта към съпруга ѝ беше станала още по-силна.

Животът наистина ѝ се струваше прекрасен.

Той ги беше зърнал в театъра и това, което видя, го разгневи. Защото съпругата на Оливър нямаше вид, че ще го напуска скоро.

Защо непрекъснато ме предизвикваш, Оливър? Защо изпитваш такава голямо удоволствие да осуетяваш намеренията ми?

И сега, седнал пред камината с поканата на херцога и херцогинята на Кронфийлд в ръка, той се загледа в пламъците и започна да крои нови планове.

Вивиан влезе в балната зала със съпруга си и предизвика пълна сензация.

Малко хора имаха възможността да ги видят заедно, откакто бяха плъзнали слуховете. Сутрин в парка, а вечер в театъра. Сега, когато те бяха почетните гости, всички можеха да им се нагледат до насита.

Огромната бална зала беше препълнена с хора. Общ шепот се понесе, когато Артър Рамзи съобщи на всички присъстващи, че Вивиан е негова племенница. Херцогът и херцогинята на Кронфийлд имаха властта

да опровергават дори и най-злобните слухове.

Възбуденият шепот бавно замря и тогава Даяна се усмихна на всички присъстващи, а съпругът ѝ помоли Оливър и Вивиан да открият танците.

Вивиан огледа балната зала и зърна Сюън, която като че ли се чувстваше малко неудобно в новата си рокля. Дейвид беше застанал до нея. Като се усмихна, тя повдигна ръка и дръпна леко ухото си, като внимаваше да не закачи диамантената си обича.

Вивиан зърна и кръстницата си, която стоеше сама в един ъгъл на претъпканата зала, и стисна леко рамото на съпруга си.

– Ще ме изчакаш ли за минутка, скъпи? Тя премина ловко през насъбралите се на групи гости и стигна до мястото, където стоеше кръстницата ѝ.

– Изглеждаш прекрасно! – пошепна Вивиан и целуна възрастната жена по бузата. Тя видя как страхът изчезна от очите на Розамънд.

– Благодаря.

Розамънд явно беше развълнувана, когато Вивиан я заведе при Артър и Даяна и обясни роднинската им връзка. Артър веднага взе жената под свое покровителство. Вивиан видя как кръстницата ѝ се почувства щастлива.

После се върна при съпруга си, хвана го под ръка и му позволи да я заведе на дансинга.

Запознанството им с аристократичното общество на Лондон преминаваше чудесно.

Джули стоеше навън и гледаше през прозореца. Мъжът, чиято собственост беше тя, настояваше да го придружи и тя не бе посмяла да му откаже. Сега, криейки се зад храстите и надзъртайки през близкия прозорец към блестящата, пищна тълпа, тя разпозна момичето от пазара, което беше дало шанс на бебето ѝ да оживее.

Джули знаеше, че господарят ѝ иска да причини зло на това момиче. Нещо повече. Той искаше да я убие. Тя огледа огромната бална зала и видя херцога и херцогинята на Кронфийлд да разговарят с гостите си. Даяна Рамзи беше добре позната сред бедните заради благотворителната ѝ дейност. Много пъти Джули и малкото ѝ семейство се беше възползвало от добрината на дамата.

Ако мога да стигна до нея, да ѝ кажа, да я предупредя...

Решимостта накара кръвта ѝ да закипи. Тя заобиколи огромния

замък, а после се изкачи по стълбите. Ако никой не я забележеше, може би щеше да стигне до херцогинята на Кронфийлд.

– Хей, ти! Какво правиш тук?

Мъжът, който пазеше на вратата, беше едър, широкоплещест мъжага и имаше глуповат вид.

– Моля ви, искам да говоря с господарката на къщата...

– Виж се на какво мязаш! Намини в кухнята утре сутринта и тя ще ти даде нещо за ядене, но сега не я безпокой.

– Но аз трябва... – спря се тя по средата на изречението, тъй като господарят ѝ излезе от замъка Кронфийлд, а красивите черти на лицето му бяха разкритени от гняв.

Тя хукна да бяга, но той беше по-бърз. Хвана я и я дръпна към себе си в тъмнината, а после ѝ зашлеви една плесница.

– Какво правиш тук? Искаш да се вмъкнеш вътре като някоя мръсна крадла?

Не можеше да му каже истината, но можеше да се държи като глупачка, за каквато той я смяташе.

– Бях гладна! Толкова много храна има там, така че могат да дадат малко...

Той я удари отново и тя усети вкуса на кръвта в устата си. Като я задърпа зад себе си, той тръгна към каретата. Джули погледна към ярко осветения замък, чудейки се какво можеше да направи, за да ги предупреди.

А може би изобщо не трябваше да се тревожи за това?

– Беше чудесна вечер, нали? – попита Вивиан съпруга си, докато той се приготвяше да си легне.

– Мисля, че мина много добре – духна свещта той и легна до нея.

Тя се сгуши щастлива до него.

– След тази нощ вече никой не може да ни нарани, освен ако ние не му позволим.

– Ти си най-решителната жена, която някога съм срещал.

– Ако стане така, както си го мисля, то ние ще бъдем заедно завинаги.

Той се усмихна нежно.

– Едва ли ще можем да останем заедно завинаги.

– Е, добре, за много, много дълго време.

– Да – усмихна се отново в тъмнината той. – Артър и Даяна

сложиха много сполучлив край на всички тези слухове, нали?

– Толкова много им се възхищавам! От първия миг, в който ги видях, почувствах духовната им доброта. Разкритието, че съм им роднина, е дар, който няма равен на себе си.

Оливър я целуна по челото.

– Ти се безпокоеше, че ще се чувствам неловко, но ето че твоето семейство ме предпази да не се погубя.

– Сигурно слуховете щяха да секнат след време.

– Но не и без да са причинили непоправими вреди.

– Но ти нямаше да го позволиш, нали?

– Никога ли няма да престанеш да вярваш в най-доброто от мен?

– Никога.

Той я целуна и я притисна към себе си.

– Оливър?

– Да, скъпа?

– Толкова се радвам, че всичко най-после свърши.

Джули съблече и последната си овехтяла дреха. Стоеше права пред камината в спалнята на господаря си. Той не си беше направил труда да я върне в стаята ѝ в „Сейнт Джайли“, но тя беше сигурна, че синът ѝ Нед щеше да се погрижи за сестричката си.

Сега трябваше да запази разума си бистър, за да може да изтърпи ужасното настроение на господаря си. Преглътна, за да потисне страха, който стягаше гърлото ѝ. Интуицията ѝ подсказваше, че ѝ предстои да изживее една тежка нощ, която нямаше нищо общо с това, което правеха обикновено мъжът и жената в леглото. Беше мислила често напоследък да вземе децата си и да изчезне. Той нямаше повече нужда от нея и този факт ѝ подсказваше, че това може да означава нещо лошо.

Беше я гледал, докато тя събличаше дрехите си. Беше почувствала погледа му върху себе си, въпреки че той гледаше само в дебелия ориенталски килим, на който бяха стъпили босите ѝ нозе.

– Лягай!

Тя се подчини. Господарят ѝ произнасяше думите завалено. Беше пил много, след като се върнаха вкъщи. Сега само се надяваше да не я бие прекалено жестоко. Ако успееше да се върне при децата си жива и здрава сигурно щеше да избяга.

Той разтвори краката ѝ и коленичи между тях. Искаше и се да затвори очите си, но знаеше от горчив опит, че той щеше да я удря по

лицето, докато ги отвореше. Харесваше му да знае, че тя съзнава напълно това, което той правеше с нея.

Но този път беше различно.

– Искам да се правиш на умряла – каза тихо той и тонът на гласа му я изплаши.

Не беше сигурна дали е разбрала напълно това, което той искаше от нея. Джули облиза сухите си устни и отново преглътна страха, който стягаше гърлото ѝ.

– Да се правя... на умряла?

– Да, да се правиш на умряла, кучко! – изръмжа той, като хвана разпуснатата ѝ коса в свития си юмрук и я заопъва назад, докато от очите ѝ не потекоха сълзи.

Джули кимна с глава и застана напълно неподвижна. Това беше една от най-трудните работи, които беше правила досега. Трябваше да се насилва да не отговори с отвращение, докато той използваше брутално тялото ѝ.

Дългите му аристократични пръсти хванаха гърлото ѝ. Тя почувства възбуждения му член до тялото си и разбра, че той мислеше за момичето.

Когато ръцете му започнаха да я мачкат между бедрата, а пръстите му навлязоха грубо навътре в нея, Джули изстена неволно. Очите ѝ бяха отворени, но тя нямаше време да види юмука, който смаза лицето ѝ.

– Прави се на умряла, кучко такава! – пошепна той и започна да я милва грубо.

За щастие, тя скоро изпадна в безсъзнание и вече не чувстваше нищо.

ГЛАВА 18

– Бъди внимателна!

Оливър тръгна напред с намерението да предпази Вивиан от самата нея. Тя беше стигнала до средата на градината и сега се протягаше нагоре към покрива на малката, скъпа, но безполезна постройка, представляваща миниатюрен гръцки храм, около който се виеха лозници. Предметът на нейното желание беше един натежал, тъмночервен грозд и сега тя се опитваше да го достигне, като балансираше несигурно върху дървения стол, на който се беше качила.

Намерението на Оливър беше осуетено, тъй като Джона и Джокаста се появиха най-неочаквано. Двете кучета следваха Вивиан по петите, сякаш бяха нейна сянка. Джокаста застана с цял ръст между Оливър и съпругата му.

В това време Вивиан откъсна грозда от лозницата и скочи от стола.

– И ти ли? – попита Оливър кучето, което го възнагради с едно близване по лицето. Той се разсмя и го погали зад ушите, а после се обърна към Вивиан: – Ти си очаровала всички в къщата.

– Не е вярно – каза тя и отиде при него, като му предложи да си вземе от тъмночервените зърна. – Исках само да го опитам.

– Аз щях да ти откъсна.

– Оливър, аз съм бременна, а не болна на легло – усмихна се тя.

– Тогава се смили над бедния си стар съпруг и поседни за малко на пейката с него.

– Стар? – разсмя се тя и го последва надолу по пътеката, която водеше до мраморната пейка, сгушена в сянката на няколко сребърни ели. Джона и Джокаста вървяха зад тях и когато господарите им седнаха, те се излегнаха до тях.

– А къде остана малкият? – попита Оливър, като се огледа наоколо за малкото кученце на Вивиан.

В отговор тя изсвири силно с уста. Под храсталака се чу шум, а после едно охранено, примесечно куче изскочи оттам. Хермес все още притежаваше веселия, жив характер, който имаше като бебе, но сега кафявото кученце беше станало истинска заплаха за домакинството, преобръщайки и събаряйки всичко, до което се докопаше.

Но Вивиан го обичаше и това му спестяваше яростта на почти всички обитатели в къщата.

В бързината кученцето почти се блъсна в тях. Вивиан му даде едно зърно от гроздето, което то бързо глътна, без да си направи труда да го съдъвче. Изразът на пълно кучешко обожание, изписан върху муцуната му беше толкова комичен, че Оливър едва се съдържаше да не се размее.

– Той няма да се държи по този начин, когато порасне – каза уверено тя.

Кученцето я гледаше, докато тя накрая се засмя и му даде още едно зърно.

– И какви са плановете ти за днес? – попита я Оливър.

– Мислех да се поразходя с кучетата. После двете със Сюзън ще се позанимаваме малко с билките в градината, а след това...

– Мисис, внимавайте да не се изморявате.

– Ще внимавам. А ти?

– Имам нещо за теб.

– О, Оливър!

Той долови нежния укор в гласа ѝ. През изминалите седмици, след пищния бал у семейство Рамзи животът им беше станал прекрасен. Оливър непрекъснато я обсипваше с най-различни подаръци, но сега Вивиан имаше чувството, че това, което ѝ беше приготвил, щеше да означава за нея повече, отколкото всички скъпоценности в света.

Преди тя да има възможност да каже още нещо, той ѝ подаде лист хартия.

Тя прочете бавно съдържанието и изразът на лицето ѝ се промени. Повдигна лицето си към него, а радостта в зелените ѝ очи накара сърцето му да подскочи.

– О, Оливър! *Благодаря ти!*

– Помислих, че може да ти хареса... – не можа да довърши той, тъй като тя се хвърли към него и обгърна врата му с ръцете си, в които шумолеше от лекия повей на летния ветрец нотариалният акт от къщата на майка ѝ.

Той я придружи в разходката ѝ и те обсъдиха какво да правят със собствеността.

– За градината са се грижили добре – изглежда почти същата, както я остави – каза той, тъй като знаеше колко много значеше за нея градината на майка ѝ. Малкият къс земя имаше сантиментално значение и за него, защото това беше мястото, където те се срещнаха за пръв път.

– Оливър, ще имаш ли нещо против... това, което имам предвид...

– Каж ми какво е твоето желание.

– Бих искала кръстницата ми да живее там – каза бързо тя. – Знам,

че тя беше твърде искрена и не скри чувствата си към теб в началото...

– Това си е твоя собственост, скъпа, постъпи с нея така, както желаш. А колкото до кръстницата ти, изобщо не съм засегнат от мнението ѝ, защото ѝ доказахме, че е сбъркала в преценката си.

Почти бяха стигнали до къщата. Кучетата ги следваха неотлъчно. Изведнъж Вивиан спря.

– Оливър? – снижи гласа си тя.

– Какво има? Да не би да не си добре?

– Не – взе тя ръката му и я сложи върху корема си. – Тук. Усещаш ли го?

Той поклати глава.

– Чакай. Ето тук.

– Какво има?

– Усещам я – усещам я как се движи!

Той погледна към грейналото ѝ лице. Те останаха така неподвижни и притихнали.

– Можеш ли да я усетиш?

Той поклати главата си, като съжаляваше, че не може, но му беше приятно да гледа щастието, което струеше от всяка любима черта на нейното лице.

– Усещаш ли я? – попита той, като повдигна веждата си. Беше толкова развълнуван, че се опита да скрие вълнението си под маската на хумора.

– Ще се разочароваш ли, ако те дая с дъщеря?

Зелените ѝ очи го гледаха угрижено и той побърза да премахне опасенията ѝ. Не искаше Вивиан да се тревожи за нищо. Всеки ден, по всякакъв начин, той искаше да я вижда щастлива.

– Не – хвана той ръката ѝ и заедно тръгнаха към къщата. – Момичетата са много по-забавни от момчетата, с всички тези забави с танци, събирания на чай...

– Ти ще им разрешаваш да излизат и да се забавляват...

– Ще ги заключа и ще ги държа затворени, докато им посивеят косите! – засмя се той и я прегърна. – Скъпа, ще обичам всяка дъщеря, с която ме дариш, толкова силно, колкото и ако е син. Ще обичам всяко от нашите деца.

– Благодаря ти, Оливър.

Той не можа да се сдържи да не я закачи:

– А след всичко това, мадам, имате ли намерение да ме слушате и да ми бъдете покорна съпруга?

Джон Грей пристигна в Лондон към края на седмицата и всички дни на Вивиан бяха запълнени с грижи по домакинството. Чичото на Оливър изглежда щеше да остане в града за две седмици, тъй като след това заминаваше за Париж.

Той им честити брака и по време на вечерята предложи да организират тържество по този случай.

– Бих искал да отпразнуваме сватбата на Оливър и да посрещнем както подобава Вивиан в семейството – усмихна й се той, седнал на другия край на дългата маса в трапезарията. Артър и Даяна също бяха покани на вечерята и се получи весело събиране.

Джон и Артър рядко изчерпваха темите, върху които можеха да дискутират, а Даяна изобщо не се притесняваше да направи мнението си достойние пред останалите. Оливър очевидно беше израснал в атмосфера, в която от него се очакваше да изказва смело своето мнение, което той правеше по един много интелигентен начин. Първоначално Вивиан беше изплашена, но след това се постара да следва примера на Даяна. Сега, след като зад гърба си имаше много такива вечери, тя взимаше участие в разговорите, без да се притеснява.

– Парти! О, колко ще е забавно! – усмихна се Даяна на съпруга си.
– Двамата с Артър ще ви помогнем с каквото можем.

– Може би трябва да е нещо малко по-необичайно – унесе се в мисли Джон и отпи от виното си.

– Но не и прекалено необичайно – каза Оливър. Джон се засмя.

– Той се безпокои с право. Не, Оливър, нищо не е прекалено чуждо за аристокрацията. Може би празнична вечеря в комбинация с маскарад? Ако отложи заминаването си за Париж, ще имаме достатъчно време, за да измислим костюмите си.

– Тогава поканите ще трябва да бъдат изпратени още тази седмица – разсъждаваше на глас Даяна. – Със сигурност мога да помогна за това.

– Какъв комбинативен ум има тя и колко обича да крои планове – каза Артър, като гледаше съпругата си с обожание.

– Ще оставя подготовката в опитните ръце на дамите – извести Джон. – Смятам да се заема с градината. Вечерите са топли, така че можем да се съберем навън.

Плановите бяха обсъдени, имената на гостите бяха включени в набързо направения списък. Костюмите бяха обсъдени сред гръмогласни смехове и на подготовката на празненството беше даден ход.

Вивиан реши да запази костюма си в тайна и да ги изненада. Беше се спряла на образа на фея от приказна Персия. Костюмът ѝ се състоеше от шалвари, широка, пъстра блуза и украсена със скъпоценни камъни бродирана жилетка. Косата ѝ щеше да бъде събрана, а изкусно направени пантофи щяха да красят краката ѝ.

Оливър се опита да я склони да му разкрие какъв ще бъде костюмът ѝ, но тя устоя и не му разкри тайната си.

Къщата беше почистена отгоре до долу. Беше набавено огромно количество храна. Кухненското помещение беше истински кошер. Трескава работа кипеше за големия ден.

Списъкът на гостите беше направен и поканите бяха изпратени. Тъй като новината се разчу мигновено, поканите станаха едни от най-търсените. Очакваше се това да бъде едно от най-веселите събития и всички се бяха заловили за работа, за да участват в едно тържество, което дълго щеше да се помни. Всички, освен един.

– Вземи сестра си и се скрийте в бюфета.

Джули подаде бебето на Нед, като поглеждаше към вратата. Беше чула стъпките от ботушите му по стълбището и знаеше, че няма много време. Беше решила да избяга, но Нед се беше разболял. Тя искаше да изчака, докато той се почувства по-добре и бъде в състояние да пътува. Но сега се чудеше дали постъпи правилно, като реши да отложи бягството. Стъпките се чуваха все по-ясно.

– Не вдигай шум, Нед – пошепна тя, като целуна главичката на сина си. – Независимо от това, което може да се случи, не позволявай той да разбере, че сте тук.

– Да, мамо.

В очите на детето се четеше страх. Лицето му беше сбръчкано и съсухрено като на старец. Като отметна къдравата коса от челото му, Джули взе решението си. И тримата смятаха, че това, което ги чакаше на улицата, не можеше да бъде по-лошо от това, на което той ги подлагаше тук. Сега тя трябваше да издържи само този ден и после щяха да бъдат свободни завинаги.

Деца та едва се бяха скрили в бюфета, когато той влезе в стаята. Моментално, даже преди още да го види, усети, че е пиан. Каквито и да бяха намеренията му, той беше в ужасно настроение, а гневът му беше готов избухне и при най-малкото предизвикателство. Той седна на стола

до масата. Капаците на малкото прозорче в таванската стаичка бяха плътно затворени дори и през деня и помещението се осветяваше от мъждивия пламък на една полуизгоряла свещ. Изнервена, тя приготви бързо яденето му и го сложи до него, после донесе бързо една халба и я напълни с бира.

Той не посегна към храната веднага и това трябваше да ѝ послужи като предупреждение.

Протегна ръката си и измете всичко, което беше сложено на масата, изпращайки дървената паница и халбата на пода. Като сграбчи ръката ѝ, той я блъсна върху дървената маса и я притисна с тялото си. Когато я биеше преди, тя успяваше да изпрати Нед и сестричката му навън. Впоследствие те виждаха синините, натъртванията и кръвта, но никога не бяха ставали очевидци на истински побой. Сега тя можеше само да се моли синът и да си спомни думите ѝ и да я послуша.

– Ти не си ми нужна вече – възропта той и я натисна по-силно надолу. Дървените ръбове се впиваха в краката ѝ. – Ти и твоите келемета – пошепна той, като се огледа наоколо. Джули внимаваше да не погледне към бюфета, където се криеха децата ѝ.

– Къде са се дянали тези малки копелета? – попита той.

– Изпратих ги навън, за да можем да бъдем... да бъдем сами – пошепна тя.

Той кимна с глава. Тя се подготви за юмруците му, но удар не последва.

– Време е да си кажем сбогом, Джули – пошепна той и се усмихна, а усмивката му накара стомаха ѝ да се свие.

Твърде късно, твърде късно, твърде късно...

Собственият ѝ страх я беше довършил. Като че ли изпаднала в транс, без да мърда, тя наблюдаваше как той извади една остра кама от ботуша си и я задържа пред лицето ѝ.

Никога не беше мислила, че може да го моли за нещо, но в този миг Джули разбра, че не иска да умре.

– Моля те – пошепна тя. – Ще си отида и никога повече няма да ме видиш...

– О, не – пошепна той и сатанинска усмивка изкриви лицето му. – Виждаш ли, трябва да се сдобия с известен опит в прерязването на гърла. За партито тази вечер. А и съм извънредно уморен от грозното ти малко лице, така че имам две причини, за да го направя.

Тогава тя изкрещя. Видя как камата се спусна надолу с убийствена сила. После изкрещя още веднъж, когато видя, че вратата на шкафа се

отвори рязко и Нед се хвърли върху гърба на нападателя ѝ.

– Толкова е красиво! – каза Даяна на Вивиан, когато видя градината. – Прилича на омагьосана гора.

Гостите щяха да започнат да пристигат след един час. Оливър вече беше затворил кучетата. Сега той се беше качил горе, за да се облече, както бяха направили Съзън и Дейвид. Артър и Даяна бяха донесли костюмите още сутринта.

Всички бяха готови за тазвечерния пир.

– Никога няма да мога да ви се отблагодаря за нощта – каза Вивиан.

– О, това бе удоволствие за мене – взе двете ѝ ръце Даяна. – Ние двамата с Артър не бяхме благословени да имаме дъщеря. В този смисъл мисля, че сме двойно благословени за това, че те открихме.

– Толкова сте мила!

Херцогинята въздъхна.

– А ти си толкова силна. Възхищавам се на духа ти, Вивиан. Ти си напълно подходяща за Оливър, както и той за теб. Бракът ви трябва да бъде отпразнуван така, че да достави радост и на двама ви. Пожелавам ви го с цялото си сърце.

Вивиан прегърна импулсивно херцогинята, която за толкова кратко време ѝ беше станала близка като майка.

– Сега тичай горе и се направи хубава – пошепна Даяна, а сълзите замъглиха очите ѝ. – Защото тази нощ ще бъде твоя.

Гостите започнаха да пристигат и Вивиан обиколи почти цялата градина, докато накрая намери кръстницата си. Розамънд и приятелката ѝ Джени току-що бяха пристигнали. Вивиан се удиви от промяната, която забеляза в кръстницата си. Уплахата вече беше изчезнала от нея и по всичко личеше, че тя се забавлява.

Когато Вивиан ѝ обясни за къщата и за това, което Оливър беше направил за нея, Розамънд едва удържа сълзите си.

– Не бях права относно него, Вивиан. Тогава го обидих, но сега, след като Артър и Даяна ми разказаха за Елиза... Аз... аз бях толкова сляпа.

– Не – каза Вивиан и я прегърна. – Моля те, не се обвинявай. Мисля, че мама щеше да е щастлива, ако знаеше, че ти живееш в къщата, която тя винаги е обичала.

Розамънд избърса очите си и кимна с глава.

– Нямах представа с какво нетърпение очаквам раждането на бебето, Вивиан.

Вивиан се усмихна на кръстницата си. Знаеше, че всичката горчивина беше изчезнала от нея. Беше останало само щастието, огромното щастие, което изпълваше цялото ѝ същество.

– Искам да останеш да живееш тук, в Лондон. Искам винаги да бъдеш с нас.

Оливър беше шокиран от костюма на жена си. И много възбуден.

Ако му беше дадена възможност да изкаже мнението си за него предварително, той със сигурност нямаше да го одобри. Защото шалварите можеха да са нещо на пълно естествено за жените в Далечния Изток, както го беше уверявал Джон, но тук, в Лондон, те бяха нещо определено неприлично.

Но тя наистина изглеждаше великолепно в тях. И двамата се смяха много един на друг, когато разглеждаха костюмите си. Оливър беше избрал костюм на султан, така че двамата си подхождаха идеално.

Гостите се бяха разположили в гостната стая и в градината. Джон беше закачил по дърветата китайски фенери и трепкащите светлини придаваха на градината едно призрачно озарение.

Оливър наблюдаваше как съпругата му се спира от гост на гост, за да бъде сигурна, че всеки от тях се чувства удобно и се забавлява добре. Той не можеше да повярва, че тя е същото онова момиче, което трепереше при мисълта, че трябва да стане част от благородното общество на Лондон.

Той се беше маскирал като Минотавър², с което си беше направил шега сам на себе си. Беше зърнал жертвата си веднага, защото тя грееше по-ярко от която и да е жена на маскарада.

Беше отишъл дори толкова далече, че целуна ръката ѝ, когато те се запознаха, наслаждавайки се на начина, по който Оливър присви ужасен поглед си.

Сега беше само въпрос на време да успее да я издебне, когато останеше сама...

---

2. Минотавър – чудовище – получовек, полубог от гръцката митология, което се храни с човешка плът и пази Лабиринта в Крит. – Б.пр.

Партито продължи до ранна утрин. Въпреки че вечерта беше сервирана преди часове, дългите маси, разложени на открито, бяха отрупани с изкусно украсени блюда с най-разнообразни храни, така че гостите да могат да си взимат каквото поискат и когато поискат.

Хенри, който беше навсякъде и помагаше във всичко, направи грешка, че се опита да се върне и да успокои Хермес. Кученцето виеше непрестанно, тъй като за пръв път беше затворено. Като отвори вратата, буйното кученце го блъсна и избяга към градината. Хенри хукна след него точно навреме, за да може да види как Хермес скочи върху Вивиан и се опита да близне лицето ѝ с големия си език. Тя се засмя, хвана го за лапите и започна да го гали, докато то се успокои.

– Всичко е наред, Хенри – извика тя. – Хванах го.

А Хермес, опиянен от собствената си интелигентност и от свобода-та си, започна да подскача весело и да тича из градината.

Повечето от гостите си бяха отишли, в това число Розамънд и Джени. Навалицата от хора беше намаляла и партито вече вървеше към своя край.

Хенри погледна заплашително кучето, но то само излая доволно, после хукна към другия край на градината.

Последните няколко гости пиеха кафе в библиотеката, когато Вивиан чу жалния вой на Хермес. Тя започна да се смее.

– Бедничкото, изгубило се е. Ще отида да го намеря и да го доведа въкъщи.

– Ще дойда с теб – каза Оливър, но един от приятелите на Джон го отвлече с някакъв въпрос.

Усмиввайки се на тревожното изражение на съпруга си, Вивиан се измъкна от библиотеката и тръгна към градината.

Беше приятно да почувства хладния, свеж нощен въздух. С шалварите се чувстваше много по-удобно, отколкото с широките поли, които обикновено носеше.

– Хермес? – извика тя.

Отговори и жалък кучешки вой.

– О, ти голямо бебе! Ела тук! – плесна с ръце тя, но тъжните звуци продължиха. Шумът от приглушените разговори и смехове стана съвсем слаб, а накрая вече не се и чуваше, тъй като тя беше навлязла навътре в обширната градина.

Към лабиринта.

Тя все още не харесваше това място. Беше влизала там един единствен път и то придружена от съпруга си. Така че беше крайно недоволна, дори ужасена, когато видя Хермес да седи на пътеката до входа.

– Няма да те гоня вътре – извика му тя. – Ела тук, куче. Хайде, ела! – плесна с ръце тя.

Хермес, който мислеше, че това е една прекрасна нова игра, се обърна и хукна навътре в лабиринта.

– Не!

Сега лудориите на кученцето не бяха никак забавни. Въпреки че пълната луна светеше високо в безоблачното небе, Вивиан усети, че търпението ѝ беше започнало да се изчерпва.

– Хермес, ела! Веднага!

Кучето реагира и заприпка към нея. Тя го хвана и дръпна нежно ухото му.

– Ти си бил цяла напаст – смъмри го тя, като го милваше, а то трепереше от доволство и ближеше ръцете ѝ. Оливър беше прав – тя го гледаше страшно много, Но той обикновено беше толкова мил и обичлив, че тя не можеше да не го обича.

Като се обърна, тя видя мъжа, който стоеше до входа на лабиринта.

Сюзън дремеше на стола пред камината.

Изведнъж тя усети, че нещо докосна бузата ѝ, и жената махна с ръка, за да го прогони.

– Дейв, престани със закачките си...

Тя усети отново докосването и отвори очи. Пред нея, във въздуха, плаваше маската на Вивиан, изработена от златни конци и блестящи мъниста. Сюзън хвана маската и огледа просторната гостна стая.

– И що за глупости са това...

Градината, в лабиринта. Той я хвана...

– Кой?

Сега тя усети страха на Лиза. Цялата стая вибрираше от нейното излъчване.

Лудият. Трябва да отидете при нея. Кажете на Оливър...

Сюзън се мъчеше да се изправи на крака, когато Хенри влезе в стаята. Носеше сребърен поднос, отрупан с празни чаши.

– Той я е заловил!

– Кой?

– Чудовището! В лабиринта...

– Какво, за Бога, искаш да кажеш? – попита, влизайки Даяна, и изтича към приятелката си.

– Оливър! Господарю! – задъхваше се Сюзън, тичайки към Оливър. Като го хвана за бухналите ръкави, тя извика: – Лабиринтът! Той я е заловил в лабиринта.

За Оливър не беше необходимо да знае повече. За нейно огромно облекчение, той просто ѝ повярва.

Обърна се към чичо си и хуквайки към френските врати, му извика:

– Пусни кучетата! После ме следвай.

– Аз... познавам ли ви? – попита тя. Спомняше си Минотавъра от маскарада, но не знаеше кой се крие зад тази маска. Той се усмихна и тя видя белотата на зъбите му на лунната светлина. Хермес изръмжа, нещо, което беше съвсем необичайно за добродушния му нрав. Вивиан почувства, че внезапно я обзема страх, и пристъпи по-навътре в лабиринта.

– Защо не го остави?

Тя не можеше да откъсне погледа си от покритата с маска глава. У този мъж нещо не беше наред.

– Защо не го остави? – попита я отново той.

Вивиан преглътна.

– Ти си много глупаво момиче, щом ме принуждаваш да те убия – разсмя се тогава той и тя видя камата в ръката му.

Имаше чувството, че не може да мисли. Мозъкът ѝ беше скован. Същата паника я беше обхванала и по време на предишния маскарад, когато той се беше нахвърлил заплашително върху нея. Но този път Вивиан знаеше, че няма да дойде никой, за да я спаси. Не и този път, не и в този късен час, не и в това отдалечено място в градината.

Докато забележат, че я няма, щеше вече да е късно.

– Хайде, продължавай – пошепна той, а очите му святакаха през отворите на маската.

Вивиан не можеше да повярва на това, което чува ушите ѝ. Не можеше да накара краката си да се движат.

– Хайде, върви – каза отново той, този път по-силно. Чак сега тя разбра намерението му.

Той искаше да я преследва.

Високите стени на живия плет хвърляха сенките си в тесните проходи на лабиринта и Вивиан се чудеше дали той нямаше да я намушка с

камата в мига, в който тя се обърнесе с гръб към него.

– Много ми харесва, когато другите изпитват страх – пошепна той.

Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя примигна, за да ги прогони.

– Ние обсъждахме лабиринта тази вечер – вие и аз.

Да, бяха разговаряли и тя беше признала пред него страха си от тесните, криволичещи проходи. Никога не би си и помислила, че това невинно признание щеше да бъде използвано против нея.

– Ще ти дам дори малко предимство – пошепна ѝ.

Краката ѝ трепереха, едва се държеше на тях. Хермес скимтеше и се притискаше до нея.

– Така и така ще те убия, независимо дали се движиш, и не.

Тя никога не разбра защо, но тези думи я изтръгнаха от вцепенението на страха. Обърна се и хукна навътре в лабиринта, чувайки неговия доволен смях. Тя тичаше, като завиваше ту насам, ту натам, докато накрая стигна до една задънена алея.

Той продължаваше да се смее.

Хермес я следваше по петите, но кученцето разбираше, че това вече не е игра. То просто се стремеше да е максимално близо до нея, поглеждайки нагоре към нея, като че ли я питаше за посоката.

Вече се бяха загубили.

– Готова ли си за мен, Вивиан?

Не можеше да понася звученето на името си, произнесено от неговата уста. Като се обърна, тя хукна обратно по пътеката, по която беше дошла дотук, после сви по един друг проход, но отново беше заобиколена от високия жив плет. Спря се, като дишаше тежко. Беше безполезно. Той щеше да я намери рано или късно пак продължи да тича и се отзова в друг задънен край. Той я беше притиснал до стената и скоро всичко щеше да свърши.

Тя си помисли за Оливър и за всичко, което щяха да изгубят, ако този луд успееше.

Вивиан хапеше устни, за да спре риданието, което напираше от гърдите ѝ. С цялата сила на волята си тя се противопостави на желанието си да се откаже от всичко, да захлупи лице в ръцете си и да се предаде. Хермес скимтеше и тя го погали по главата. Тогава спря.

Видя една мека светлина да струи в далечната част на лабиринта. Едно сияние, пулсиращо от живот, я викаше да тръгне към него. Инстинктивно, без да мисли, тя тръгна към него.

Следвай ме...

Вивиан помисли, че от страх сигурно бе полудяла, защото чу гласа

на майка си.

Светлината засия малко по-ярко, после изчезна зад ъгъла на плета.

Следвай ме...

Вивиан хвана ухото на Хермес и започна да тича към светлината.

Той тичаше с все сила през градината към лабиринта. Джона и Джокаста го настигнаха и сега тичаха по петите му. Бяха безмълвни ловци, със силни вратове и широки гърди. Никога не се предаваха или отказваха от набеелязаната цел.

Когато Оливър стигна до входа на лабиринта, в който беше играл толкова много като дете, той почувства, че е настъпил решителният час.

Той трябваше да свърши с това.

Убиецът беше близо до нея, можеше да го усети. Вивиан тичаше към светлината, докато накрая видя малката пагода в далечината. Тя хукна към постройката, а Хермес тичаше след нея. Вече беше решила какво да прави.

Щеше да се опита да се качи на покрива на пагодата и да чака. Може би убиецът щеше да се изгуби в заплетените проходи на лабиринта. Знаеше, че когато последният от гостите си отидеше, Оливър щеше да пусне кучетата, но това сигурно щеше да стане след около час. Кучетата със сигурност щяха да открият досадния гост.

Само ако Хермес стоеше мирен, тя щеше да успее.

Вивиан стигна до пагодата и като се мъчеше да остане в сянката на дърветата, които растяха от едната страна на постройката, започна да се катери. Хермес чакаше под храстите, а опашката му се удряше безумно в земята.

– Стой там! – изсъска Вивиан и кученцето се подчини.

Тя не усещаше ръцете си, не усещаше болката. Видя, че един от пръстите ѝ беше порязан и кървеше. Вивиан се чувстваше така, като че ли се беше отделила от тялото си, като че ли вече не беше в него. Ако беше облякла пола, сега щеше да е безпомощна. Но широките панталони ѝ предоставяха по-голяма свобода и тя успя да се изкачи по леко наклонения покрив, годините, прекарани в тежка работа, бяха направили тялото ѝ силно. После се обърна по посоката, от която беше дошла.

Може би той се беше изгубил?

Тя седна бавно, като балансираше внимателно, после се сниши и се прилепи към покрива. Сега единственото, което можеше да направи,

беше да чака.

След няколко минути видя непознатия да приближава. Като махна маската си, той седна на тревата и започна да се оглежда наоколо.

Скрита горе на покрива. Вивиан стоеше и чакаше. И се молеше. Той беше дошъл почти до пагодата, когато Хермес нападна.

Оливър чу шума от яростната борба и хукна към пагодата. Тогава чу как Вивиан изпищя. Всичко, за което можеше да мисли, беше как да стигне до нея навреме, да я отърве от грозящата опасност.

Острието на камата проблесна на лунната светлина, Хермес изскимтя и Вивиан видя как кученцето се метна страна, падна и остана да лежи на земята като една малка свита купчинка.

Противникът ѝ я беше чул. Тя видя как той започна да се катери по ниската стена, за да се качи при нея на покрива, захапал камата. Тя изчака, докато той почти се изкачи на покрива, изтича от другата страна и скочи.

Земята като че ли се издигна, за да я посрещне, но глезенът ѝ се изкриви рязко на една страна. Тя се помъчи да се изправи, но кракът ѝ гореше в страшна болка. Като обърна главата си, тя видя, че чудовището, което я преследваше, скочи пъргаво на земята и тръгна към нея. Острието на камата му проблясваше на лунната светлина.

Убиецът вече се бе надвесил над Вивиан, когато едно от кучетата изскочи пред нея. Вивиан се мъчеше да се изправи на крака. Видя как ножът се вдига и спуска към тялото на Джокаста отново и отново и Вивиан започна да крещи.

Нападението на кучето стана с такава светкавична бързина, че Вивиан едва можа да види какво стана в следващите минути. Джокаста беше скочила върху убиеца и беше успяла да ухапе ръката му с масивните си челюсти. Камата падна и мъжът изкрещя, когато кучето започна да чупи костите на ръката му с острите си зъби.

Джона се присъедини към побратимата си и двете кучета щяха да убият мъжа, ако Оливър не им беше извикал да спрат. Джокаста се олюля и бавно се свлече на земята, а Джона ближеше муцуната ѝ.

Оливър повдигна убиеца и го изправи на крака. После се втренчи недоверчиво в него, сякаш не можеше да повярва на очите си. Вивиан си спомни, че беше чувала името му.

Ашли Флеминг впи ноктите си в съпруга ѝ. Яростта му беше

неконтролируема. Вивиан видя как Оливър стовари юмука си върху лицето на мъжа, после го удари в стомаха. Но той се биеше с един луд, чиято омраза му даваше невероятна сила. Двамата се затъркаляха по огряната от луната морава, вкопчени в смъртоносна прегръдка.

Вивиан наблюдаваше борбата и в същото време се опитваше да стане. Балансирайки върху здравия си крак, тя се огледа наоколо, за да види къде беше паднала камата.

Видя я точно когато мъжете се изтърколиха към нея. Тя клекна бързо, присегна се и я сграбчи. Но миг по-късно усети как тя беше изтръгната рязко от ръката ѝ. Камата отново беше в ръцете на техния враг. Вивиан се опита да се измъкне, но кракът ѝ беше под лакътя на убиеца. Оливър сграбчи китката на Ашли, тъй като последният се опитваше да ѝ нанесе смъртоносен удар. Вивиан видя как острието на камата проблесна, насочено право към нея, но в този миг Джона се хвърли напред и застана пред ръката, която замахваше с камата.

Кучето пое удара, а после и следващия, и следващия. Страшен гняв изпълни цялото същество на Оливър. Именно гневът му даде сила да изтръгне камата от ръката на противника си и като я задържа само за миг, замахна и пререза гърлото на мъжа.

Последният издаде едни клокочещ, давец звук, после кръвта започна да блика от раната му и обагри ризата на Оливър. Вивиан видя как съпругът ѝ положи агонизиращия мъж на земята и напълно хладнокръвно го наблюдаваше как умира.

Ръцете ѝ стискаха масивния врат на Джона, докато се опитваше да се изправи. Като стъпи на крака, тя усети една пулсираща болка отстрани на гръдния си кош. Усети нещо лепкаво и мокро. Когато пипна ребрата си, ръцете ѝ се изцапаха с кръв.

Гледката пред нея се замъгли. Мислеше, че вижда Оливър да се отдръпва назад от неприятеля им, после видя във въздуха летящата кама. Видя как тя падна в малката горичка, която растеше наблизко. После Оливър се обърна към нея и тя се опита да му каже нещо. Но от устата ѝ не излезе нито един звук. Тя протегна към него едната си ръка, а в другата държеше нашийника на Джона. Вивиан се опита да се задържи на краката си и да отиде при Оливър. После бученето в главата ѝ стана по-силно, всичко избледня пред очите ѝ и тя се свлече бавно на земята.

Той я беше взел на ръце, когато Джон го срещна. До него вървеше Хенри и осветяваше пътя с фенер. Чичото на Оливър прецени

положението с един поглед и взе инициативата в свои ръце.

Тъй като двамата негови приятели, които още не си бяха отишли, бяха лекари, Джон им нареди да се заловят моментално за работа. Единият последва Оливър и Вивиан в къщата, докато другият остана с Джон, за да се погрижат за кучетата. Хенри държеше фенера, за да могат да виждат.

Само Джона беше достатъчно добре, че да може да придружи Оливър до къщата.

Веднага щом влязоха в спалнята, лекарят се залови за работа. Дватамата с Оливър свалиха жилетката на Вивиан. После докторът бързо разряза костюма ѝ.

– Раната е чиста – каза той и започна да я превързва.

– А детето, което носи, докторе? – пошепна Оливър.

– За щастие раната не е дълбока, така че на бебето му няма нищо. Разбира се, освен ако... – не довърши той, а продължи да се занимава с раната.

Оливър вдигна поглед и видя, че Сюзън е застанала до вратата. В главата му нахлуха спомени за това как той беше стоял до същата врата и как беше гледал някого, когото обичаше толкова много, без да може да му помогне.

– Ела – каза тихо той, като ѝ направи знак да влезе вътре.

Сюзън отиде бързо до леглото, където лежеше Вивиан. Когато видя раната, тя не издаде никакъв звук. Само слушаше, докато лекарят обясняваше на Оливър, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

– Не е толкова плитка, колкото си мислих първоначално – каза спокойно лекарят, без да отвлича вниманието си от работата.

През цялото време Оливър седя до леглото, хванал ръката на Вивиан, а погледът му беше прикован върху застиналото ѝ лице.

– Кучето я спаси, а? – усмихна се докторът.

– Трябва да благодарите на него, че жена ви е още жива. Колкото до шока, който е преживяла...

– Какво искате да кажете? – прекъсна го Оливър.

– Тя е деликатно същество – каза той, като свърши с превръзката на раната и дръпна завивките върху неподвижното тяло на Вивиан.

– Всичко, което можем да направим, е да чакаме и се молим. И да видим дали тя ще се бори за живота.

ГЛАВА 19

Скъпа, върни се при мен...

Беше напуснала тялото си, което лежеше на леглото, и докато гледаше от високо четиримата души долу, беше чула нещо за някаква рана и за едно бебе. Оливър изглеждаше толкова тъжен – седеше до леглото и държеше ръката ѝ.

Но тя не беше вече там.

Скъпа, върни се при мен...

Сега светлината стана по-силна и я заобиколи от всички страни. Тя погледна към центъра ѝ. Болката беше страхотна; бореше се за живота си с цялата сила, която притежаваше. После спря да вижда, да чувства, да се движи. Не можеше да чува нищо, което ставаше около нея. Нямаше повече болка, само спокойствие и тишина.

Тишина. Чувстваше се по-жива, от когато и да било.

Беше се освободила от тялото си и чувстваше чрез духа си, с по-голяма сила, отколкото някога беше чувствала в живота си.

Не искаше да чувства болката. Но тази болка не беше нищо в сравнение с това да види как Оливър убива човек.

Това беше смъртен грях! И всичко стана заради нея.

Опита се да го утеши, но той не я чу. И когато докосна ръката му, тя разбра какво щеше да се случи. Всичко беше потънало в мрак. Чуваеше се само воят на вятъра. После тя видя светлина и инстинктивно тръгна отново към нея.

Нейната майка... една ливада пълна с прекрасни диви цветя и всичко това – окъпано в ярка светлина.

Аз съм тук...

Не можеше да използва гласа си, но се чувстваше така, като че ли можеше да говори чрез съзнанието си.

Скъпа, върни се при мен...

Искам да...

Тя отиде по-близо до майка си и се опита да хване ръката ѝ. Но Елиза ѝ обърна гръб и продължи да върви, а Вивиан не можеше да я настигне.

Чакай!

Майка ѝ се обърна и я погледна с толкова много обич, че тя я почувства с цялата всеобхватност на духовното си „аз“.

Върни се...

Сега гласът се чуваше по-слабо и Вивиан се зачуди защо е така.

Викаш ли ме?

Елиза поклати отрицателно глава и Вивиан видя как тъгата ѝ прозира зад този жест.

Тогава... защо съм тук?

Зелените очи на майка ѝ, които толкова приличаха на нейните, се изпълниха с различни чувства. Скръб. Жал. Състрадание. И толкова много обич.

Още един последен миг... и ние трябва да си кажем сбогом...

Не ме оставяй!

Вивиан почувства, че иска да извика, но от устата ѝ не можа да излезе никакъв звук. Не можа да чуе нищо, но знаеше, че майка ѝ разбира всичко.

Никога няма да те оставя... ти го знаеш...

Светлината започна да бледнее и Вивиан се паникьоса.

В лабиринта? Това ти ли беше?

Майка ѝ кимна с глава.

Не можеш да ти позволя да заминеш... но сега аз трябва да вървя...

Вивиан протегна ръка, за да хване майка си, но тя беше отишла много далеч.

Каж ми, умоляваше я тя и усети как страхът отново я завладява.

Погледни... отговори майка ѝ.

И тя видя всичко – лъжите и споровете, маскарадите и заговорите, гнева и отмъщението, страстта и страха, които съпътстваха земния път на хората. Като че тези откъслечни отрязъци от паметта проблеснаха в знанието ѝ.

Но най-ясно от всичко тя видя Оливър. И независимо от това дали той спореше с нея, или я обичаше, караше я да се смее или я целуваше нежно, тя разбра със смайваща яснота, че не може да го остави. Не още.

Ние ще имаме бебе, каза тя на майка си.

Тогава Елиза се усмихна и кимна с глава.

Ти беше винаги едно толкова умно момиченце...

Сега тя плачеше, но сълзите ѝ носеха толкова малко облекчение – цялото ѝ тяло стенеше.

Ти трябва да се върнеш...

Вивиан не можеше да откъсне поглед от майка си, докато образът ѝ започна да бледнее.

Знам. Искам да се върна.

Можеше да чуе отново биенето на сърцето си и този звук я поразя.

Спомняй си за мен... за мен... за мен...

Думите на майка ѝ се смесиха с ударите на сърцето ѝ; почувства вятърът да гали кожата ѝ. Тъмнината я заобикаляше и тогава тя разбра, че се намира отново в спалнята.

Една свещ гореше до леглото ѝ. Видя някакъв мъж. Той беше коленичил на пода до леглото ѝ. Изглеждаше толкова самотен! Сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато разбра, че това беше Оливър.

Разбра, че беше успяла, защото почувства болка и тялото ѝ се напрегна, за да я преодолее. Тя бавно започна да се връща към живота.

Той не можеше да се предаде, въпреки че лекарят не му беше дал много голяма надежда. Остана до леглото ѝ заедно със Сюзън и другите. На Оливър му се струваше, че докато стискаше ръката ѝ, тя не можеше да го остави.

– Скъпа! – пошепна той и погали челото ѝ. Отметна един кичур коса, който беше паднал на лицето ѝ. – Скъпа, върни се при мен.

Той усети потръпването на тялото ѝ.

– Вивиан? Скъпа? – стисна ръката ѝ той, когато тя отвори бавно очи и го погледна.

– Мили Боже! – измърмори лекарят. – Това е толкова необикновено!

Оливър едва ли чу думите му, тъй като цялото му внимание беше съсредоточено върху жената, която обичаше.

– Вивиан? Можеш ли да ме чуеш?

Тя поклати леко глава.

– Бебето е добре – пошепна той.

Бавно, толкова бавно произнесе тя думите, че той трябваше да допरे ухото си до устните ѝ, за да може да я чуе:

– Знам – навлажни устните си тя. – Кученцето?

– Не знам. Джон и другият доктор имат грижата за Джокаста и Хермес. Джона се върна заедно с нас; не беше пострадала много.

– Той се опита... – пошепна тя.

– Знам – каза Оливър, спомняйки си за смелата атака на Хермес, благодарение на която Вивиан беше спечелила ценно време.

Тя обърна главата си към Сюзън.

– Не говори, съкровище. Пести силите си.

– Видях я.

– Спи, скъпа.

– Видях я. В лабиринта. Тя ме изведе оттам.

Сюзън потупа леко ръката ѝ и кимна с глава.

– После я видях отново... след това. Каза ми, че се е върнала, за да ми каже... довиждане.

Ръката на Сюзън застина, зачервените ѝ от безсъние и сълзи очи показваха разбиране.

– Вие всички бяхте там... – започна Вивиан, но Оливър я накара да мълчи, като я целуна по челото.

– Спи, скъпа, трябва да си почиваш.

– Но вие бяхте там.

Той кимна с глава.

– Вярвам ти. А сега просто си почивай. Искам да затвориш очите си.

Тя стисна ръката му и изпълни молбата му. Той остана до леглото ѝ, докато се съмна.

Сюзън излезе на просторната тераса точно навреме, за да види изгрева. Тя седна на един от столовете и се загледа в градината.

– Направихме го, Лиза – каза тихо тя.

Този път нямаше никакъв отговор.

– О, знам, че не си тук. Знам, че онова „довиждане“, което си каза-ла, е било и за двете ни. Но ако се разтушавам, когато ти говоря, тогава какво му е лошото?

Тя седеше притихнала, гледаше изгрева как се сипва в градината и осветява новия ден.

– Толкова е странно това! – каза тя, като разтри ръцете си, за да ги стопли. – Винаги съм мислила, че първа аз ще си отида от този свят. Молих се за това. Толкова е болезнено и тъжно, Лиза, аз да остана, а теб да те няма.

Никакъв отговор. Сюзън не чувстваше друго присъствие, но продължи да говори.

– О, но не е чак толкова лошо, ако човек има някого до себе си. Радвам се, че тя срещна Оливър, който я обича толкова много – въздъхна дълбоко Сюзън. – Надявам се, че ще се чувствам по-малко самотна, когато дойдат децата.

– Сюзън?

Гласът я стресна. Не беше очаквала да ѝ се отговори.

– Сюзън? – показа се на терасата Хенри, държейки сребърен поднос в ръцете си. – Приготвих закуската на Джон и на приятелите му. Когато те видях навън, си помислих, че може да се съгласиш да изпиеш една чаша чай с мен?

– Много мило от ваша страна, сър.

Той и наля една чаша и ѝ подаде чиния с кифлички.

– На кого говориш?

Тя се задави, но се справи бързо.

– На никого. Сама съм.

Тогавя той се усмихна и за пръв път Сюзън разбра, че Хенри има много хубави черти. Той беше един много приятен човек. Не ѝ се искаше да го лъже.

– Говорих... говорих на една стара приятелка.

Хенри поклати главата си.

– Брат ми си отиде преди повече от десет години, а аз все още продължавам да му говоря.

Сюзън си взе още една кифличка и разбра, че си е намерила приятел.

– Ех, но въпросът е дали той ти отговаря?

– Понякога.

Тя се усмихна и отпи от чая си.

На сутринта Артър посети Оливър и го попита какво смята да прави с тялото на Ашли Флеминг. Приятелят на Джон, който помагаше да превържат кучетата, беше помогнал да донесат тялото до къщата, където двама от слугите го приготвиха за погребението.

Вивиан спеше спокойно, така че Оливър напусна стаята на своята съпруга, за да се погрижи за този належащ проблем.

– Не мога просто да отида там и да кажа на семейството му, че Ашли е мъртъв.

– А имаш ли някаква друга идея? – попита го Артър.

– Бих могъл да кажа, че някакъв разбойник е нахлул в градината и се е стигнало до борба. Ашли се е изпречил на пътя му и е бил убит.

– Чудесно. Ако искаш ще дойда с теб?

– Да, предпочитам да дойдеш с мен.

Джон беше предпочел да остане при кучетата. Джона вече беше на крак, докато на Джокаста ѝ трябваше да минат още няколко месеца,

докато се оправи. Хермес беше истинската трагедия на вечерта. Животът на малкото куче все още не беше във от опасност.

Пристигнаха в къщата на Ашли по-късно същата сутрин и слугите на Оливър внесоха тялото вътре.

Къщата беше поддържана в безупречна чистота, но се стори на Оливър някак си студена и неприветлива. Слугите бяха смутени и объркани. Оливър разбра, че Ашли бе водил много самотен живот, тъй като баща му живееше в тяхната къща в провинцията.

Една от слугините му предложи да я последва на горния стаж. След като Оливър размени няколко бързи думи с Артър, съобщавайки му къде отива, той придружи възрастната слугиня нагоре по стълбището.

Тя отключи една стая на третия етаж и Оливър пристъпи вътре. Стаята не беше чистена от години, а една болезнено слаба жена лежеше свита под мръсните завивки и имаше вид на много болна. Но това, което го поразя най-много, бе липсата на живот в нейните очи и нетрепващите ѝ устни. Като прецени бързо обстановката Оливър извика слугите си и им нареди да заведат жената долу, при горящата камина, за да се стопли. Щом я настаниха в един удобен стол и я завиха с едно чисто одеяло, Оливър започна да ѝ разказва набързо историята, която беше съчинил.

Тя го спря още в началото.

– Знам какво представляваше той в действителност.

Това изненада Оливър.

Тя извика прислужничката си и помоли възрастната жена да ѝ донесе някакви листа хартия. Когато жената се върна, тя му подаде една чанта. Вътре имаше много листа, изписани с красив женски почерк.

– Това е за вас – каза тихо тя. – Сега не биха могли да ви бъдат от полза, нито щяха да предотвратят неговите планове, но биха могли да обяснят причините за демоните, които бяха обладали душата му.

Оливър беше трогнат от постъпката ѝ и сигурно изражението му е било достатъчно красноречиво, защото жената се опита да се усмихне.

– Вие ще си спомните за мен след време, когато прочетете написаното.

– Ще бъдете ли в състояние да се грижите сама за себе си? – попита я той.

Тя кимна с глава, но погледът ѝ остана празен.

– Със сигурност съм по-добре оттогава, когато бях заключена в онази стая горе.

Тя се присегна и леко стисна ръката му.

– Оливър – прошепна тя, – благодаря ти, че донесе тялото му
вкъщи.

Артър се прибра вкъщи скоро след това, тъй като се тревожеше за съпругата си. Събитията от изминалата нощ я бяха разстроили ужасно и той нямаше търпение да се прибере и да я успокои.

Тя вече беше на крак. Червеникавокафявата ѝ коса беше прибрана набързо на кок, блестящите ѝ сини очи бяха пълни с жал и състрадание.

– Бедното дете, Артър! Стоял е навън в храстите цялата нощ и ни е чакал да се приберем. Роджър настояваше да не се занимавам с тях, но аз не можех да оставя бебето навън в студа и да не ги нахраня...

– Скъпа моя, за какво говориш?!

– За неговата майка. Някакъв жесток човек се опитал да пререже гърлото ѝ, но тя успяла да избяга. Той набил жестоко детето, но малкият го ударил по главата с ведрото и успял да избяга, като взел и бебето със себе си...

– Къде е жената?

– В болничната стая. Изпратих да извикат домашния ни лекар и той в момента я преглежда. Увери ме, че тя скоро ще се оправи. О, Артър, да видиш бедните дечица!

Той въздъхна, прегърна я и я притисна до сърцето си.

– Добре, майко, прибавила си няколко нови пиленца към люпилото си.

Оливър прочете писмата още същата вечер, седнал до камината, като хвърляше по едно око и към Вивиан. Съдържанието им го удиви, но по някакъв странен начин и го облекчи. Защото, когато разбереш причината за злото, ужасът става по-малък.

Веднага позна почерка, тъй като двете бележки бяха писани от една и съща ръка. Удиви се какъв ще е този човек, който можеше да накара сестра си да напише такива ужасни неща.

Ще си спомните за мен след време...

Той наистина си спомни за слабата, болна жена. Ема. Тя беше срамежлива, но хубавичка прислужничка и той я беше обичал преди много, много години. Сега Оливър се взираше в писмата, които държеше в ръка, и се чудеше как може една толкова невинна и импулсивна постъпка от дните на юношеството да породи такава омраза в някого.

Две убийства – на един мъж-чудовище и на едно невинно момче. После още две – на неговата любовница и на бедната млада Розалинд.

Ашли Флеминг. Не, не Ашли Флеминг. *Даниел*, Даниел го беше мразил. Беше го мразил с такава сила, на която беше способен само един болен, деформиран мозък. Беше го мразил с такава страст, която не знаеше граници.

Мразеше го толкова много, че се опита да убие и Вивиан...

Но всичко това вече свърши. Само това имаше значение.

Колко малко бе познавал човека, който бе нарекъл себе си Ашли Флеминг.

Колко малко беше познавал и Вивиан...

Той се замисли какъв ли щеше да бъде животът им, ако навремето Вивиан беше успяла да избяга с него. Разбра, че едва ли щеше да узнае голямата сила на характера на жената, в която се беше влюбил. И както беше седнал пред камината, стиснал купчината писма, несъзнателно уснните му започнаха да се движат и да шепнат една дълбоко искрена молитва.

Нямаше да разкаже на Вивиан за съдържанието на писмата веднага. Щеше да го направи, когато тя се оправи и укрепне. Засега той ги заключи в чекмеджето на бюрото си.

Бяха изминали близо две седмици от онази страшна нощ. Оливър рядко оставаше насаме с Вивиан, защото маса посетители идваха да я видят и запълваха целия ѝ ден. Пристигна и нейната кръстница, натоварена с най-различни лакомства, подредени така, че да възбудят апетита на кръщелницата ѝ.

Той можеше да я гледа само докато тя спеше. Тогава се молеше и благодареше на Господа, че Той беше направил така, тя да оживее.

Кошмарите бяха спрели, защото неговата мечта беше жива.

Днес, когато похлопа на вратата и надзърна в спалнята, видя, че тя вече седеше в леглото.

– Чувстваш ли се достатъчно добре, за да приемеш един посетител? – попита той и влезе в стаята.

– Винаги имам време та теб – каза тя и направи знак да отиде при нея в леглото. Той свали ботушите си и се изтегна до нея.

– Започва да ми омръзва само да лежа!

Той се засмя, доволен от оплакването ѝ.

– Наистина се оправяш, щом започваш да се чувстваш като

държана в затвор.

– Какво прави тази сутрин? – попита го тя и той се зарадва, че започваше да се интересува живо от всичко, което ставаше отвъд стените на стаята ѝ.

Оливър ѝ разказа за ездата в парка тази сутрин, за работата, която смяташе да свърши в градината, и за различните цветя, които щяха да цъфнат скоро.

– Звучи прекрасно.

– След една седмица ще те изнеса навън и ще можеш да ги видиш сама.

Говориха за незначителни неща, но той остави най-хубавото за най-накрая.

– Искаш ли да видиш един гост?

– Кой? – попита любопитно тя.

– Един момент.

Той стана от леглото и отиде до другата спалня. Като даде знак на Хенри, той покани госта и тръгна към стаята на Вивиан.

Тя седеше в леглото, а Хермес лежеше кротко в ръцете ѝ. Кученцето беше все още с превръзки и беше доста слабо, но тази сутрин бяха получили уверение, че най-лошото е минало и че няма опасност за живота му.

През всичките тези дни Вивиан не беше посмяла да пита за него – явно си мислеше, че любимото ѝ кученце е умряло. Сега, когато Хермес видя човека, когото обожаваше най-много, опашката му започна да барабани, удряйки ръката на Оливър.

Вивиан избухна в сълзи. Оливър сложи кучето на леглото пред нея, а Хермес се погрижи за сълзите ѝ, като ги облиза с големия си розов език. Тялото му трепереше от радостна възбуда. Вивиан обгърна с ръце врата му и погледна към Оливър, а изражението на лицето ѝ разкъса сърцето му.

– Той наистина е великолепен, не мислиш ли?

Тази мисъл го накара да се разсмее, но като гледаше как тя прегръща красивото животно, усети че скоро от очите му ще потекат детински сълзи. Само като си помислеше, че всичко можеше да му бъде отнето!

Почувства се засрамен от реакцията си, последица от следшоковото състояние, в което беше изпаднал след всичко преживяно. До този миг не си беше позволявал да мисли за самотния живот, които трябваше да води, ако с Вивиан се беше случило най-лошото. Не можеше да живее без нея, сега го разбра. Той беше потискал нарочно страховете си, но

сега, когато страшното беше отминало, те го връхлетяха с огромна сила.

Тя го наблюдаваше внимателно, докато милваше Хермес, и той отвърна лицето си, защото не искаше тя да види неговата слабост.

– Ти беше силен прекалено дълго време, Оливър.

Той поклати глава и отметна един дълъг кичур коса от лицето си. Сълзите пареха очите му, но той не им позволи да потекат. Вивиан докосна рамото му, но той все още не можеше да я погледне. Трябваше да се овладее, трябваше да бъде силен!

– Но ти си и един много чувствителен мъж, който е способен на дълбоки чувства.

Оливър не можеше да отговори – гърлото му беше сковано като в обръч.

– Което ме кара да те обичам още повече.

Тогавя той я погледна, като че ли я виждаше за пръв път. Тя седеше в леглото, а косата ѝ се спускаше свободно по раменете и гърба. Облечена само в бялата си нощница, тя приличаше на ангел.

Оливър се присегна и я привлече към себе си нежно и внимателно. Хермес издаде една дълбока въздишка на доволство и се настани в краката им.

– Мисис, винаги ли трябва да искате да виждате най-хубавото в мен и да го търсите с такава решимост, докато не го намерите?

– Винаги – отговори тя.

Като опря брадичката си до главата ѝ и вдъхна от аромата ѝ, той премигна бързо, за да спре сълзите, които заплашваха, че ще потекат.

В този миг той разбра, че тя събуждаше у него само най-хубавото и че чрез нейната огромна любов той виждаше света, който мислеше за мрачен и потискащ, с нови очи. Когато тя влезе в живота му, когато му повярва, когато го обикна толкова силно и всеотдайно, той се промени завинаги. Нямаше да бъде вече никога толкова самотен, защото нейното присъствие запълваше и най-скритите потребности на душата му. Ръцете му я притиснаха още по-силно и Оливър се запита дали тя някога щеше да разбере колко много я обича. И колко много ѝ дължи!

Но това беше най-сладкият от дълговете, дълг, който той на драго сърце би изплащал цял живот.

– Ще продължаваш да търсиш, значи? – пошепна той, но все още не се решаваше да срещне познатия поглед. Усети, че тя се усмихваше, сгушена до рамото му.

– Винаги.

ЕПИЛОГ

И така те живели щастливо още много години...

– Мамо, сложи това!

– Не, това!

Вивиан се засмя, когато двете ѝ малки дъщери я заобиколиха, докато тя се приготвяше пред тоалетката. Прическата ѝ беше готова и сега тя седеше облечена в женската си риза, фустите, чорапите и оправяше за последен път грима си.

Спорът беше по въпроса за формата на изкуствената бенка, която Вивиан искаше да си сложи. Шестгодишната Елизабет Джейн искаше това да бъде една малка звездичка, докато четиригодишната Розалинд Розамънд харесваше полумесеца.

Тя погледна към Оливър, който влезе в стаята, закопчавайки жилетката си.

– Татко, звездата!

– Не, луната!

– Звездите, луната, слънцето – закачи ги той, като взе Розалинд в ръцете си и я повдигна, а после разчорли дългата коса на Елизабет. – Всичко каквото поискате, скъпи мои.

– Ще си сложа и двете – реши Вивиан и погледна в огледалото Оливър, който чак сега разбра за какво беше спорът. Той се засмя и остави Розалинд на голямото легло.

– Трябва да бъдете добри тази вечер – посъветва той двете си деца.
– Не изморявайте Сюзън.

– Разбира се, татко.

– Ще бъдем послушни, татко.

Вивиан не можеше да скрие усмивката си, като гледаше двете си дъщери и баща им. Елизабет беше малката романтичка на къщата, докато Розалинд беше палавницата.

Оливър ѝ беше казал истината онзи следобед в градината, когато я беше уверил, че ще обича дъщерите си толкова, колкото и синовете си.

За щастие, преди по-малко от година време тя най-после го беше дарила и със син. Кристофър Джон или Кит, както му казваха всички възрастни, в момента беше в детската стая заедно със Сюзън.

Вивиан поставяше внимателно първата красива бенка в ъгъла на устните си, когато Сюзън влезе в спалнята, притиснала петмесечния Кит

до щедрата си гърд. Елиза Френсис, най-голямата от четирите деца на семейство Грей, вървеше до нея и бърбеше възбудено.

– Мамо, виж какво ми даде Сюзън!

Вивиан протегна ръката си и погледна лешника, който детето държеше в дланта си.

– Знаеш ли какво е това? – попита Елиза, а красивото и лице бе порумянало от възбуда. Тя беше кръстена на двете си баби и заемаше онова специално място, което само първородните деца имаха в сърцата на родителите си.

– Една мъничка каляска – каза Вивиан, – в която се вози една фея.

Елиза се обърна и погледна Сюзън.

– Не ти ли казах, че тя знае за феята, скъпо дете?

– Виждала ли си ги някога? – попита Елиза майка си.

– Феята или каляската? – каза Оливър. Елизабет и Розалинд бяха застанали отново до тоалетната масичка и чакаха отговора на майка си.

– Феята? Виждала ли си някоя фея?

Вивиан постави внимателно лешника върху тоалетната си масичка и си спомни за картината, която майка ѝ беше нарисувала през онзи далечен ден в градината.

– Да. И не една. Те идват с пукването на зората, а също така и при залез слънце и играят между цветята. Обичат да си откъсват от онова нежно цвете, което се казва напръстниче.

Тя погледна към Сюзън.

– И семената на спорея са техните малки кончета – пошепна тя на възрастната жена, после се обърна към огледалото, за да постави втората черна бенка.

– Нямах намерение да сложиш и двете, нали? – попита Сюзън с тон, който показваше мнението ѝ за тази глупава прищявка.

– Защо не? – Оливър взе внимателно Кит от ръцете на Сюзън. – Надебелял е – отбеляза той.

– Той е бебе – каза Сюзън. – Прилича му да бъде дебел.

– Е, добре, мое малко мъжленце, заминавай в детската стая да спиш.

Оливър целуна сина си и го подаде на майка му. Тя също го целуна и го даде на Сюзън.

– Хайде, момичета – извика тя и три детски личици се обърнаха към нея, а изражението им изразяваше недоволство.

– Но ние искаме да гледаме! – каза с плачевен глас Розалинд.

– Веднага ще си сложа роклята – каза Вивиан, като скочи от стола и

тръгна към леглото, където беше поставена златистата ѝ бална рокля, украсена с втъкани златни нишки и дантели.

– Разглезваш ги – смъмри я Сюзън.

– Знам.

– Точно както глезиш и кучето – добави Оливър и беше тутакси възнаграден с един приглушен лай. Хермес, който не можа да постигне много в загатването на присъствието си по един изискан начин, надникна из под леглото.

– Ще извикам Мери – започна Вивиан.

– Мисис, все още мога да стягам женски корсети и да закопчавам рокли по-бързо от която и да е прислужничка – информира я Оливър.

Вивиан се обърна към Сюзън, а на лицето ѝ не личеше разкаяние за това, че беше обвинена в разглеждане на деца и животни.

– Той е прав.

– Давай тогава – каза Сюзън, а момичетата се кисаха, като гледаха баща им да стяга корсета на майка им и да я облича.

Когато накрая беше готова, с ръкавици, пантофи, ветрило и маска в ръка, Вивиан се завъртя пред децата, като накара златистата материя на полите ѝ да се извие около нея като камбанка.

– Мамо!

– Изглеждаш прекрасно!

– Не е ли хубава, татко?

– Наистина е хубава – отговори Оливър. – А сега отивайте в леглото, защото в противен случай няма да имате време за приказката.

– А ти какво си, татко? – попита Розалинд.

– Последния път, когато проверих в огледалото, бях вашият баща – подразни я той.

– Не, какъв ще бъдеш този път?

Вивиан едва можеше да скрие усмивката си. През изминалите години тя беше разбрала, че ѝ харесва да има деца и че обича да бъде в компанията им. А Оливър беше доказал, че е отличен баща. В действителност той прекарваше повече време с децата си, отколкото навън, в обществото на Лондон. Много пъти сутрин тя го виждаше да копае в градината заедно с дъщерите си и по всичко личеше, че те се забавляваха добре и изглеждаха щастливи.

– Хадес³.

---

3. Хадес – според гръцката митология бог на подземното царство, царството на душите на умрелите. – Б.пр.

– А мама? – попита отново Розалинд.

Елиза въздъхна и ѝ хвърли един поглед, присъщ за най-големите сестри в семейството, които смятат, че вече са научили всичко и гледат с пренебрежение на по-малките себеподобни.

– Мама е Персефона⁴ и татко я отвлича в подземното си царство – започна Елиза. – Но тя го молила, молила, говорила, говорила и накрая той ѝ позволил да се върне в дома си и затова ние имаме пролет. Права ли съм, татко?

Вивиан се възхищаваше на изваяното лице на съпруга си.

– Да, точно така е.

– И тя го извела от мрака на тъжното му царство – каза замислено Елизабет, а Вивиан улови погледа на съпруга си и поклати глава. Средната им по възраст дъщеря беше прекалено голяма романтичка.

– Да, точно така е направила – отговори той и ѝ намигна. – А сега отивайте да си лягате...

– И да слушате приказката! – настояваше Розалинд.

– Да, приказката – съгласи се Вивиан. – Целунете ни за лека нощ и хайде, че ние трябва да тръгваме!

Седнала в каретата срещу съпруга си, Вивиан не можа да устои на желанието си да го подрази.

– И така тя го молила и молила, говорила и говорила?

Той се наведе напред и я целуна звучно.

– И тя постигнала своето.

Вивиан му се усмихна. Чувстваше така, като че ли щеше да експлодира, ако продължава да крие тайната си от него.

– Изглеждаш малко бледа напоследък, скъпа – каза той. – Не се ли чувстваш добре?

– О, само сутрин се чувствам малко неразположена.

Отне му само секунда, за да схване значението на думите ѝ.

– Искаш да кажеш още едно?

Тя кимна с глава.

– Сигурна ли си?

---

4. Персефона – според гръцката митология дъщеря на богинята на земното плодородие Деметра. След като Хадес отвлякъл дъщеря ѝ, Деметра потънала в скръб и всичко в природата увехнало, но след като дъщеря ѝ се върнала, се върнало и плодородието на земята. Но всяка година Персефона напуска майка си и отива при Хадес и тогава цялата природа заспива, за да се пробуди отново напролет – тогава, когато се връща при майка си. – Б.пр.

Тя отново кимна с глава и усмивката ѝ стана още по-широка.

Той я целуна и се премести до нея.

– Момиче или момче? Защото, както изглежда, ти имаш забележителната способност да предсказваш дали ще имаме син, или дъщеря.

Вивиан си спомни за младата циганка, която преди много, много години, седнала до масата пред огнището, ѝ беше дала надеждата, от която тя имаше толкова голяма нужда.

– Син.

Той сложи пръста си под брадичката ѝ и повдигна главата и така, че да може да вижда очите ѝ.

– Какво, Вивиан, какво чуват ушите ми? Още един син? – доволна усмивка разтегли устните му. – Нима е възможно най-после да си решила да се подчиниш на волята ми и да правиш това, което аз сметна за най-правилно?

Тя докосна устните му със своите, после ги отдръпна леко, за да продължи мъчението му. Преди неговите устни да се слеят с нейните, тя пошепна една единствена дума:

– Никога.

По-тихо, момичетата ми, или ще събудите бебето.

Кит заспа бързо в кошчето си, а Сюзън, Елиза, Елизабет и Розалинд се настаниха удобно на столовете пред камината. Хермес се беше изтегнал върху любимия си килим пред огъня, докато котаракът Томас се беше качил на меката удобна облегалка на стола на Сюзън.

– Мисля, че сега е ред на Розалинд – започна Сюзън.

– О, но тя винаги иска една и съща приказка! – ядоса се Елиза. – Не може ли да избере нещо друго?

– Знаеш правилата – каза спокойно Сюзън. – Ще бъде това, което тя иска, защото е неин ред да избира.

– Избери нещо с пирати, Роза – увещаваше я Елизабет. – Да има и принцеса.

Розалинд се преструваше, че мисли върху казаното, нещо, заради което Сюзън едва успя да сдържи смеха си. Защото изборът на малкото момиченце беше винаги един и същ и всички знаеха това много добре.

Хенри влезе в детската стая с поднос в ръце, върху който имаше топло мляко, чай и хляб, намазан с масло.

– Да не би да съм закъснял за приказката, скъпа? – попита той като постави подноса върху масичката до камината.

– Идваш точно навреме – отговори Сюзън и погледна към съпруга си, чудейки се как може той да става все по-хубав и по-забележителен с всяка изминала година.

Хенри седна на един стол, а Сюзън помогна на Розалинд да се настани в скута ѝ.

– Реши ли вече?

– Да! – каза тя и погледна предизвикателно към Елиза, която изохка, а Елизабет се разсмя.

– Искам да ми разкажеш историята за мама и татко.

– Добре, скъпо мое момиче – облегна се назад в големия стол Сюзън, а Хенри ѝ поднесе чая, който тя пиеше преди лягане.

– Ще ви разкажа историята – започна тя – за красивата ви, храбра майка и за вашия решителен, смел баща и как те двамата се срещнали през една лятна вечер в окъпаната от лунната светлина градина преди много, много години...

КРАЙ

© Аманда Блеър
© 1995 Лилия Божкова, превод от английски

Amanda Blaire
Dangerous Night

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Аманда Блеър. Опасна е нощта
ИК „Бард“
Редактор: Балчо Балчев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10609>]